DANUBIUS

ACTION

GERARD DE VILLIERS

OCHIUL VĂDUVEI

SAS

Gerard de Villiers

SAS

Ochiul Văduvei

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9067-05-0

Titlu original:
L’oeil de la veuve

Editura Danubius
1992

Gerard de Villiers

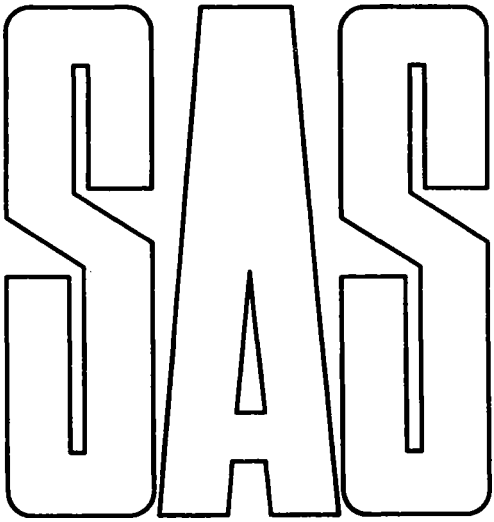

Ochiul Văduvei

Traducător:
Mariana Rădulescu

Danubius
1992

Capitolul 1

Acordurile muzicii ajungeau în surdină, prin pereţii groşi, până în camera de la etajul doi al castelului, unde Malko, în faţa unei oglinzi cu ramă rococo, îşi aranja ultimele detalii ale ţinutei de seară.

— Couperin, şopti el, recunoscând un pasaj din „Concertele regale” ale celebrului compozitor francez.

În fundul odăii, Elko Krisantem, valetul său gorilă care, după împrejurări, se transforma rapid în gorila sa valet, ţinea în mâini un veston pe corp din saten auriu, cu o broderie bogată în fir la manşete şi pe clapele buzunarelor. Elko avea un aer foarte demn, deşi, costumat după moda secolului al XVIII-lea, nu se prea simţea în largul său. La dimensiunile lui de dulap, jacheta albastră brodată cu care era îmbrăcat îl strângea ca un corset, iar mâinile late cât lopata, abia se mai vedeau dintr-o spumă de dantele. Un singur lucru nu reuşise Malko să-l convingă să accepte: peruca, o perucă pudrată ca pe vremea lui Ludovic al XV-lea. Protestase împotriva ei cu atâta vehemenţă, încât Malko a trebuit să renunţe. Ce-i drept, Elko Krisantem se simţea mult mai în voie când ţinea în mână laţul cu care îşi ştrangula adversarii, decât în rolul de şambelan dinainte de Revoluţie.

Cu multă delicateţe îşi ajută stăpânul să se îmbrace cu preţiosul veston din satin auriu. Din saloanele de la parterul castelului din Liezen se auzeau chicoteli voioase, amestecate cu muzică. Sosiseră toţi invitaţii, douăsprezece perechi. Unii locuiau pe domeniile din împrejurimi; alţii veniseră de la Viena, ca să nu rateze ocazia de a lua parte la balul mascat pe care îl dădea Alteţa Sa Serenisimă[1] prinţul Malko, margraf de Lausitz, voievod moştenitor al voievodatului Serbiei, cavaler al Vulturului Negru şi cavaler al Ordinului Serafimilor, ca să pomenim numai câteva din titlurile sale.

Şi, pe deasupra, un „dur” colaborator la Central Intelligence Agency, cel mai recent titlu de nobleţe. De fapt, singurul care îi aducea şi un profit material. Reparaţiile de care avea nevoie castelul din Liezen erau ca un sac fără fund. În fiecare zi se ivea alt necaz; ori un cazan nu mai funcţiona, ori se prăbuşea

[1] În franceză: *Son Altesse Sérénissime,* de aici vine prescurtarea SAS.

acoperişul de pe una din aripi, ori se înfunda canalizarea. Ca să nu mai vorbim despre zugrăveli, despre perdele sau chiar despre parchetul care trebuia înlocuit în unele camere. Noroc că CIA îi finanţa toate reparaţiile. Din păcate însă, onorariile lui nu creşteau în acelaşi ritm cu tarifele meseriaşilor de la Viena. Dar nu e mai puţin adevărat că numai datorită numeroaselor misiuni pe care, de ani de zile, le accepta în toate colţurile lumii, reuşise să ţină cât de cât în picioare castelul strămoşilor săi. Într-o bună zi, n-o să-i mai meargă. Gloanţele nu-l vor ocoli la infinit, dar asta era regula jocului şi el şi-o asumase. Pentru castelul lui. Pentru Liezen, ale cărui dale, ţigle şi cărămizi erau stropite cu sânge. Puţini erau însă cei care ştiau lucrul acesta.

Cu un zâmbet uşor ironic, Malko flutură cu mâna gulerul fin de dantele din jurul gâtului lui Elko Krisantem. Obrajii turcului, care se simţea îngrozitor de ridicol astfel deghizat, se îmbujorară imediat. Nu găsise nici o metodă să-l determine să-şi radă barba neagră care-i acoperea jumătate din faţă, căci Elko ar fi preferat să se stranguleze singur, cu laţul său, mai degrabă decât să renunţe la acest preţios atribut al virilităţii.

— Ei bine, şopti Malko, hai să mergem! Am impresia că ne aşteaptă toată lumea.

Şi unul după altul, turcul urmându-şi solemn şi tăcut stăpânul, începură să coboare somptuoasa scară de marmură, trecând pe sub tavane cu stucatură şi pe lângă pereţi plini cu tablouri. Portrete, majoritatea. Strămoşii lui Malko, care, de pe pânze, parcă îl priveau cum coboară încet treptele.

Ajunşi la parter, o luară spre dreapta ca să dea o raită prin bucătărie. Era foarte cald aici, pentru că toate cuptoarele funcţionau din plin, iar bătrâna Ilse, bucătăreasa lui de când lumea, trebăluia în jurul unei mese lungi de stejar, plină cu argintărie, pahare de cristal cizelat, sticle cu vinuri fine şi o mulţime de feluri de mâncare, care mai de care mai apetisante. Ilse gătise un mistreţ, aşa cum numai ea ştia.

Malko se apropie de Franz, cunoscut specialist în vinuri de la *Sacher*, un mare hotel din Viena, care acceptase să-şi pună la dispoziţia prinţului talentul şi priceperea, pentru această ocazie. În faţa lui, o mulţime de sticle. Cu vin de Sauternes.

— La aperitive o să servim Château Yquem, sugeră Franz.

— Perfect, aprobă Malko. Şi la mistreţ?

Tânărul se înclină plin de respect.

— Cu permisiunea Alteţei voastre, m-am gândit la Gevrey

Chambertin.

Malko făcu semn din cap că nu e de acord.

— De ce nu Romanee Conti? întrebă el.

Franz se înclină din nou cu respect.

— Este riscant. Cred că-i încă prea nou, Alteţa voastră.

O sclipire dură trecu prin ochii aurii ai lui Malko.

— Riscant? se miră el. Hm, poate că ai dreptate…

Franz se înclină respectuos pentru a treia oară.

Uşa dublă de la bucătărie era larg deschisă spre curtea din spatele castelului. Malko ieşi să facă câţiva paşi pe aleea acoperită cu pietriş. Deşi erau abia la începutul lui februarie, ai fi zis că e vară. Noaptea era întunecoasă şi nu putea vedea frunzişul copacilor din parc. Parcul, care era marea lui mândrie. Până nu de mult, castelul din Liezen nu avusese în jurul lui mai mult pământ decât o casă de la mahala. Aşezat foarte aproape de graniţa cu Ungaria, în 1945 avusese de suferit în urma unei modificări a frontierelor. Abia după decesul neaşteptat al unui vecin şi după ce încasase o sumă frumuşică în dolari, Malko devenise un castelan autentic…

Întorcându-se în bucătărie, mai aruncă o ultimă privire asupra preparativelor pentru dineu. Totul era perfect; seara se anunţa a fi de neuitat. Ca întotdeauna când dădea el o petrecere.

*

* *

Dineul era pe sfârşite. Acoperită pe jumătate de vocile vesele ale comesenilor, orchestra cânta în continuare, într-o încăpere vecină. O bucată de Rameau, de data asta. Din când în când se auzeau unele sunete cu un timbru mai special; era timbrul splendidului clavecin care exista, în familia lui Malko, din secolul al XVII-lea.

— O seară deosebit de reuşită, ciripi o voce chiar lângă el.

— Prezenţa dumneavoastră o face şi mai minunată, şopti el curtenitor la urechea vecinei sale.

Trebuie să recunoaştem că Evanghelina Alagoas era, categoric, una dintre cele mai atrăgătoare femei de la serată. Era o tânără braziliancă adusă aici de o veche prietenă a lui Malko, contesa Thala von Wisberg. Era seducătoare: înaltă de un metru şaptezeci şi cinci, suplă dar cu forme pline, dinţi strălucitori, o gură lacomă şi senzuală, părul negru, lung, adunat într-un coc sculptural, ochii mari şi întunecoşi, umbriţi de gene interminabile.

Deşi sosise abia cu o zi înainte de la Rio, era îmbrăcată după moda secolului al XVIII-lea: fustă largă plină de dantele, panglici şi flori artificiale, pantofi de mătase roşii cu tocuri foarte înalte, corsaj roz cu decolteu generos, care lăsa umerii aproape goi şi sugera forma promiţătoare a sânilor ei bronzaţi.

De altfel, de jur împrejurul mesei nu vedeai altceva decât decolteuri fascinante, peruci extravagante, fuste puse pe cercuri de metal, coafuri de gală cu mărgele şi cu pene. Evanghelina era însă, fără îndoială, cea mai ispititoare. Era măritată, dar nu părea să fi renunţat, din această cauză la toate bucuriile vieţii, care nu ţineau numai de fidelitatea conjugală. Oricum, Malko îşi zise că merita să încerce să se lămurească asupra acestui subiect, la momentul potrivit.

— Îmi pare rău de un singur lucru, zise ea. Că nu ninge. Credeam că în Austria ninge mereu.

Malko zâmbi.

— Va trebui să mai veniţi şi altădată, murmură el, zicându-şi că această invitaţie o să-l coste fulgere şi tunete din partea Alexandrei.

Contesa Alexandra, temperamentala sa „logodnică”, avea un talent fantastic să facă scene cumplite de gelozie ca să-şi apere ca o tigroaică poziţia, când o simţea în pericol. În seara aceasta lipsea de la bal. Plecase în vacanţă în Franţa, pe Coasta de Azur, de vreo opt zile.

— În ţara mea nu ninge niciodată, se alintă brazilianca.

Malko tocmai deschisese gura să-i răspundă, când, de la celălalt capăt al mesei, Friedrich von Werner, în picioare şi vag ameţit, i se adresă.

— Iubite prinţ, permite-mi ca în numele tuturor să-ţi mulţumesc pentru această cină remarcabilă!

Şi înălţă paharul în cinstea lui Malko, care se ridică, la rândul său, în picioare.

— Dragul meu Friedrich, zise el, meritul este numai al tău.

Arătând cu mâna spre mijlocul mesei unde, printre candelabre vechi de argint, tronau resturile mistreţului căruia îi veniseră de hac, le spuse celorlalţi musafiri:

— Friedrich a ucis această fiară, cu mâinile lui.

Unul dintre invitaţi, costumat în roba purpurie a cardinalilor din Vechiul Regim, se întoarse spre contele von Werner, adresându-i-se pe un ton ironic:

— Dar cum aţi reuşit? I-aţi aruncat o privire ucigaşă?

Cu aerul plin de demnitate al tuturor oamenilor beţi, Friedrich von Werner îşi îndreptă umerii, clătinându-se uşor. Puţini ştiau că sub înfăţişarea sa rasată se ascundea un ilustru agent al serviciilor de informaţii austriece. Von Werner era însărcinat să ţină legătura între sus numitele servicii şi *Company*, prin filiala acesteia de la Viena. În această calitate, avusese ocazia să îndeplinească unele misiuni foarte speciale. Şi el, ca şi Malko, avea un castel în aceeaşi regiune şi, de bună seamă, nevoile castelului erau un sac fără fund. Şi el, ca şi Malko, îşi riscase de multe ori viaţa ca să obţină grămezi de dolari pe care să-i verse apoi în buzunarele unor antreprenori hrăpăreţi. Dar majoritatea oamenilor care îl cunoşteau nu-l credeau altceva decât un fermecător nobil de ţară, care trăieşte de pe urma pământului şi a rentelor.

— De la patru sute de paşi i-am expediat un glonte drept în inimă! declară von Werner indignat de ironia „cardinalului”.

Au urmat câteva exclamaţii admirative, apoi aplauze.

— Prieteni, ce-ar fi să trecem în salon? a propus Malko. Pentru cafea şi băuturi.

Îi era teribil de poftă să bea un pahar de vodcă cu gheaţă. Nimeni nu ştia mai bine ca bătrâna Ilse, bucătăreasa sa, câtă gheaţă să pună în garafă pentru ca alcoolul să-şi păstreze toată aroma.

Ieşind din sufragerie, musafirii se îndreptară spre unul din vastele saloane, unde orchestra cânta un vals. Câteva perechi începură să danseze pe splendidul parchet din lemn de nuc, de stejar şi de arţar, care data de la începutul veacului al XVIII-lea. Malko surprinse privirea tinerei brazilience şi deodată îi veni o idee. Luând-o de braţ, o întrebă:

— Aţi văzut vreo pânză de Rafael? Autentică?

Ea îl privi mirată.

— Nu cred.

— Veniţi cu mine.

Fără nici o ezitare, o porni pe coridor înaintea lui, ondulându-şi şoldurile cu o senzualitate care declanşă în mintea lui Malko o grămadă de gânduri vinovate.

Deşi era o noapte călduţă, în toate încăperile castelului, Ilse pusese pe foc câţiva butuci în şemineele de marmură. Atelierul, ascuns într-un ungher, era cufundat în întuneric, dar înainte de a pleca din salon, Malko luase cu el un sfeşnic de bronz, cu care se apropie de o pânză admirabilă, aşezată pe un şevalet. Lucrarea

se numea *Izbânda Galateei*. În mijlocul pânzei, o femeie goală, superbă şi blondă, plutea aşezată într-o barcă în formă de scoică, trasă de doi tritoni.

— Mai există o replică la Roma, la palatul Farnese, o lămuri Malko. Dar eu o prefer pe aceasta.

Şi adăugă, ca pentru sine.

— E aproape gata.

Evanghelina îi aruncă o privire plină de reproş:

— Mi-aţi spus că o să văd o pânză semnată de Rafael…

Surâzând, el îi arătă o masă lungă, lângă şevalet, plina cu tot felul de tuburi, clei, răşină, adezivi sintetici, lac, culori şi o mulţime de cârpe, pensule mari şi mici.

— Asta şi este, zise, el; eu o restaurez doar.

— Cine v-a învăţat? întrebă ea plină de admiraţie.

— Tata. A fost un mare artist. Şi un mare colecţionar!…

— Şi ce altceva v-a mai învăţat?

Pusese întrebarea cu o voce caldă, tulburătoare. În întuneric, ochii li se întâlniră şi câteva secunde se priviră fără un gest. Apoi el întinse o mână, îi cuprinse talia şi o atrase spre el. Ea nu se împotrivi, apropiindu-se cu ochii pe jumătate închişi. Simţi căldura trupului ei, lipit de al lui. Malko nu mai auzea nici măcar muzica din salon; îşi auzea numai pulsaţiile sângelui în tâmple. Tânăra braziliancă, cu buzele ei senzuale întredeschise, era la numai câţiva milimetri de gura lui. Malko trebui să facă un efort eroic ca să reziste tentaţiei de a o săruta, ceea ce ar fi însemnat să-şi părăsească invitaţii până a doua zi dimineaţa.

— Mai târziu, frumoaso! îi şopti el. Avem la dispoziţie toată noaptea…

În trupul tinerei brazilience, lipit de al lui, Malko simţise dorinţa. Ea îi aruncă o privire oarecum dezamăgită, apoi îşi recăpătă sângele rece şi-i spuse, nu foarte convinsă:

— Bineînţeles…

Malko jură, în sinea sa, că ea nu va regreta faptul că a trebuit să mai aştepte două, trei ore. O luă de mână pe Evanghelina şi o conduse, de-a lungul coridoarelor întunecoase, până în salon. Orchestra îngâna tot valsuri, iar doamne cu coafuri înalte dansau, sub candelabrele de cristal, cu domni cu peruci Ludovic al XV-lea. Malko o cuprinse de talie pe tânăra braziliancă invitând-o la dans, când, deodată, un zgomot asurzitor, ca de tunet, îi încremeni pe toţi.

*

* *

Şase necunoscuţi înarmaţi, cinci bărbaţi şi o femeie, irupseseră în aceeaşi clipă în salon, spărgând geamurile celor trei uşi duble ale încăperii. Cioburile zburau în jurul lor ca nişte confeti, iar la aterizare parchetul scârţâi sub greutatea cizmelor. Erau îmbrăcaţi în uniforme de luptă de culoarea nisipului, pe cap purtau berete negre, iar împrejurul taliei, saci de pânză cu încărcătoare şi grenade. Numai unul, cel mai înalţ dintre ei, cu o faţă prelungă, uscată, tăiată parcă dintr-un lemn dar şi întunecat, purta un costum kaki. Ţinea în mână un pistol mitralieră, o armă scurtă şi neagră, îndreptată spre toţi ocupanţii salonului. Arma era un Hekler and Kock, remarcă imediat Malko. O armă excelentă, care lansa treizeci de proiectile pe secundă. În jurul taliei îi atârnau trei grenade de mână.

Timp de câteva secunde se lăsă o tăcere de moarte; musafirii paralizaseră de spaimă şi de teroare, la vederea acestor apariţii absolut uluitoare. Pe estradă, în fundul salonului, muzicanţii se blocaseră şi ei. Zăpăciţi total. Incapabili să priceapă ceva. Realizau dintr-odată, cu toţii, cât erau de anacronici, în costumele lor din secolul al XVIII-lea, faţă-n faţă cu invadatorii aceştia veniţi din cele mai cumplite coşmaruri ale secolului nostru, al XX-lea.

La un moment dat unul din membrii comandoului, un bărbat solid cu faţa rotundă, îşi îndreptă puşca spre tavan şi trase o rafală de gloanţe.

— Petrecerea s-a terminat! zbieră, într-o engleză impecabilă, cel ce părea să le fie şef.

Malko se detaşă de grup cu un pas.

— Nu-mi amintesc să vă fi invitat, spuse el cu o voce calmă.

Ţeava pistolului HK se îndreptă spre el.

— Taci! zbieră şeful. Porc de sionist ce eşti!

Malko o văzu pe Evanghelina înfiorându-se. Înaintă cu încă un pas şi, încleştându-şi dinţii ca să-şi stăpânească furia, se adresă celui pe care îl considera a fi şeful lor:

— Nu există nici un porc sub acoperişul meu şi, repet, nu cred să vă fi invitat.

În timp ce vorbea, îi examina cu atenţie pe cei şase necunoscuţi. În afară de şef şi de cel care-şi golise puşca Kalaşnikov în tavan, mai era un tip bărbos şi zdravăn, cu trăsături pronunţat orientale, care le plimba pe sub nas, cu plăcere sadică, o mitralieră Uzi. Al patrulea strângea nervos în

mâini un pistol mitralieră Uzi, cu care mătura încăperea de la stânga la dreapta, de parcă se aştepta să apară fantome din pereţi. Al cincilea, aproape adolescent, avea într-o mână un revolver şi în cealaltă o grenadă, iar la curea, un pumnal cu lama foarte scurtă şi foarte curbată. Femeia era o fiinţă superbă, cu părul lung şi negru. Ţinuta de luptă nu izbutea să-i ascundă formele, foarte feminine. Purta cizme negre de piele, pe umăr un sac pentru muniţii şi o mitralieră Uzi, iar tenul smead îi trăda originea arabă. Şeful se întoarse spre cel care se agita cu pistolul mitralieră Uzi.

— Aziz, se răsti el, du-te la bucătărie şi adu aici servitorii!

Aziz o porni în fugă, iar Malko, cu coada ochiului, îl zări pe Elko Krisantem, lipit de perete, lângă uşa salonului. Îi ghici planul: dacă reuşea să iasă, nici un întreg regiment n-ar mai fi putut pune mâna pe el, în labirintul coridoarelor. Dar chiar dacă Elko izbutea să anunţe poliţia din Liezen, cum ar fi putut doi, trei jandarmi burtoşi să ţină piept acestui comando înarmat până-n dinţi?! De altfel, fata îi observă manevra şi-şi îndreptă puşca automată în direcţia turcului.

— Stop! ţipă ea cu o voce tăioasă.

Roşu la faţă de necaz, Elko Krisantem rămase nemişcat. Era realmente sufocat de furie, iar jacheta strânsă pe piept îl incomoda la culme. Mai ales că, din cauza costumului ridicol, nu-şi mai putuse pune la brâu credinciosul său pistol Astra, de care nu se despărţea niciodată.

Aziz reapăru, împingându-i de la spate pe Ilse, Franz şi cohorta de servitori angajaţi ocazional, costumaţi în valeţi de pe vremea lui Ludovic al XV-lea. La intrarea lor, şeful teroriştilor îşi descărcă pistolul în peretele lângă care se îngrămădiseră, înghesuiţi unii în alţii, invitaţi şi muzicanţi. Într-o secundă, cele treizeci de gloanţe din încărcător pulverizară sticlele cu băuturi din bar, găuriră lambriurile şi distruseră instrumentele de pe podiumul orchestrei. Corzile violoncelului, lovite de gloanţe, răsunară prelung.

După ce îşi schimbă încărcătorul la pistolul HK, şeful îşi înălţă capul şi-şi fixă privirea sumbră drept în ochii aurii ai lui Malko.

— Eşti agentul sionist Malko Linge, zise el; noi am venit să ne răzbunăm fraţii.

Malko înţelesese deja cu cine avea a face. Se pare că nu i se ierta ultima intervenţie în conflictul din Orientul Mijlociu şi, mai ales, cargoul acela libian, doldora de arme destinate taberelor de

terorişti palestinieni, scufundat cu marinari cu tot. Ce să le spună? Şeful lor vorbi iar, pronunţând cuvintele sacadat:

— Tribunalul Rezistenţei palestiniene te-a condamnat la moarte şi noi am venit să executăm sentinţa.

Capitolul 2

Evanghelina Alagoas se agăţase de braţul lui Malko, absolut incapabilă să priceapă ce se întâmplă.

— Ce vor? îngăimă ea. De ce fac asta? Chemaţi poliţia!...

Malko se strădui să zâmbească. Mintea îi lucra intens, în căutarea unui mijloc de a evita masacrul. Îşi cercetă cu privirea musafirii în speranţa că va găsi printre ei un partener, un aliat şi o sugestie de ieşire din această situaţie îngrozitoare. Elko? Poate von Werner? Dacă ar reuşi măcar să ajungă în bibliotecă... Îl privi atent pe şeful comandoului; avea o figură schimonosită de ură. Intenţiona realmente să-i omoare pe toţi? Malko îşi zise că trebuia, cu orice preţ, să câştige timp şi să le dovedească invitaţilor săi că era încă stăpân pe situaţie; altfel, îi aştepta o baie de sânge. Se înclină spre frumoasa braziliancă, cu un zâmbet larg:

— Ce să vrea? Acelaşi lucru ca şi tine, draga mea: pe mine! Numai că ei nu vor să ţină lucrul acesta secret... Vor să-l facă public.

Şi, schimbând tonul, se adresă apoi şefului comandoului, în arabă, de data asta:

— Daţi-le drumul prietenilor mei; ei n-au nimic de-a face cu toată povestea asta, nu fac politică. Veniţi cu mine în bibliotecă, vreau să vă propun un târg.

Pe faţa sumbră a teroristului nu se văzu nici o reacţie. Trăsăturile lui păreau împietrite într-o ură nestrămutată. Îndreptând spre întregul grup arma sa HK, zbieră, tot în englezeşte:

— Toată lumea cu spatele la perete! Cine se împotriveşte sau încearcă să fugă va fi executat!

Se întoarse apoi spre bărbos:

— Ahmed! Închide-i în sufragerie!

Bărbosul se grăbi să execute ordinul, rânjind şi lovindu-i cu patul puştii pe cei care se mişcau mai încet, încurcându-se în rochiile lungi, gemând înspăimântaţi, cu perucile căzute pe ochi. Numai Malko şi Evanghelina rămaseră în mijlocul salonului, sub ameninţarea armei Hekler and Kock a şefului teroriştilor.

— Ascultă-mă, îi spuse Malko, n-ai nimic de câştigat dacă mă lichidezi, însă...

Dar n-apucă să-şi termine fraza, că şeful teroriştilor începu din nou să tragă, ca un apucat. Peste zgomotul făcut de gloanţe se suprapunea zgomotul oglinzilor, al statuetelor sau al bibelourilor sparte. Cu ochii injectaţi de ură, teroristul îşi reîncărcă arma.

— Înainte de a-l ucide pe câinele ăsta, urlă el, o să-i distrugem castelul plătit cu sângele fraţilor noştri! Leila, ajută-mă!

Femeia brună, îmbrăcată în costum de luptă, atâta aşteptase. Se repezi de jur împrejurul salonului, spărgând totul în drum: vitrinele cu bibelouri preţioase, vazele de flori, sfeşnicele şi lămpile, apoi începu să smulgă bucăţi din perdele. Îngrozit, Malko o văzu că se opreşte în holul mare de la intrare şi că începe să tragă rafale în portretele de familie aşezate pe peretele de lângă marea scară de marmură. La întoarcere, trecându-şi în revistă opera de devastare, mai zdrobi câteva obiecte care rămăseseră întregi. Malko nu mai văzuse niciodată o asemenea patimă, o asemenea furie a distrugerii. Fata se întoarse spre şeful lor, cu o privire scăpărătoare:

— Mai sunt o mulţime de lucruri aici!

Acesta se apropie de Malko, ameninţându-l cu arma:

— Hai, câine împuţit, condu-ne să-ţi vizităm castelul! Vreau să vezi şi tu cu ce preţ vei plăti crimele pe care le-ai făcut împotriva poporului palestinian.

Evanghelina se sprijinea de braţul lui Malko. Leila se năpusti spre ea.

— Târfă sionistă să rămână cu mine!

Brazilianca se agăţă cu disperare de Malko. Leila întinse mâna stângă şi începu să tragă de rochia ei de marchiză, sfâşiindu-i. Pradă unei furii oarbe, Evanghelina se repezi spre teroristă să-i scoată ochii cu unghiile. Surprinsă de reacţie, Leila se dădu câţiva paşi înapoi.

— Ahmed! ordonă şeful.

Cu degetul pe trăgaci, îşi ţinea arma lipită de pieptul lui Malko, care strângea din dinţi, înnebunit că nu putea interveni în ajutorul Evanghelina; la cel mai mic gest ar fi fost ciuruit de gloanţe, iar ea n-ar mai fi avut nici o scăpare... Trebuia să câştige timp. Sperând într-o minune... Ahmed o lovea cu patul armei pe braziliancă, care o imobilizase cu mâinile pe arăboaică şi o izbea cu picioarele. Leila începu să ţipe. Malko închise ochii. Se auzi zgomotul surd al unui trup căzând la pământ. Când deschise ochii, Malko îl văzu pe Ahmed care o ridica de jos pe Evanghelina, trăgând-o de păr; o aşează în genunchi şi îi lipi de

tâmplă ţeava pistolului mitralieră.

— Târfă! scrâşni din dinţi şeful comandoului.

Se întoarse apoi cu spatele, căutându-l din ochi pe un alt terorist, pe bărbos.

— Aziz! Explozivele!

Cu un rictus de satisfacţie pe faţă, acesta scoase din sacul pe care îl purta agăţat de curea câteva încărcături explozive şi detonatoare. Între timp, şeful o pornise spre sufragerie şi, prin uşa dublă, larg deschisă, Malko îl văzu că se apropie de masa încă încărcată cu vesela de la dineu, apucă de un colţ al feţei de masă şi trase. Zgomotul a fost asurzitor: farfurii de porţelan, pahare, garafe de cristal, platouri de argint, tacâmuri, totul era pe jos, ţăndări. După care se întoarse în salon şi, trecând prin faţa şemineului de marmură, mătură cu mâna două vase mari, împodobite cu arabescuri albastre, scăpate până atunci ca prin minune de la dezastru. Erau două vase Ming; Malko îşi încleştă pumnii.

Musafirii, lipiţi de perete, tresăreau la fiecare nou zgomot. Majoritatea stăteau cu capetele plecate şi cu ochii închişi, încercând să se facă cât mai mici. Ar fi dat bucuroşi jumătate din averea lor să nu fi venit, în seara asta, la balul de la castelul din Liezen. Malko îi surprinse privirea lui Friedrich von Werner, calm în aparenţă; el nu-şi plecase capul. Ca şi vechea sa prietenă, contesa Thala von Wisberg. Malko simţi ţeava pistolului mitralieră HK între coaste.

— După dumneavoastră, prinţe! comandă şeful teroriştilor şi îl împinse cu violenţă pe Malko spre camera vecină, biblioteca.

Şi aici, focul ardea în şemineu. Toţi pereţii erau acoperiţi cu rafturi din lemn de acaju, pe care erau aşezate cărţi de preţ, legate în piele fină, cu litere aurite pe cotoare.

Se apropia minutul adevărului. În cioburile unei oglinzi, între bibliotecă şi salon, Malko zări silueta masivă a lui Elko Krisantem. Turcul stătea nemişcat, dar Malko ştia că e cu atenţia încordată, gata să intervină la prima ocazie, chiar dacă operaţia avea prea puţine şanse de reuşită. Se priviră scurt.

— O să crăpaţi toţi ca nişte câini! zbieră şeful ca turbat.

Atunci Malko se răsuci pe călcâie şi îi azvârli o privire sfidătoare. Mirat de curajul nebunesc al prinţului, teroristul avu exact reacţia scontată: îl îmbrânci spre bibliotecă. Malko îşi pierdu echilibrul şi se agăţă de un raft, căutând cu mâna un loc anume. Şeful dădea ordine în continuare lui Aziz cum să aşeze

explozivul prin camere. Altuia, numit Mahmud, îi strigă să dea foc draperiilor; Mahmud scoase din buzunar o sticlă incendiară şi-i dădu foc, azvârlind-o apoi în draperiile de catifea albastră din salon. Se auzi un şuierat sinistru, după care izbucni o imensă flacără roşie. Invitaţii, cuprinşi de panică, începură să zbiere. În zăpăceala generală, Malko îl văzu pe Elko rupându-se de grup. N-avu timp să vadă ce avea de gând, căci şeful se întoarse spre el strigând:

— În genunchi!

Malko observă că Elko Krisantem se apropia, era la numai câţiva paşi de uşa bibliotecii.

— Du-te dracului! îi zise el şefului comandoului.

Din privirea de gheaţă pe care acesta i-o aruncă, Malko înţelese că teroristul era hotărât să-l omoare pe loc. În clipa următoare Elko intră în bibliotecă şi se năpusti asupra şefului teroriştilor. O fracţiune de secundă în care ţeava pistolului n-a mai fost îndreptată spre el a fost suficient pentru Malko: apăsă cu arătătorul pe cotorul unei cărţi legate în piele bordo, volumul întâi dintr-o ediţie a operelor complete ale lui Goethe. Sub legătură se găsea un mecanism ce deschidea o uşă ascunsă care, de multe veacuri, salvase multe vieţi ameninţate, în cursul frământatei istorii a Imperiului Austro-Ungar. Peretele se deschise cu un scârţâit slab, apoi se închise la loc, în spatele lui Malko.

Trântit la pământ, în mijlocul bibliotecii, şeful teroriştilor se sufoca sub greutatea lui Elko Krisantem, care încerca să-i smulgă pistolul din mână. În tot castelul era un dezastru cumplit: limbi de foc se întindeau pe pereţi spre boazeriile de pe tavane, lambriurile vechi ardeau trosnind sinistru, draperiile se prăbuşeau în flăcări. Musafirii, înnebuniţi, alergau în toate părţile. Profitând de momentul de panică, Evanghelina Alagoas, deşi era tot în genunchi şi cu mitraliera lui Ahmed îndreptată spre ea, sări ca o panteră şi cu piciorul drept îl izbi pe terorist între picioare. Acesta se înverzi de durere, dar îşi reveni în câteva secunde şi o prinse în braţe pe braziliancă, care se zbătea ca o disperată. Leila se apropie să-şi ajute tovarăşul, iar Evanghelina, dezlănţuită, o scuipă în faţă. Tânăra arăboaică sări înapoi, ca şi cum ar fi muşcat-o un şarpe; se şterse cu dosul palmei. Era albă la faţă ca varul şi, până să-şi dea seama Ahmed de ce se întâmplă, Leila scoase dintr-o cizmă un pumnal de comando cu lama subţire şi-l implântă până-n prăsele în burta braziliencei.

Evanghelina deschise gura să ţipe, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Trăsăturile feţei începură să se descompună, de parcă ar fi fost de ceară; horcăind, îşi cuprinse pântecele cu amândouă mâinile. Leila, cu ochi de om nebun, scoase pumnalul şi i-l mai implântă o dată. Evanghelinei i se împânziră ochii, se clătină lovindu-se de Leila, apoi se prăbuşi pe parchet într-o baltă de sânge. Câţiva invitaţi, îngroziţi, asistaseră la scenă.

— N-ar fi trebuit să faci asta… bâlbâi Ahmed.

Leila ridică din umeri şi, calmă, îşi băgă pumnalul plin de sânge înapoi în cizmă.

— A vrut să fugă, zise ea.

Dinspre bibliotecă se auzi o rafală. După ce ezitase câteva secunde, de frică să nu-şi rănească şeful, Mahmud trăsese în Elko. Sub impactul glonţului, turcul se cambră ca şi cum ar fi încasat un pumn în spinare. În aceeaşi clipă o draperie în flăcări se prăbuşi, ceea ce îl obligă pe Mahmud să se dea repede înapoi. Cu toată durerea, Elko reuşi să se rostogolească până în colţul cel mai întunecos al odăii, lăsând în urma lui o dâră de sânge. Şeful comandoului sărise deja în picioare. Constatând că Malko se volatilizase, se năpusti ca un dement spre bibliotecă în căutarea uşii secrete, în spatele căreia ştia că dispăruse câinele de sionist. Se întoarse spre oamenii săi:

— O grenadă! Repede!

După cincisprezece secunde se auzi o explozie îngrozitoare, iar încăperea se umplu de bucăţi de lemn şi de cărţi, aruncate în aer. Când fumul se mai risipi, şeful teroriştilor scuipă printre dinţi o înjurătură. Uşa secretă nu se dezvăluise.

— Căutaţi-l pe porcul ăsta! zbieră el la oamenii săi.

*

* *

Cu toată grosimea peretelui, Malko auzi bubuitul detunăturii. Uşiţa secretă din bibliotecă dădea într-o încăpere pe care el o transformase în sală de arme. Malko se grăbi spre telefon. Degeaba, linia era ocupată. Într-un dulap avea o mulţime de aparate de radio sofisticate, precum şi o masă de comandă cu nenumărate butoane. Apăsă pe unul sub care era scris „Alarmă”; pe masă apărură mai multe semnale luminoase. În aceeaşi clipă, afară, se aprinseră cele zece reflectoare mari instalate în parcul castelului, luminând puternic faţada clădirii.

Malko se dezbrăcă de vestonul din satin auriu şi luă, din rastelul de arme, o puşcă cu două ţevi – 500 nitro express

Purdey – ce valora imens, o sumă cu care s-ar fi putut hrăni o familie din Bangladesh timp de zece generaţii. O armă redutabilă, care punea jos un elefant. Îşi umplu buzunarele cu cartuşe şi cu alte două încărcă arma. O luă apoi la fugă pe un coridor întunecos care ducea în spatele castelului. Planul său era să-i atace pe terorişti din spate. Avea, slavă Domnului, un avantaj faţă de ei: cunoştea bine locurile. Ajuns în mijlocul curţii, nu-şi putu stăpâni un geamăt de durere: flăcări enorme ieşeau prin ferestrele bibliotecii şi ale salonului. Castelul din Liezen ardea…

Sângele îi îngheţă în vine: musafirii lui!

*

* *

Lumina albă a reflectoarelor, care inunda faţada, îi cam zăpăci pe terorişti, făcându-i să-şi mai piardă din siguranţă. Operaţia nu se desfăşura simplu, cum îşi închipuiseră ei. Primul lucru care îi pusese în încurcătură fusese rezistenţa disperată a braziliencei, apoi intervenţia servitorului turc. Mai ales că, deşi grav rănit, acesta dispăruse din bibliotecă, profitând de harababura generală. Dar Mahmuri era sigur că-l nimerise.

— Precis că trage să moară prin vreun ungher, mormăi el, ca să se dezvinovăţească că îi scăpase.

— Nu pe el am venit noi să-l executăm, răspunse sec şeful comandoului.

Dar şi Malko le scăpase printre degete. Aziz, care reuşise în cele din urmă să-i bage din nou pe toţi invitaţii în sufragerie şi încuiase uşa de două ori, scrâşni:

— Trebuie să-l găsim pe nemernicul ăsta!

Şeful dădu din cap a pagubă:

Nu mai avem timp. O să aruncăm totul în aer şi o să moară sub ruinele castelului său!

Draperiile şi lemnăria ardeau, căldura devenise insuportabilă. Flăcările ajunseseră până pe coridoare şi peste tot pluteau nori negri de fum.

— Reglaţi detonatoarele la cinci minute, le mai ordonă şeful.

Comandoul se risipi în tot castelul ca să instaleze explozivul. În cinci minute, un uriaş foc de artificii ucigător urma să facă praf şi pulbere castelul din Liezen. Şi pe toţi cei ce se găseau în el…

*

* *

Mahmud tocmai aşeza ultima încărcătură explozivă lângă uşa

sufrageriei, când auzi în spatele său un zgomot surd. Elko Krisantem reuşise, în pofida durerii cumplite din spinare, să se târâie până în biroul lui Malko de la parter, în aripa de vest a castelului. Într-un sertar al mesei *Empire* ştia că se găseşte un pistol automat vechi, un Mauser C 96. Simţind în mână răceala oţelului, îşi recăpătă curajul. Şi se luă după Mahmud. O durere sfâşietoare îl înjunghia şi o sudoare rece îi lipise cămaşa de piele. Prăbuşindu-se, mai găsi puterea să ridice braţul şi să tragă, prin ceaţa tot mai deasă care i se lăsa pe ochi. Trase de mai multe ori. Apoi îl cuprinse ameţeala. Îşi zise că a ratat ţinta şi simţi că o să leşine. Numai pe jumătate conştient, auzi o bubuitură puternică şi se prăbuşi ca într-o prăpastie fără fund, fără să se mai poată bucura văzându-l pe Mahmud cum se prăbuşea lângă uşa sufrageriei, cu sângele ţâşnindu-i din plămâni pe gură. Malko. Însă, cu puşca sa Purdey 500 încă fumegând lângă şold, îl văzu pe Mahmud căzând la pământ. Ajunsese la timp. Împinse repede din dreptul uşii corpul bărbatului mort şi dezamorsă încărcătura explozivă. Musafirii încuiaţi de cealaltă parte a uşii, sufocându-se în fumul din ce în ce mai gros, strigau, implorau să fie lăsaţi să iasă.

— Daţi-vă la o parte! le strigă Malko. Am să sparg broasca.

Trase două cartuşe, risipind în jur ţăndări de lemn de stejar şi de metal. Izbi apoi uşa cu piciorul şi o deschise.

— Afară! strigă el. Repede! Castelul e minat. O să sară în aer dintr-o clipă-n alta!

Invitaţii o luară la fugă spre holul castelului. Malko îl zări pe Friedrich von Werner venind spre el. În timp ce îşi încărca din nou arma, i-l arătă cu un gest din cap pe Elko, care zăcea la pământ, inconştient.

— Trebuie să-l scoatem de aici, zise el.

Turcul cântărea vreo două sute de kilograme. Amândoi bărbaţii abia reuşiră să-l târască până la uşa ce dădea spre grădină şi să-l scoată afară.

În fugă, se întoarseră apoi în castel printre cioburi, mobile distruse şi covoare arse, ca să încerce să găsească şi să dezamorseze explozivul plasat de terorişti prin toate încăperile. Dar cum puteau şti dacă reperaseră sau nu toate încărcăturile? Malko încă mai căuta prin holul castelului când un suflu puternic îi trânti la pământ şi pe el şi pe von Werner. O lumină albă orbitoare ţâşni de sub scara de marmură şi bucăţi mari de moloz începură să cadă de jur împrejur, într-un nor de praf care se

amesteca cu fumul. Cele câteva tablouri de pe casa scării rămase intacte erau acum zdrenţe.

Malko se ridică primul. Ca prin minune, nici el, nici von Werner nu fuseseră răniţi. De afară se auzea un zgomot de motoare ambalate. Malko o porni în goană spre curte şi văzu două Mercedesuri pe aleea centrală, îndreptându-se cu o viteză nebunească spre poarta de ieşire. Orbit de reflectoarele care scăldau faţada în lumină, Malko traversă terasa şi îndreptă cele două ţevi ale puştii sale 500 Purdey în direcţia Mercedesului din spate. Prin portiera din dreapta apăru bustul tinerei arăboaice care trase, cu mitraliera Uzi, o rafală de gloanţe în direcţia sa. Proiectilele izbiră în peretele din spatele lui Malko, fără să-l nimerească. Acesta, calm, ochi şi trase, la rândul său. Femeia, sfârtecată literalmente de enormul proiectil, nu mai avu timp nici măcar să ţipe. Uşor dezechilibrat de reculul armei, Malko ţinti din nou maşina cu puşca Purdey şi, cu ură, apăsă iar pe trăgaci. Fără să-şi micşoreze viteza, automobilul se deplasă câteva clipe în zigzag pe alee, apoi îşi pierdu direcţia şi intră, cu toată forţa, într-o masivă coloană de piatră deasupra căreia se găsea o statuie: Diana cu arcul, cu tolba de săgeţi şi cu o căprioară moartă la picioare. Instantaneu, Mercedesul se transformă într-o imensă sferă de foc. Evanghelina fusese răzbunată.

*

* *

Ca nişte fantome venite din alte timpuri, invitaţii, cu feţe descompuse, orbecăiau peste peluzele din parc, în timp ce pompierii din Liezen încercau cu disperare să salveze ce mai putea fi salvat. Echipaje din Presburg şi din Langsam veniseră ca să le dea o mână de ajutor. Bineînţeles era prezentă şi poliţia, sosită odată cu ambulanţa care l-a transportat de urgenţă pe Elko Krisantem la spital.

Cadavrul Evanghelinei Alagoas şi al lui Mahmud. Teroristul doborât de Malko, au fost scoase din castelul incendiat. Încet, încet, flăcările se domoleau, iar mirosului de ars îi lua locul mirosul zăpezii carbonice. Pompierii interveniseră la timp spre a evita distrugerea totală a clădirii. În zori, şeful pompierilor se apropie de Malko.

— Am reuşit să stingem focul, îi spuse el. O să mai rămânem puţin ca să ne convingem că nu mai mocneşte pe nicăieri, dar, dacă vreţi, puteţi intra.

Malko îi mulţumi şi intră sa vadă încăperile devastate.

Podeaua era acoperită cu un strat de câţiva centimetri de apă, bucăţi de lemnărie înnegrită pluteau în băltoace murdare, portretele strămoşilor săi arseseră, iar vitrinele erau ţăndări. Printre cioburile din bar descoperi o sticlă cu vodcă, salvată ca prin minune. Trase un gât zdravăn, stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească în plâns.

Imaginea Evanghelinei îl obseda. Evanghelina cu trupul ei perfect, făcut pentru dragoste. Evanghelina, moartă pentru o cauză cu care nu avea nimic comun.

Un cuvânt, un singur cuvânt îi răsuna în minte. *Rache...* Care, în germană, înseamnă „răzbunare”.

Capitolul 3

Malko îşi plimbă câteva, clipe privirea peste nenumăratele statui care împodobeau grădina castelului Schönbrunn, din centrul Vienei. Ce idee, să-i dea întâlnire aici! La intersecţia dintre două alei se opri puţin, nehotărât, apoi o porni pe aleea din dreapta spre Tiergarten, grădina zoologică a castelului. Dacă Douglas Frankenheimer venise de la Langley până aici, asta nu putea fi, la urma urmelor, numai din cauza pasiunii sale pentru maimuţe, rinoceri sau urşi albi, ce puteau fi admiraţi la Tiergarten. Trebuia să fie la mijloc un motiv serios. Ca de obicei, John Lucas, şeful filialei CIA de la Viena, fusese seara trecută, când îl anunţase pe Malko, foarte sibilinic cu privire la motivele acestei întâlniri.

De la câţiva metri de parcul zoologic, Malko zări un bărbat cu o siluetă suplă, îmbrăcat într-un impermeabil bej, oprit în faţa ţarcului girafelor. Malko se apropie, iar tipul se întoarse brusc spre el.

— Mă bucur foarte mult că te revăd, Malko, îi spuse acesta.

Malko îi întinse mâna lui Douglas Frankenheimer, Deputy Director la Middle East Division, Central Intelligence Agency, Langley, Virginia. Nu se schimbase de când îl văzuse ultima dată, la Langley. Acelaşi păr bogat, alb strălucitor, acelaşi aer foarte aristocratic, aceeaşi comportare distantă şi totuşi amabilă, în spatele căreia se ascundea o voinţă de fier. Eminent profesor la Universitatea Yale, acest om de lume de la *Eastern Establishment* care ar fi putut să doarmă liniştit, având în spate o avere considerabilă, a preferat Serviciul de Informaţii, în loc să intre în afaceri ca ceilalţi doi fraţi ai săi. Cambodgia, Iran, Paris, Libia şi, acum, Langley, unde ocupa postul de Deputy Director, adică director adjunct. Un post pe măsura calităţilor sale de negociator şi de strateg fără pereche.

— Regret că ne întâlnim într-un moment prost pentru dumneata, adăugă Frankenheimer surâzând.

Malko clătină din cap.

— Totuşi, n-aţi făcut tot drumul ăsta numai ca să-mi prezentaţi condoleanţe!

Girafele, cu un aer foarte preocupat, îşi mişcau deasupra lor capetele minuscule în raport cu restul trupului. Păreau extrem de

interesate de orice „Bună ziua, ce mai faceţi?” au rostit de cei doi bărbaţi.

Frankenheimer continua să surâdă, deşi recepţionase ironia din replica interlocutorului său.

— Cum se mai simte majordomul dumitale?

— Mult mai bine, mulţumesc. Întrebarea dumneavoastră mă mişcă. Elko are o rezistenţă de elefant, medicii spun că într-o săptămână va fi din nou pe picioare.

— Şi castelul? Ai avut pagube materiale mari…

Privirea lui Malko se întunecă.

— Cu castelul, e cu totul altceva; s-au distrus obiecte de neînlocuit, bibelouri, tablouri, amintiri. Iar lemnăria… Ar fi nevoie de milioane de dolari, dacă; o voi mai reface vreodată…

De o săptămână se lupta, pentru probleme financiare, cu agenţia sa de asigurări, care pretexta că distrugerile de la Liezen făceau parte din categoria „actelor de război”, necuprinse în poliţa încheiată de el…

— Îmi pare sincer rău, spuse Frankenheimer.

Începură să se plimbe prin faţa zăbrelelor, în spatele cărora rătăceau nişte suflete chinuite, tot felul de animale exotice, fascinante şi triste, ca în toate grădinile zoologice din lume.

— Dacă am trece la subiect, Doug, propuse Malko, care începuse să se plictisească de preliminariile prea lungi ale discuţiei.

Domnul Deputy Director urmări o vreme cu privirea spinarea neagră şi lucioasă a unui hipopotam, care tocmai ieşise dintr-o băltoacă numai cu puţin mai mare decât el.

— Îţi aduci aminte de cargoul pe care l-ai scufundat în Libia? întreabă el după un moment de tăcere.

Malko zâmbi amar.

— Cum să nu?! A trebuit să aştept două zile până să vină un elicopter din Flota a 6-a ca să mă pescuiască!

Frankenheimer oftă, cu ochii în gol.

— Se pare că intervenţia dumitale n-a fost pe gustul tuturor şi, mai ales, n-a fost pe gustul proprietarului mărfii.

În minte le apăru imaginea unui înger, zburând cu aripile îndoite sub greutatea proiectilelor teleghidate…

Frankenheimer privea ca hipnotizat hipopotamul care se învârtea, nefericit, în jurul băltoacei sale.

— În orice caz, continuă el, ţi-au trimis echipa aceea de mercenari ca să te lichideze. Erau, neîndoielnic, fie la ordinele

palestinienilor, fie la ordinele libienilor...

Malko se crispă.

— Cam vag. E realmente tot ce ştiţi?

— Cu ajutorul dumitale avem şanse să aflăm mai multe, sugeră Frankenheimer.

Malko începu să analizeze situaţia. După catastrofa de la Liezen, de când se instalase la Viena, la hotel *Sacher*, avusese parte numai de zile epuizante, Petrecându-şi timpul la poliţie, cu experţii, cu antreprenorii şi cu Elko, pe care îl vizita aproape în fiecare zi la spital. Venise vremea să acţioneze. Mai ales că, dacă nu făcea nimic, ucigaşii vor reveni şi, a doua oară, nu vor mai rata lovitura.

— Să înţeleg că îmi propuneţi o nouă misiune? întreabă el.

Malko ştia foarte bine că o întrebare pusă aşa, direct, îl deranja pe interlocutorul său. Domnul Deputy Director nu suporta să se afle într-o situaţie inferioară, adică în situaţia celui care solicită.

— Ascultă, replică în cele din urmă, cu fineţe, Frankenheimer; eu înţeleg perfect că vrei să te răzbuni, dar ştii şi dumneata, la fel de bine ca şi mine, că singur nu poţi rezolva afacerea asta. Ai nevoie de noi.

— Şi voi de mine, răspunse Malko sec.

— Să spunem că avem nevoie unii de alţii, zise domnul Deputy Director, împăciuitor.

Malko zâmbi ironic.

— Sper că, de data asta, îmi veţi oferi o avere.

— Ce înţelegi prin asta? întreabă plin de ipocrizie reprezentantul CIA din Langley.

— În primul rând, că sunt dispus să-mi vând pielea foarte scump, zise Malko. Faptul că, acum, castelul meu este pe jumătate distrus şi că una dintre persoanele invitate de mine la castel a fost asasinată nu se datorează, de bună seamă, ideii mele de a mă duce la pescuit, nu-i aşa? Deci, să nu vă miraţi dacă veţi primi note de plată de tâmplărie, de electricitate, de instalaţii sanitare. Şi, să nu uit, nota de plată de la spitalul unde a fost internat Elko Krisantem; serviciile de asistenţă socială au refuzat să-l încadreze la accidente de muncă.

Frankenheimer aşteptă să treacă furtuna.

Şi iar văzură, în minte, un înger trecând în zbor. Îmbrăcat în salopetă, cu aripile pline de moloz, împingea din greu la o roabă, doldora de lingouri de aur.

— E nevoie de un buget special, continuă Malko. Un buget foarte serios…

— Să văd ce pot face, răspunse Frankenheimer prudent.

Malko scoase dintr-un buzunar al hainei un teanc de foi de hârtie, împăturite.

— Până vă decideţi, de ce să nu le dăm de lucru minunatelor dumneavoastră ordinatoare de la Langley, cu chestiile astea?

Fără să-şi trădeze interesul, Frankenheimer îşi aruncă ochii asupra hârtiilor, examinându-le cu un aer degajat. Malko schiţase portretele robot ale teroriştilor menţionând sub fiecare chip toate amănuntele pe care le reţinuse, în cursul nopţii aceleia de coşmar.

Domnul Deputy Director dădu din cap cu admiraţie.

— Sunt bune schiţele…

— Seamănă foarte bine, îl asigură Malko. Ştiţi doar că am o memorie de elefant.

Îi arătă unul dintre portrete.

— Acesta era şeful lor, adăugă el.

După câteva minute de mers, ajunseră în faţa porţii palatului Schönbrunn. Frankenheimer îi strânse cu căldură mâna lui Malko.

— Îţi voi transmite, prin intermediul filialei noastre de la Viena, un dosar cu ultimele date despre evoluţia terorismului în cadrul mişcării palestiniene, zise el în încheierea discuţiei. Asta ca să te decizi în cunoştinţă de cauză. Cred că vom putea face o treabă bună împreună.

Malko nu zise nimic. De-abia aştepta să scape de Frankenheimer Alexandra îl anunţase că se întoarce a doua zi. Simţea, dintr-odată, că îi era teribil de dor de ea. Evenimentele zguduitoare din ultima vreme, absenţa ei de lungă durată, ca şi perspectiva acestei noi misiuni, care însemna o nouă despărţire, îl făcu să-i resimtă lipsa mai mult decât de obicei.

Capitolul 4

Încercând să-şi stăpânească bătăile inimii, Selim Khasani îşi încleştă pumnii pe balustrada de fier forjat de care se sprijinea. În jos, pe drumul în serpentină, se vedea o limuzină neagră care se apropia. O boare de vânt călduţ urca dinspre Mediterană către înălţimile pe care era situat oraşul Cannes, trecând prin numeroasele grădini din Cartierul Californian şi răvăşind coroanele de frunze ale palmierilor ce se înşirau de-a lungul aleii presărate cu nisip fin.

Khasani îşi desprinse mâinile de pe balustradă. Palmele îi transpiraseră. Intră în încăpere şi îşi zări chipul într-o oglindă: figură de bărbat energic – faţa prelungă şi ascuţită, tenul smead, părul negru şi bogat, pieptănat pe spate – căreia fizionomia levantină îi conferea masca impasibilităţii. Sirian ca naţionalitate, îşi petrecuse o mare parte din copilărie şi din adolescenţă la Beirut. Revenit în Siria, urmase o serie de cursuri în taberele de antrenament, desăvârşindu-şi apoi instrucţia pe teren. Mai întâi la Beirut, bineînţeles, unde lichidase câteva personalităţi politice şi, după aceea, prin Europa, în Grecia, în Portugalia, în Cipru, în Germania... Dar toate acestea erau de domeniul trecutului. De câţiva ani se reciclase, intrând în traficul cu arme. Specialist în material ultrasofisticat, câştigase milioane de dolari, avea numeroase conturi în bancă, un iaht somptuos şi vile în Tahiti, în Bahamas, la Cannes...

Regăsindu-şi într-o oarecare măsură calmul, Khasani se privi cu atenţie în oglindă, iritat de ticul nervos din pleoapa stângă. Căci, sub aparenţa siguranţei de sine, de fapt fierbea. Încercă să se calmeze, respirând adânc. Peste câteva minute urma să înceapă cea mai mare partidă de poker din viaţa sa şi, chiar dacă nu avea în mână toate atuurile, îşi pregătise cu grijă lovitura, evaluând ponderea fiecărei cărţi. Mediul traficanţilor de arme, din care făcea parte şi el, era o lume mică unde fiecare îl cântărea pe celălalt, iar Selim Khasani îşi cunoştea perfect partenerii, cu care de altfel mai tratase o mulţime de afaceri. De data asta însă, sirianul se hotărâse să dea ultima şi cea mai mare lovitură, după care să se retragă din joc. Totuşi acum, când trebuia să pună cărţile pe masă, simţea o spaimă în suflet, o spaimă ce venea din îndoială...

Oricum, era prea târziu să dea înapoi. Se apropie din nou de uşa de la terasă. Acum trei minute urcase aici, la etajul întâi al vilei sale, ca să pândească sosirea celui pe care îl aştepta. Se uită la ceasul de la mână, un Rolex care valora cam cât un kilogram şi jumătate de aur, fără să mai punem la socoteală diamantele. Era ora trei după amiază. Klaus Altman era extrem de punctual. Conform prevederilor, la capătul aleii apăru botul majestuosului automobil Daimler. Khasani simţi că i se accelerează pulsul.

Ca să depăşească momentul de panică îşi înălţă privirea spre cerul de un albastru intens. Deşi era iarnă, abia începutul lui februarie, clima era teribil de blândă. Îşi aruncă din nou ochii spre limuzina care se apropia printre palmieri. De la primul etaj la vilei aşezate pe Colina Californiană, se vedea perfect arcul desenat de golful din staţiunea „*La Napoule*" şi insulele Lerins ce se decupau pe oglinda de opal a mării. De-a lungul ţărmului se zăreau capul la Croisette şi hotelurile cu nume celebre, cunoscute în toată lumea – *Carlton, Palm, Beach* – cazinourile, portul cu minunatele lui iahturi din lemn de acaju. O agitaţie continuă, contrastând cu calmul şi liniştea ce domneau aici, unde totul era doar fast, pace şi voluptate.

Reşedinţa familiei Khasani, clădire mare şi solidă cu faţada ocru deschis, străjuită de un turn acoperit cu ţigle rotunde, beneficia de o panoramă feerică. Privirea nu ţi se împiedica de clădirile acelea moderne, care apăruseră mai peste tot ca ciupercile, datorită furiei de a construi a antreprenorilor imobiliari de la Cannes. Între La Croisette care seara părea o ghirlandă de lumini şi colinele acestea cu vile de un lux ce-ţi tăia răsuflarea, nu se vedea nimic altceva decât o unduire de frunziş des şi întunecat, parfumat începând din ianuarie cu miros de mimoze. Raiul pe pământ…

Selim Khasani mai respiră o dată adânc. Spaima i se potolea treptat. Strânse pumnii; va câştiga, nu se putea altfel. Tot ce făcea era şi pentru el, bineînţeles, dar mai cu seamă de dragul lui Sharnilar, soţia sa pe care o adora. Ca să poată duce, mai departe, viaţa de vis care-i plăcea. Se gândi la trupul splendid al lui Sharnilar, la figura ei senzuală cu tenul mai, la ochii ei extraordinar de albaştri, la pletele ei negre. Sângele începu să-i curgă parcă mai repede în vine; o dorea. Ar fi vrut s-o aibă în braţe pe Sharnilar… Imediat ce va rezolva această afacere, va sări în primul avion spre New York, unde ea era de trei

săptămâni.

Automobilul Daimler se opri în pragul vilei. Selim Khasani o porni spre scară. Acum era absolut calm şi coborî încet treptele, ca să iasă în întâmpinarea vizitatorului său. În câteva minute, totul se va isprăvi.

Ar fi fost mai puţin optimist dacă ar fi văzut că în limuzina neagră se găseau trei persoane.

*

* *

Cum intră în salon, Klaus Altman puse o mică valiză metalică pe canapeaua capitonată cu pluş albastru. Era perfect conştient că ochii negri ai lui Khasani îi urmăreau atent orice gest.

— Cum vreţi dumneavoastră, spuse neamţul ca răspuns la o întrebare a sirianului. Să ştiţi că n-a fost deloc uşor.

I se adresa în franceză, cu un uşor accent teuton. Avea părul blond, drept, pieptănat cu cărare într-o parte, un costum bleumarin, aproape negru, cămaşă bleu. Cravată în dungi roşu cu bleu; părea mai degrabă un înalt funcţionar de stat, decât trimisul importantului industriaş care îl angajase ca agent tehnic comercial şi care îi vindea acum lui Khasani un germene înfricoşător. Marfa provenea de la o firmă germană specializată în experimentarea gazelor neuro-toxice mortale, precum şi în cercetarea de vârf în domeniul unor „arme” ce ar fi putut fi utilizate în războiul bacteriologic.

Klaus Altman descuie cu delicateţe încuietorile valizei şi o deschise. Înăuntru erau aliniate nişte tuburi închise la culoare, un fel de eprubete mari, aşezate fiecare în câte o alveolă izotermică, ca obiectele de preţ. Lui Selim inima începu iar să-i bată mai repede. Stăpânindu-şi emoţia, îl întreabă pe neamţ:

— Vreţi să beţi ceva? Dom Perignon? Johnny Walker Black Label?

— Johnny Walker, răspunse acesta.

Khasani se întoarse cu spatele la el ca să pregătească băuturile. Îi vâjâiau urechile şi pe eleganta sa cămaşă de mătase bej începură să apară pete de transpiraţie. Puse două cuburi de gheaţă în paharul pentru Altman. În timp ce astupa sticla de whisky zări fotografia înrămată, aşezată pe peretele de deasupra barului. Era un vapor. Vaporul lui. Vaporul lor, al lui Sharnilar şi al lui, *Stormy Weather*. O navă splendidă cu trei catarge, cu pânzele în vânt, a cărei siluetă fină despica undele unei mări albastre. Înveselit de această imagine a puterii sale, se întoarse

pe călcâie şi-l privi din nou în faţă pe neamţ. Altman ţinea în mână unul dintre tuburile din valiză şi examina, în lumina soarelui, lichidul întunecat şi opac.

— Hantavirus, zise el cu o grimasă care îi urâţi dintr-odată chipul.

Cu vârful degetelor începu să deşurubeze capacul care închidea ermetic capsula, dar se opri puţin înainte de a o deschide.

— E arma absolută, dragă Khasani, adăugă el cu voce scăzută, încântat parcă de fiecare cuvânt pe care îl pronunţa.

Sirianul îl mai văzuse doar o singură dată pe Klaus Altman, dar, de la prima întâlnire, îşi zisese că, dacă ar fi trăit în alte timpuri, s-ar fi putut număra cu cinste printre cei mai sadici torţionari ai celui de-al Treilea Reich. Avea ceva în fizionomie, mai ales strălucirea de porţelan albastru a ochilor când deveneau brusc ficşi, care-ţi dădea fiori de groază. Informaţiile pe care Khasani le-a cules ulterior despre el i-au confirmat prima impresie. Personalitate de monolit, neamţul era, se zice, total lipsit de orice urmă de spirit critic. Relativ mărginit din punct de vedere intelectual, se devota cu trup şi suflet misiunii ce-i era încredinţată. Neavând trăiri afective, sângele rece era la el o stare naturală, iar pentru că admira fără rezerve ideea de disciplină, avea un respect deosebit pentru orice regulament şi, în general, pentru „modul de întrebuinţare” – chiar dacă era vorba numai de o sticlă de şampon – un respect vecin cu prostia. În aceeaşi ordine de idei, trebuie spus că era de o punctualitate bolnăvicioasă.

— Hantavirus, repetă Altman care îşi sorbea cu încântare propriile cuvinte. O singură picătură, un singur miligram inhalat şi victima face mai întâi febră mare, după aceea începe să vomite. Se declanşează apoi hemoragia internă, însoţită de violente dureri renale. Şi, în cele din urmă, survine moartea.

Altman îşi dezvălui, într-un zâmbet larg, dinţii superbi. Acest Hantavirus era o armă realmente criminală. De câţiva ani, câteva întreprinderi germane lucrau la ameliorarea performanţelor armelor chimice sau bacteriologice, sub acoperirea oficială a fabricării de pesticide. Acestea erau apoi dirijate, cu ajutorul unor reţele complicate de multipli intermediari, către anumite regiuni foarte „fierbinţi” din Orientul Mijlociu. În ultima vreme, izbucniseră câteva scandaluri răsunătoare în RFG.

Mai multe societăţi şi filiale ale acestora fuseseră inculpate, iar

conducătorii lor, puşi sub acuzaţie. Dar alte firme au preluat ştafeta. Tradiţia obligă… După celebrul Zyklon B de tristă amintire, folosit în timpul celui de-al doilea război mondial în camerele de gazare, „competenţa” nemţilor în materie de produse exterminatoare devenise de netăgăduit.

Klaus Altman nu se mai îndura să lase din mână cumplita capsulă.

— Drăguţ, nu-i aşa?

Khasani se strădui să aprobe. Nu era nici el un dulce copil nevinovat, dar satisfacţia evidentă a interlocutorului său îl stânjenea.

— Cu asta se poate câştiga orice război, continuă neamţul cu voce calmă.

Se aplecă din nou deasupra micii valize capitonate şi aşeză cu grijă la loc eprubeta. Apoi o închise.

— Încă ceva, zise el. Aceste… produse trebuie să fie păstrate la temperatură foarte joasă. Să nu uitaţi, e un lucru foarte important!

Neamţul sorbi o înghiţitură de whisky, se gândi puţin şi adăugă:

— Şi un ultim amănunt de care trebuie să ţineţi seama: direcţia vântului trebuie determinată cu precizie înainte de lansarea rachetelor purtătoare de încărcătură bacteriologică.

Selim Khasani ridică uşor umărul drept.

— Nici un pericol în această privinţă, îl asigură el. Cei ce le vor folosi au făcut un antrenament serios, după cum ştiţi.

Se priviră câteva clipe în tăcere. Într-adevăr, Altman ştia foarte bine cum stăteau lucrurile. Undeva în Orientul Mijlociu, în această regiune mereu zbuciumată de evenimente, „cineva” aştepta cu nerăbdare înspăimântătoarele eprubete, capabile să decimeze populaţii întregi.

— Perfect, spuse neamţul în cele din urmă. Cred că totul e în ordine.

Tuşi, dregându-şi glasul.

— Totul… sau aproape totul.

*

* *

Sosise momentul crucial pentru Selim Khasani. Acum trebuia să joace strâns. De ani de zile furniza arme aproape tuturor forţelor din Orientul Mijlociu şi, dacă e adevărat că avea complicităţi într-o mulţime de ţări, nu e mai puţin adevărat că-şi

făcuse şi o grămadă de duşmani, mai ales în Liban, dar şi în Siria. Îl costa scump, ce-i drept, însă la orice livrare de arme el dădea, în plus, acel *end-user*[2] necesar pentru a nu exista probleme la vamă. De aceea era solicitat de aproape toate fracţiunile care se înfruntau pe malurile Mării Mediterane sau ale Golfului Persic. Orice tranzacţie făcută de el era întotdeauna minuţios pregătită înainte de faza executării, în aşa fel încât lucrurile se petreceau fără complicaţii, spre satisfacţia tuturor partenerilor. Şi îşi făcea din asta un titlu de mândrie.

Se îndreptă spre fundul încăperii unde se găsea o superbă comodă stil secolul al XVII-lea şi deschise primul sertar. Deasupra unui vraf de documente stătea un pistol Bereta 92 cu cincisprezece focuri, armă pe oare o păstrase mai curând din fetişism, în amintirea începuturilor sale teroriste când o făcea pe pistolarul, decât din reală necesitate. Din superstiţie o dăduse la cizelat şi o placase cu aur. Dădu arma la o parte, luă o foaie de hârtie şi închise sertarul. Îi întinse hârtia lui Klaus Altman.

— Fondurile au fost transferate într-un cont numerotat, preciză el. Acesta este faxul cu toate datele. După cum vedeţi, creditul e deschis începând de astăzi…

Neamţul începu să studieze documentul, atent şi îndelung. Prea îndelung, se gândi Khasani simţind un fior pe şina spinării. Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi făcu câţiva paşi prin salon. Privirea i se opri din nou pe imaginea iahtului cu trei catarge şi cu pânzele în vânt. Se gândi la trupul gol al lui Sharnilar, întinsă pe puntea vasului la soare, în largul mării. Vocea glacială a neamţului îl smulse din visare.

— Aici nu figurează suma asupra căreia conveniserăm, dragă Khasani.

Sirianul strânse pumnii în buzunarele pantalonilor.

— Două sute de milioane de dolari… replică el cam prea repede.

— Ne înţeleseserăm cu două sute cincizeci de milioane, i-o tăie neamţul. Aceasta este suma, iar comisionul v-a fost achitat de clienţi, după ştiinţa noastră.

Khasani înfruntă privirea dură şi fixă a neamţului.

— Au apărut unele situaţii neprevăzute, zise el, e normal să-mi acopăr şi eu cheltuielile…

Klaus Altman şuieră printre dinţi:

[2] End-user este denumirea unui document în care se indică, teoretic, destinaţia finală a armelor, document cerut la vamă.

— Situaţii neprevăzute!... Cincizeci de milioane de dolari?!...

Khasani se lipi de perete, exact sub fotografia ce reprezenta vasul său, *Stormy Weather*.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton sec. Mă tem că va trebui să vă mulţumiţi cu cele două sute de milioane.

Regreta acum că nu-şi băgase în buzunar pistolul Beret ta din sertarul comodei.

— Două sute de milioane de dolari e o sumă frumoasă, continuă el. Nu cred că există multă lume pe planeta asta gata să plătească o asemenea sumă pentru genul acesta de... produs.

Vocea i se sugrumă, imperceptibil.

— Cu semnătura mea pe documentul din mâna dumneavoastră, adăugă el, contul numerotat vă aparţine.

Klaus Altman îi aruncă o privire otrăvită.

— Ei bine, zise cu neplăcere, cred că va trebui într-adevăr să ne mulţumim cu atât.

Li întinse faxul sirianului, care luă un stilou de pe comodă şi adăugă zâmbind:

— În orice caz, am pus la loc sigur un dosar conţinând toate amănuntele acestei tranzacţii, ca şi ale altora, de altfel. Ar fi, de bună seamă, foarte neplăcut pentru interesele pe care le reprezentaţi ca aceste documente să fie făcute publice... în cazul că...

Khasani semnă şi îi întinse lui Altman documentul. Neamţul zâmbise tot timpul. Împături foaia de hârtie şi o băgă într-unul din buzunarele interioare de la haină.

Khasani închise ochii o secundă. Gata, câştigase! Îşi dădu dintr-odată seama că era lac de transpiraţie, de parcă ar fi ieşit de la saună. Când deschise ochii, se trezi faţă-n faţă cu ţeava unui Colt Cobra, pe care neamţul îl ţinea în mâna dreaptă. Cu ochii ieşiţi din orbite de surpriză şi de spaimă, deschise gura să spună că nu va servi la nimic să-l omoare... Coltul tuşi scurt, tăindu-i pe loc orice posibilitate de împotrivire.

*

* *

Klaus Altman trăsese de la mică distanţă. Glonţul blindat îi pătrunsese lui Khasani în frunte, traversându-i realmente craniul şi proiectându-l pe sirian în perete, ca o puternică lovitură de copită. Câteva secunde acesta rămase în picioare imobil, ca un boxer KO. Apoi picioarele i se muiară şi alunecă încet la pământ. Pe perete, deasupra lui, schije de os, bucăţi de creier şi stropi de

sânge pătaseră fotografia color cu imaginea siluetei fine şi elegante a vasului *Stormy Weather*. Iahtul pe care nu va mai petrece niciodată zile fericite împreună cu Sharnilar…

Cu acelaşi calm, Klaus Altman îşi puse pistolul Colt Cobra, cald încă, în buzunarul interior al hainei, luă valiza metalică conţinând moarte bacteriologică, plecă din salon şi ieşi pe uşa vilei. Afară, acelaşi vânt călduţ răsfira frunzişul înalt al palmierilor. Klaus Altman coborî cele câteva trepte de la intrarea în vilă. Şoferul care îl aştepta impasibil, în faţa limuzinei negre, deschise portiera din spate.

— Am rezolvat afacerea. Să mergem, Hussein, zise neamţul instalându-se pe scaunul din faţă.

Bărbatul aşezat pe bancheta din spate îi luă din mână preţioasa valiză capitonată. Şoferul se aşează la volan, demară şi întoarse maşina. Cei doi bărbaţi nu scoteau nici un cuvânt, legănaţi de arcurile confortabilei limuzine. Selim Khasani încercase să-i înşele iar şi plătise. Totul era, aşadar, în ordine. Totul, cu excepţia a cincizeci de milioane de dolari care se găseau Dumnezeu ştie unde, împreună cu un pachet de documente la fel de compromiţătoare ca un proces verbal de flagrant delict.

Capitolul 5

Malko, cocoţat pe o schelă ridicată la mijlocul scării de marmură din hol, tresări. Îi ajunsese la ureche bâzâitul unui motor pe care îl recunoştea dintr-o mie: motorul maşinii Alfa Romeo a Alexandrei. Puse penelul pe o scândură, lângă cuţite de răzuit, pensule, cârpe şi borcănaşe cu culori, apoi mai. Aruncă o privire la tabloul pe care se încăpăţâna să-l restaureze: portretul unuia dintre strămoşii săi de pe vremea războaielor napoleoniene, în mare ţinută de ofiţer prusac. Una dintre puţinele pânze pe care reuşise să le salveze din masacru.

Coborî în grabă de pe schelă. Alexandra împingea deja uşa dublă de intrare în hol. O uşă care altădată fusese din stejar masiv, înlocuită acum cu două panouri din plăci aglomerate. Ca lovită de trăsnet, Alexandra încremenise în mijlocul holului castelului din Liezen. Malko îi spusese la telefon despre dezastru, dar ceea ce vedea aici depăşea orice imaginaţie.

— Bravo! zise ea, fluierând a pagubă. Se pare că am ratat o petrecere de zile mari!

Malko alergă în întâmpinarea ei, sărind peste ultimele trepte ale scării, spulberate de explozie.

— Slavă Domnului! exclamă el strângând-o în braţe.

Arăta extraordinar, bronzul îi rumenise faţa rotundă, încadrată de bucle brune. Era teribil de atrăgătoare, îmbrăcată cu o bluză albă foarte simplă şi eu o fustă neagră, lungă.

Se sărutară. Dar gândurile Alexandrei zburau în altă parte. Se desprinse repede din îmbrăţişare şi începu să bântuie prin castei, sală cu sală. Era un şantier în toată regula. Schele peste tot şi prin toate colţurile erau îngrămădite scule de săpat, saci cu ciment, roabe, lopeţi. Toate geamurile de la uşi şi de la ferestre se spărseseră în urma incendiului şi erau astupate provizoriu cu panouri de placaj.

— M-ai anunţat că a avut loc un cataclism, totuşi, la aşa ceva nu m-am aşteptat!

Se întoarse spre Malko, hotărându-se să zâmbească şi să-şi arate dinţii superbi.

— Data viitoare când o să mai organizezi o serată „explozivă” la castel, să-i anunţi măcar pe musafiri că intenţia ta este ca realmente să explodeze totul în jur! Ca să-şi pună armurile...

Văzând însă figura întunecată a lui Malko, redeveni serioasă.

— Am fost să-l văd pe Elko la spital, când am trecut prin Viena. Se simte mai bine decât îmi închipuiam eu. E nemaipomenit; abia am reuşit să-l conving să nu se ridice din pat!

O umbră îi întunecă privirea.

— Dar fata aceea? continuă ea. Fata aceea pe care au ucis-o…

Ridică o prelată care acoperea o grămadă de cioburi de bibelouri, greu de identificat.

— Toate astea dovedesc, în orice caz, că nu poţi fi lăsat singur nici un minut, adăugă ea pe un ton uşor înţepat. Când mă gândesc că a fost cât pe ce să rămân văduvă…

El o îmbrăţişă din nou, sprijinind-o de un perete cu lambriurile rămase ca prin minune intacte. Prin cămaşă îi simţi sânii mari şi fermi. Un fulger trecu prin pupilele Alexandrei. Îşi lipi brusc gura de a lui, sărutându-l cu buzele, cu limba; trupul i se înfioră. De data asta Malko fu cel care se îndepărtă uşor de ea, murmurându-i la ureche:

— Dormitorul este neatins. Ideea de a face dragoste cu ex-văduva mea mă excită teribil…

Alexandra închise ochii. Îl dorea la fel demult şi ea.

Capitolul 6

În acest timp, la mii de kilometri de Viena, Sharnilar Khasani se găsea în discoteca *Unicorn* şi îşi zicea, în sinea ei. Că s-a săturat până peste cap de înghesuiala şi de vacarmul din jur. Era aproape patru dimineaţa, la New York. Se ridică de pe scaunul de la bar, puse pe tejghea paharul de coniac pe care îl golise dintr-o înghiţitură şi se întoarse spre un tip înalt de un metru nouăzeci, cu ten bronzat de playboy, care se bâţâia de unul singur, la un metru de ea, de parcă asculta o muzică interioară. În realitate se îndopase până la refuz cu cocaină.

— Hai să plecăm, zise ea, sunt obosită.

Tony Abruzzo mârâi ceva indistinct. Când întredeschise pleoapele i se zăriră ochii căprui, împăienjeniţi. În discotecă, una dintre cele mai bine cotate şi mai inaccesibile din New York, pe Hudson Street, petrecerea era în toi; fericiţii invitaţi la această serată privată, pe care o organizase spre a sărbători cu fast realizarea unui program imobiliar ce urma să-i aducă un profit de douăzeci şi cinci de milioane de dolari, erau în al nouălea cer.

— De ce, aşa devreme? bâlbâi el, continuând să ţopăie. Te plictiseşti?

Sharnilar Khasani dădu din umeri enervată. Treceau pe lângă ea tot felul de bărbaţi care o atingeau şi îi aruncau priviri aţâţate. Arăta superb, îmbrăcată într-o fustă lunga închisă la culoare şi o bluză dreaptă de mătase mulată pe sânii obraznici. Părul negru corb îi încadra perfect faţa cu ten mai. Dar fascinanţi erau în special ochii ei albaştri, strălucitori, mari şi migdalaţi, ca de căprioară. Îl fulgeră cu privirea pe Tony Abruzzo. Idiotul îşi ratase şansa de a ajunge, în sfârşit, în patul ei. Căci din ce alt motiv o implorase să-l însoţească în seara asta la *Unicorn*?! Numai că, la un moment dat, s-a înfundat în closetul cârciumii şi şi-a administrat o doză zdravănă de cocaină, uitând cu ocazia asta de proiectul iniţial. Sharnilar Khasani dădu din umeri şi-i întoarse spatele, hotărâtă să-şi găsească un alt cavaler.

— Unde pleci? mormăi Tony în timp ce ea se îndepărta.

Nu-l răspunse şi începu să se strecoare prin mulţime, reperând ici şi colo câteva celebrităţi din lumea modei şi a show businessului. Zări la un moment dat un tip blond, înalt, în smoching, care-i făcea semn cu mâna.

— Sharnilar!

— Mark! exclamă ea când ajunse lângă el. Nu te-am mai văzut de o mie de ani… Trădătorule, ţi-ai părăsit vechii prieteni!

Mark Prager, manechin vedetă la una din cele mai mari case de modă newyorkeze, îşi trecu o mână prin păr.

— Ştii doar că bântui prin toată lumea! strigă el încercând să acopere cu glasul său decibelii muzicii.

Se dădu trei paşi înapoi, luându-şi un aer uluit.

— Doamne! Dar eşti mai frumoasă ca oricând. Superbă ca diamantele de pe cerceii tăi…

— Atunci nu fac nici cât o ceapă degerată! Sunt imitaţii, minţi Sharnilar izbucnind în râs.

Dăduse pe ei, cu o lună înainte, trei sute optzeci de mii de dolari la Harry Winston.

Mark o apucă de talie. Începură să danseze, urmărind destul de vag ritmul muzicii. Îmbrăţişarea trezi senzualitatea lui Sharnilar. Regrete eterne pentru idiotul de Tony! Adio noapte de dragoste în luxosul său apartament situat la etajul şaizeci, într-unul din imobilele pe care le construise! Poate altădată. Sau niciodată. Şi Mark, la urma urmelor, era un animal frumos, iar ea se săturase de văduvie. Trecuseră patru luni de când Selim, bărbatul ei, fusese omorât la Cannes, cu un glonte în cap, în condiţii şi din motive pe care poliţia franceză nu fusese încă în stare să le lămurească…

— M-am săturat de locul ăsta, murmură ea privindu-l pe Mark drept în ochi.

Stăteau nemişcaţi, lipiţi unul de altul. Sharnilar îl cuprinsese pe Mark cu braţele de după gât. Îi atinse uşor buzele cu buzele ei.

— OK, zise el ţinându-şi respiraţia şi strângând în braţe trupul ei suplu şi fierbinte. Hai să mergem!

O privea cu o admiraţie atât de vizibilă, încât Sharnilar simţi în trup acea bine cunoscută senzaţie de căldură pe care o trezeşte dorinţa de a face dragoste.

— Să plecăm acum, spuse ea.

Traversară discoteca ţinându-se după trei bărbaţi care. Şi ei, dădeau din coate ca să-şi facă loc prin mulţimea de invitaţi. La ieşire, Sharnilar Khasani îşi recuperă de la garderobă jacheta de lame. Gabriski, o brută blondă cu alură de culturist, îmbrăcat într-un smoching gata să plesnească din cauza muşchilor lui proeminenţi, le deschise uşa celor trei providenţiali

„avangardişti”, după care se înclină ceremonios în faţa cuplului.

— Vă doresc petrecere frumoasă în continuare! zise el pe un ton plin de subînţelesuri.

Mark îi făcu cu ochiul. Într-adevăr, noaptea promitea să fie, în continuare, senzaţională.

*

* *

Rolls Royce-ul lui Sharnilar Khasani, o superbă limuzină Silver Cloud II albă, era parcată ceva mai sus pe Hudson Street. La ora aceea târzie, cartierul acesta de antrepozite părea pustiu. Mark Prager o ţinea de talie şi o săruta pe gât şi pe tâmplă, lângă ureche. Când ajunseră lângă Rolls, Mark îi şopti cu o voce emoţionantă:

— Dacă ai şti cât demult...

Dar nu reuşi să-şi termine fraza, căci trei bărbaţi, iviţi din întuneric, săriră pe ei. Atacul a fost atât de rapid, încât cei doi n-au avut nici măcar timp să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Ce-i asta? se miră Mark Prager.

Unul dintre agresori, un bărbat înalt şi slab cu o faţă ascuţită şi dură, o imobiliză pe Sharnilar, cuprinzând-o în braţe. Ea îl recunoscu imediat; îl observase în mulţimea de la *Unicorn* pentru că avea trăsături orientale şi arabii, la New York, erau relativ rari. Îl surprinsese privind-o foarte atent, în discotecă, iar privirea lui întunecată şi fanatică îi crease o senzaţie neplăcută.

— Jos labele de pe mine! strigă Mark Prager zbătându-se şi încercând să-şi elibereze mâinile.

Bărbatul care îl ţinea, fără să spună nici o vorbă, îi trase cu toată forţa o dreaptă în abdomen. Mark se îndoi sub lovitură, gemând de durere. Celălalt îl lovi din nou, peste ceafă, cu muchia palmei. Împleticindu-se, Mark făcu câţiva paşi şi se prăbuşi pe trotuar, la doi, trei metri. Cei trei bărbaţi îl urmăreau cu privirea, iar Sharnilar încercă să profite de moment şi s-o ia la fugă, dar necunoscutul de lângă ea o apucă cu putere de braţ şi o trânti la pământ. Între timp, cel de-al treilea tovarăş deschise portiera din spate a Rolls-ului şi bărbatul cu faţa dură o ridică de jos şi o împinse pe banchetă. Sharnilar începu să zbiere cât o ţineau plămânii. Tipul care deschisese portiera se înghesui lângă ea şi o lovi cu cruzime peste gură, iar celălalt se aşeză la volan şi deschise, radioul, dând volumul la maximum. Se auzi un rock îndrăcit. Apoi se întoarse spre ea, cu un pistol cu ţeavă lungă în mâna dreaptă. Sharnilar căscă ochii, îngrozită; iniţial, crezuse că

cei trei vor s-o violeze. Bărbatul de lângă ea, un puşti după faţă, o ţinea imobilizată pe banchetă. Şi pentru că ea începu din nou să ţipe, băiatul o apucă de păr şi îi trase capul pe spate, în timp ce celălalt o lovea cât putea de tare cu ţeava pistolului, peste faţă.

Simţi în gură gustul sângelui… Ce vroiau indivizii ăştia?

Ideea că era victima unei asemenea agresiuni, la mai puţin de o sută de metri de discotecă, o paraliza. Dacă vroiau s-o răpească, de ce nu demarau? Cuprinsă de panică şi incapabilă să-şi mai controleze reacţiile, deschise gura să ţipe iarăşi, când simţi o mână ca de fier în jurul gâtului, gata să o stranguleze. Sharnilar, cu ochii scoşi din orbite, văzu în mâna dreaptă a necunoscutului de lângă ea o armă ciudată, o lamă de cuţit foarte arcuită şi subţire. Un fel de scalpel oribil.

— Daţi-mi drumul! ţipă ea, chinuindu-se din răsputeri să-şi elibereze capul.

Apoi, încremenită de groază, văzu cum lama se apropia de ochiul ei drept şi-i simţi vârful înţepând-o sub sprânceană. Cu o mişcare precisă şi rapidă, bărbatul băgă cuţitul până la os şi începu să taie pielea; sângele porni şiroaie. Sharnilar scoase un ţipăt atât de cumplit încât acoperi vacarmul muzicii.

*

* *

Mark avea senzaţia că trecuse peste el un buldozer. Mai întâi în patru labe, apoi sprijinindu-se de o maşină parcată acolo, se ridică împleticindu-se, cocoşat de durere. În aceeaşi clipă, dinspre Rolls se auzi un strigăt înfricoşător, amestecat cu valuri de muzică rock. Sharnilar. Ridică ochii şi îl văzu pe cel de-al treilea agresor, drept în faţa lui. Cu privirea încă împăienjenită din cauza loviturilor primite, Mark abia îi întrezărea silueta de zdrahon. Îşi adună forţele, pregătindu-se să se arunce asupra lui, dar în clipa următoare simţi ţeava unei arme atingându-i tâmpla. Tresări brusc şi imediat i se păru că totul în jurul lui explodează. Nu mai avu timp să simtă nici o durere când glonţul, tras de sus în jos, îi traversă aorta şi îi spulberă inima.

Sharnilar Khasani se chinuia să-şi ţină ochii deschişi. Nu putea fi adevărat, avea un coşmar! Sau vroiau numai s-o sperie! Era o înscenare! Printre lacrimi, zări chipul bărbatului, aproape de ea şi simţi cum muşchii antebraţului lui se încordau, în timp ce lama cuţitului îşi continua implacabil cursa. Durerea îi tăia respiraţia şi ţipătul i se stinse în gât. Lama cuţitului se apropia de ochi.

Sângele îi şiroia pe lângă ureche. Epuizată, Sharnilar nu mai opunea nici un fel de rezistenţă. În starea de semiconştienţă în care se găsea, îşi dădea seama că urletele ei se auzeau numai în interiorul Rolls-ului, iar, din cauza geamurilor fumurii, de afară nu se vedea ce se petrece înăuntru.

Lama bisturiului trecu la mai puţin de cinci milimetri de ochiul drept al lui Sharnilar, ajungând în colţul pleoapei, lângă nas. Bărbatul opera în linişte, gemetele femeii nu îi deranjau, după cum nici sângele care curgea din rană. Vârful de oţel al armei îşi continuă drumul până în mijlocul obrazului, care plesni ca un fruct prea copt. Sharnilar mai avu un ultim spasm, apoi deveni imobilă, leşinând.

*

* *

La o sută de metri mai jos, pe trotuar, sub neoanele ţipător colorate ale firmei *Unicorn*, Walter Cortney fierbea de necaz. Fusese însărcinat să o supravegheze pe Sharnilar Khasani şi îi scăpase printre degete, în cele câteva minute cât se dusese până la bar să-şi împrospăteze stocul de *Lucky Strike*. Pierduse zece minute ca să scormonească tot localul de noapte, prin toate ungherele, pentru ca până la urmă să înţeleagă adevărul: văduva lui Selim Khasani îşi luase zborul împreună cu playboy-ul ei. Un tip scrobit care se holba la ea scurgându-i-se ochii ca unui puşti din Harlem în faţa pomului de Crăciun. Cum să-şi închipuie el că tipa o să-l lase baltă pe Tony Abruzzo, cu sacul lui de dolari, ca să-i pice în braţe primului gigolo care-i ieşea în cale? Ei se vor distra bine, fără doar şi poate, noaptea asta, în timp ce el...

Acestea erau gândurile care îl frământau când zări, ceva mai sus pe Hudson Street, forma masivă a Rolls-ului ei alb, parcat acolo unde îl lăsase la venire. Intrigat, o luă la fugă către maşină. Din spatele ei apăru silueta unui bărbat, îndreptându-se spre el.

— Cară-te! scrâşni printre dinţi necunoscutul.

Alergând, Walter Cortney, îşi duse mâna spre tocul armei ca să-şi scoată pistolul, dar celălalt îl luă prin surprindere. Dintr-o săritură fu lângă el, întinse piciorul şi-l izbi cu vârful cizmei direct în stomac. Cortney se opri îndoit de durere, încercând să-şi vină în fire. Încă o lovitură cu piciorul îl împinse înapoi pe trotuar.

— Întinde-o de aici, javră! mârâi individul.

Walter Cortney se răsuci şi, cu toată durerea, reuşi să se ridice în picioare şi să-şi scoată din buzunar insigna, pe care i-o vârî tipului sub nas urlând:

— FBI! Nu mişca!

În acelaşi timp, cu mâna dreaptă îşi scoase din toc revolverul, un 38 Special, îndreptându-l spre necunoscut.

Portiera din spate stânga a Rolls-ului se deschise brusc. Imediat după această mişcare, Walter Cortney se retrase, cu umărul drept zdrobit, fără măcar să înţeleagă că fusese rănit cu un glonţ tras de o armă cu amortizor de sunet. Celălalt profită de deruta sa, scoase arma şi trase la rândul lui.

Agentul FBI avea trei gloanţe în el când se prăbuşi, la marginea trotuarului. Un şiroi de sânge începu să curgă spre rigolă.

Capitolul 7

Căpitanul Gerald MacCarthy opri Ford-ul negru pe Hudson Street, în faţa discotecii *Unicorn* a cărei firmă multicoloră de neon era stinsă. Erau zorii zilei, aproape dimineaţă. Cerul se vedea colorat în roz, printre clădiri. Dar nici unul dintre cei trei bărbaţi aflaţi în maşina de poliţie nu era într-o dispoziţie romantică. Walter Cortney, un tânăr inspector de la FBI, fusese ucis noaptea trecută, la câţiva metri de locul acela, lăsând singuri pe lume o soţie şi doi copii. Aşa că toţi trei erau decişi să scormonească New Yorkul piatră cu piatră ca să-l găsească pe asasin.

Deschiseră uşa discotecii şi pătrunseră în holul de la intrare. Un singur bec mai ardea aici, o lampă roşie care lumina slab un decor cu pretenţii de exotism. Pereţi albi, coloane cu torsade colorate în roşu şi auriu. Ceva între moschee şi pagodă, cu o certă înclinaţie spre stilul bordel din Manila. În spatele tejghelei de la vestiar, o fată blândă aranja umeraşele. Era mică de statură şi foarte tânără, dar urmele de oboseală de pe faţă o îmbătrâneau. Căpitanul MacCarthy îi vârî sub nas insigna de la FBI.

— Unde-i Gabriski? Leonard Gabriski?

Fata îi arătă cu mâna sala discotecii, cufundată în penumbră. Cei trei bărbaţi o luară în direcţia aceea. Clubul, practic gol, era luminat foarte sumar. Cele câteva aplice încă aprinse aruncau o lumină palidă, cât să se întrezărească o grămadă de scrumiere pline, sticle goale, pahare căzute pe jos, pe mochetă. Un miros acru de tutun plutea în aer. Totul sugera mahmureala de după un chef. În fundul încăperii, între două coloane, MacCarthy zări silueta unui bărbat solid aplecat asupra altei siluete. Căpitanul se întoarse spre oamenii săi.

— Acolo!

Inspectorul Cook, un negru tânăr şi foarte spilcuit, ieşi pe o uşă, în stânga, iar MacCarthy şi Gedeon Schubert, adjunctul său, traversară sala. Gabriski nu-i văzuse încă. Îi dădea de furcă un client întârziat care sforăia, prăbuşit pe o masă, cu braţele în jurul capului. Gabriski îl apucă de gulerul hainei şi începu să-l scuture cu toată puterea.

— N-ai de gând să te cari acasă, gagiule?!

Individul se prăbuşise însă într-un somn adânc ca o comă, secerat probabil de un amestec trăsnet de alcool cu cocaină. Reperându-i pe cei doi poliţişti, Gabriski îi dădu drumul beţivului, care se prăbuşi din nou peste masă şi o luă la fugă spre fundul încăperii, de unde pornea o scară. În capătul de sus al scării, bine proptit pe picioare şi cu o figură ameninţătoare, îl aştepta inspectorul Cook.

— Gabriski, n-o face pe nebunul cu noi!

Este clar însă că portarul discotecii, care se gândise să o şteargă ca un puşti prins cu o şotie, nu avea un creier pe măsura staturii sale de taur. În loc să caute o altă ieşire, continuă să urce scara, până se propti în pumnul drept al inspectorului Cook, care îl lovi direct în stomac. Portarul icni şi se bălăbăni de pe un picior pe altul, se răsuci şi o luă în jos pe scară, aterizând la picioarele căpitanului MacCarthy, care îi aruncă o privire scârbită.

— Ridică-te! îi spuse el cu o voce de gheaţă.

În spatele lor, indiferentă, femeia de serviciu a localului trecea de la o masă la alta şi strângea scrumierele pline ochi.

Gabriski, speriat, contraatacă:

— Nazişti blestemaţi! Ce vreţi de la mine?

Între timp, inspectorul Cook li se alăturase.

— Domnilor, vi-l prezint pe Leonard Gabriski, zis şi Charlie. Două condamnări: una pentru furt cu arma în mână, cealaltă pentru trafic de stupefiante. În prezent, în stare de libertate condiţionată. Din cauza asta, bănuiesc, nu e prea încântat să ne vadă. Nu-i aşa?

— Luate-ar dracu de negru! zbieră el.

Încă un pumn în plex îl înştiinţă de faptul că inspectorul Cook era un duşman aprig al insultelor rasiste. Gabriski scânci de durere.

— Ce dracu?! strigă el. Doar eu am anunţat la poliţie, când am văzut că a ieşit cu cafteală!

Era adevărat. Secţia 16 Precinct fusese anunţată la un sfert de oră după ce drama se consumase. Prea târziu; găsiseră două cadavre şi o femeie într-o baltă de sânge, urlând de durere într-un Rolls alb. MacCarthy se apropie de el:

— Ascultă-mă cu atenţie. Doi oameni au murit sub nasul tău. Unul era omul nostru. Şi suntem siguri că măcar unul dintre criminali a fost în local înainte de crimă. Măcar unul din cei trei.

Asta a fost singura informaţie pe care au putut-o culege de la Sharnilar Khasani înainte de a leşina din nou şi de a fi luată de o

ambulanţă, care a transportat-o cu maximum de viteză la spital.

— Asta înseamnă, Gabriski, continuă MacCarthy, că tu l-ai lăsat să intre aici, nu-i aşa?

Indignat, Gabriski replică:

— Dacă m-aş apuca să le dau papucii tuturor nasolilor, localul ar fi gol!

MacCarthy se încruntă.

— Numai că aseară localul a fost rezervat. Nu putea intra nimeni fără invitaţie.

Adjunctul său, Gedeon Schubert, zâmbi răutăcios:

— Doar dacă cineva nu ţi-a dat un bacşiş, ca să-l laşi să intre…

Cu o mutră chinuită de efortul de a se gândi, Gabriski se căznea să găsească o scăpare. Nu realiză ce însemna gestul lui Schubert care aruncă ceva în direcţia lui, un pachet alb.

— Prinde-l! zise Schubert.

Instinctiv, portarul prinse obiectul cu mâna dreaptă.

— Mulţumesc pentru amprente, deşteptule! Cred că nu mai e nevoie să-ţi povestesc ce se va întâmpla când prietenii tăi de la eliberare condiţionată vor afla ce cantitate de drog am găsit asupra ta, preciză MacCarthy.

Gabriski îl privea livid. Cu mintea lui puţină înţelesese totuşi cum stătea. După un moment de tăcere încordată, păru să se resemneze.

— Acum, dacă mă gândesc mai bine, parcă îmi aduc aminte că au venit trei tipi cu o singură invitaţie. Am vrut să-i trimit la plimbare, dar mi-au strecurat o sută de dolari pentru cei doi care erau în plus…

MacCarthy respiră uşurat.

— Ei, vezi, aşa mai aflăm câte ceva! Acum, ia zi, ce nume figura pe invitaţie?

— Vă bateţi joc de mine? Au fost aici cinci sute de persoane azi-noapte! Ce, credeţi că am un calculator în cap?

MacCarthy i-o reteză:

— Unde e lista invitaţilor?

Gabriski dădu din umeri.

— De unde să ştiu eu?…

Şi făcu semn cu capul, înspre uşa de lângă bar.

— În birou, unde să fie?

MacCarthy se întoarse spre Cook.

— Du-te cu el. Am nevoie de listă.

Vorbise pe un ton scăzut. De la aflarea veştii despre moartea

lui Walter Cortney nu-şi putea găsi liniştea. Când primise de la sediul FBI din Washington ordinul de a-i asigura protecţia lui Sharnilar Khasani, o văduvă miliardară, nu-şi închipuise că povestea asta se va termina cu o tragedie. Era cu atât mai furios cu cât nimeni de sus nu considerase util să-i furnizeze o cât de mică explicaţie asupra acestei misiuni de protecţie. Ca de obicei.

Capitolul 8

Se făcuse ziuă acum, iar vacarmul circulaţiei pe Hudson Street era asurzitor. Ieşind din discotecă, căpitanul MacCarthy şi cei doi inspectori dădură nas în nas cu doi bărbaţi ce păreau să aştepte pe cineva, rezemaţi de un Ford negru. Unul era blond, iar celălalt brunet. Amândoi aveau cravată la gât şi erau îmbrăcaţi în costume gri identice, care nu reuşeau să le ascundă statura impresionantă. Şi nici tocurile armelor de la subsuoară. Unul dintre ei se dezlipi de maşină.

— Sunteţi căpitanul MacCarthy? întrebă el arătându-i o insignă. Eu sunt Chris Jones.

Se întoarse apoi spre tipul brunet.

— El este colegul meu, Milton Brabeck.

MacCarthy se uită la insignă.

— CIA? întrebă el cu ironie. N-aş fi crezut...

Între FBI şi Company n-au existat niciodată relaţii de iubire pătimaşă, iar acum, cu atât mai puţin.

— Îmi pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat omului vostru, declară Milton Brabeck cu un aer de înmormântare. Bănuiesc că a scăpat situaţia de sub control, nu?

Era cea mai blândă formă de a prezenta situaţia.

— Ştiţi ce, replică MacCarthy plictisit, scutiţi-mă de lacrimile voastre de crocodil. Am pierdut noaptea trecută pe unul din oamenii mei care era tată a doi copii. Şi, mă rog, pentru ce? Ca să i se asigure protecţia unei cocote de lux!

Milton Brabeck îl privi cu ochii lui cenuşii şi reci, cu o mutră la fel de impasibilă ca şi a tovarăşului său. Se pare că cele două gorile de la CIA nu aveau trăiri sufleteşti. După ce lucraseră o vreme la Serviciul Secret, de câţiva ani buni trecuseră în divizia clandestină de la CIA şi aveau în spate un şir lung de cadavre care, slavă Domnului, nu fuseseră, cât trăiseră, oameni cumsecade.

— O fi ea cocotă de lux, dar oricum era sub supraveghere comandată de la înalt nivel, puse lucrurile la punct Milton.

— Tocmai de aceea, bombăni MacCarthy, aş dori să primesc unele explicaţii în legătură cu acest subiect.

— Noi nu suntem în măsură să vi le dăm, interveni Chris. Ordinul de a-i asigura protecţia a venit direct de la Consiliul

Naţional al Securităţii.

— Ştiu eu o femeie văduvă şi doi copii orfani care ar fi foarte curioşi să afle în ce măsură a meritat ca, de dragul acestei cucoane, omul pe care îl iubeau să se trezească cu trei gloanţe în el, zise MacCarthy printre dinţi.

— Cred că tipa asta face vreo câteva milioane de dolari, declară Chris Jones cu o voce suavă. Dar nu asta e important. Tot ce ştim e că are acces la nişte documente referitoare la o bandă de şmecheri care procură arme elitei teroriştilor din Orientul Mijlociu.

MacCarthy suspină. Dacă era vorba de Orientul Mijlociu, totul se complica…

— De aceea a cerut protecţie din partea autorităţilor americane. Se pare că, fără voia ei, s-a trezit amestecată într-o răfuială între membrii bandei, adăugă Milton.

Tăcu apoi câteva clipe, văzând că interlocutorul său de la FBI era depăşit de evenimente După care continuă:

— Aţi reuşit să aflaţi ceva despre agresori?

MacCarthy clătină din cap.

— Nu mare lucru. Portarul localului a binevoit să recunoască, după ezitările de rigoare, că s-a lăsat mituit ca să dea drumul înăuntru, cu o singură invitaţie, la trei oameni, trei indivizi cu mutre de arabi, pare-se. Şi-a mai amintit şi că cei trei bărbaţi au ieşit din discotecă cu puţin înaintea tipei. Se pare că plănuiseră să o agreseze în interiorul localului, dar dintr-un motiv necunoscut şi-au schimbat planul în ultimul moment.

Chris scoase dintr-un buzunar interior al hainei un teanc de foi de hârtie.

— Credeţi că ar putea fi vorba despre indivizii ăştia?

MacCarthy îşi aruncă privirea peste foi. Erau nişte schiţe, desenate în creion, reprezentând chipurile unor bărbaţi.

— Îmi place, zise el fluierând admirativ, aveţi fonduri la CIA! Aţi angajat un Rembrandt ca să vă facă portretele astea…

Milton şi Chris zâmbiră. Autorul lor nu era nici un Rembrandt, ci vechiul lor prieten Malko Linge. Filiala de la Viena le trimisese la Langley prin fax. Dar, din păcate, până în prezent „Big John”, ordinatorul central de la CIA, nu fusese prea darnic în informaţii cu privire la vandalii de la Liezen.

— Aflăm noi imediat, zise căpitanul de la FBI. Veniţi cu mine.

Chris şi Milton intrară împreună cu el în discoteca *Unicorn*. Când ieşiră, după cinci minute, dobândiseră cel puţin o

certitudine. Gabrisky, portarul localului, îl recunoscuse categoric pe unul dintre ei. Individul cel mai înalt şi mai slab dintre toţi, după descrierea lui Malko; cel pe care îl considerase şeful bandei în timpul expediţiei devastatoare din castelul său. După spusele lui Gabriski, tot el fusese acela care îi strecurase în mână o sută de dolari ca să-i lase să intre pe ceilalţi doi. Nu era poate mare lucru, dar, oricum, era un fir. Un fir important, pentru că acum era clar că aceeaşi mişcare teroristă comandase şi atacul de la Liezen şi agresiunea sângeroasă a cărei victimă fusese Sharnilar Khasani. Milton Brabeck strânse cu căldură mâna căpitanului MacCarthy.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult, îi spuse el.

Era încântat de perspectiva de a-l revedea pe Malko, a cărui prezenţă la New York devenea acum indispensabilă.

— Şi cum rămâne cu femeia? întreabă MacCarthy.

— De acum încolo, noi suntem câinii ei păzitori, răspunse Chris Jones. N-o mai părăsim nici o secundă, o să dormim la picioarele ei!

— Aş fi preferat să fi început de ieri, replică sec MacCarthy.

Capitolul 9

Pe marginea ferestrei ciripea o turturică albă, care părea o jucărie în nemărginirea albastră a cerului. Niciodată vremea nu fusese aşa frumoasă în Austria, te-ai fi putut crede în mijlocul verii. Alexandra închise ochii. Malko era deasupra ei, sprijinit în coate. De când se întorsese la Liezen îşi petreceau mai tot timpul făcând dragoste. Şi de fiecare dată era parcă mai bine. Deschise ochii, pentru că se auzi o bătaie în uşă. Malko se opri.

— Alteţa voastră, spuse vocea din spatele uşii.

Alexandra, furioasă, recunoscu glasul Ilsei, bucătăreasa. Ce vroia şandramaua asta bătrână într-un asemenea moment?

— Alteţa voastră, repetă Ilse, a venit contele von Werner. Vă aşteaptă jos.

— Ei bine, nu! exclamă Alexandra încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui Malko ca să nu-i dea voie să se desprindă de ea. Spune-i să aştepte.

— Transmite-i că vin imediat! strigă Malko încercând să se detaşeze cu blândeţe.

— Spune-i să plece! strigă şi mai tare Alexandra.

— Contele spune că e ceva foarte urgent, insistă Ilse din spatele uşii.

— Nu există nimic mai urgent ca mine! se indignă Alexandra.

— A mai spus că avionul dumneavoastră pleacă la ora 16, adăugă bătrâna bucătăreasă.

La auzul acestor vorbe, Alexandra sări din pat ca arsă.

— Ce avion? se înfurie ea, începând să se plimbe prin cameră ca un leu în cuşcă. De-abia m-am întors şi sper că n-ai de gând să pleci tu acum!

Se oprise în mijlocul camerei, goală, arătându-şi trupul superb, şoldurile în formă de amforă şi picioarele care inspirau vise erotice tuturor bărbaţilor din preajma ei.

— E foarte greu să refuz, începu el prudent.

Căci trebuia să recunoască, Alexandra avea dreptate. Nu fusese niciodată numai al ei. La început, viaţa misterioasă a iubitului ei o excita, dar acum se săturase ca de fiecare dată când suna telefonul să se întrebe dacă nu cumva la celălalt capăt al firului îl aştepta moartea.

*

* *

Discutară cam o jumătate de oră la parterul castelului, stând pe lăzi, în ceea ce altădată fusese o splendidă bibliotecă şi care acum era un fel de hrubă, cu pereţii înnegriţi de flăcările incendiului. Werner fusese însărcinat de către şeful filialei CIA de la Viena să-i înmâneze dosarul promis de Frankenheimer, precum şi un bilet de avion pentru cursa Air France de la ora 16.

Era aproape de prânz, aşa că Malko nu-şi mai putea permite să piardă nici un minut, dacă vroia să-şi rezolve toate problemele înainte de plecare. În special ambalarea şi transportul lucrării *Triumful Galateei*, preţiosul său Rafael. Peste câteva ore tabloul urma să ajungă la New York, împreună cu el.

— Te desparţi de el? se miră Werner căruia Malko îi mărturisise acest amănunt.

— N-am altă soluţie, cheltuielile pentru repararea castelului se ridică la sume monstruoase şi nu cred că draga noastră Company va consimţi să le acopere în întregime. Îl scot la licitaţie la Sotheby's.

— Îmi dau seama ce-i în sufletul tău, murmură Werner.

Malko îşi plecă fruntea.

— Aparţine familiei mele, de patru sute de ani, zise el ridicându-se, după un moment de tăcere. Cred că strămoşii mei se răscolesc în groapă…

Ieşiră pe terasa însorită. Malko îşi îndreptă privirea spre faţada castelului, cu uşile înlocuite acum cu panouri din plăci aglomerate şi, ca de fiecare dată când vedea acest spectacol de groază, peste imaginea pereţilor înnegriţi de fum se suprapunea imaginea trupului însângerat al Evanghelinei. Închise ochii şi strânse pumnii, cu ură în suflet.

— Malko!

Tresări şi ridică privirea. La fereastra camerei lor de la primul etaj apăruse chipul Alexandrei. Probabil tot goală, aşa cu o lăsase şi cum sugerau umerii ei dezgoliţi.

— Dacă pleci, strigă ea, să ştii că la întoarcere nu mă mai găseşti aici!

— E o misiune urgentă! explică Malko, urmărit de privirea ironică a lui Friedrich von Werner.

— Ticălosule! zbieră ea. Singura ta treabă urgentă sunt eu!

Era realmente turbată de furie. O văzu cum dispare din cadrul ferestrei, ca să reapară o secundă mai târziu, ţinând cu amândouă mâinile un vas mare, cu arabescuri albastre. Un Ming!

Ultimul din colecţia sa. A vrut să ţipe, dar Alexandra îşi şi luase mâinile de pe el, lăsându-l să cadă. Aruncându-se exact ca un jucător de rugby după minge, Malko reuşi să prindă vasul Ming la un centimetru de dalele terasei.

— Are temperament prietena ta! aprecie contele von Werner.

— Strămoşii ei maghiari sunt de vină! scrâşni Malko.

*

* *

Malko văzu prin hublou o clădire gri; era International Building. Făcuseră trei ore şi jumătate de la Paris şi aproape tot atât de la Viena la Paris. După încă o scenă de neuitat cu Alexandra…

Îşi aminti apoi de ultima sa vizită la spital. Şi acolo avusese parte de o scenă dantescă. Aflând că Malko pleca să-i caute pe cei trei terorişti de la castel, care reuşiseră să scape, reacţia lui Elko Krisantem fusese fulgerătoare: a sărit dintr-odată din pat ca să-şi urmeze stăpânul, aruncând în toate părţile flacoanele cu perfuzii agăţate în jurul patului său. Şi dacă nu s-ar fi prăbuşit imediat, cuprins de o ameţeală bruscă, Malko nu-şi dădea seama cum ar fi reuşit să-l convingă să rămână în spital. Oricum, a fost nevoie de sprijinul tuturor infirmierelor din secţie ca să-l poată instala din nou pe turc în patul său de suferinţă…

Avionul *Concorde* al agenţiei Air France ateriză lin pe pista aeroportului Kennedy. Era o vreme minunată pe Coasta de Est. Cer albastru, un soare de vis, din când în când rafale de vânt ca nişte cravaşe, care împrospătau aerul. Malko zâmbea. I-a plăcut întotdeauna să vină la New York, oraşul unde locuiau cele mai multe minţi inteligente din lume.

Capitolul 10

După cum conveniseră, Chris Jones şi Milton Brabeck îl aşteptau pe Malko în holul hotelului *Westbury* de pe Madison Avenue, tolăniţi în nişte fotolii de piele, confortabile. Când îl zăriră intrând, printre frunzele imense ale unor plante luxuriante ce transformaseră intrarea în hotel într-un fel de pădure sălbatică artificială, săriră deodată amândoi din fotolii şi se întâlniră toţi trei la uşa ascensorului. Nici unul nu spuse nici o vorbă, ca şi cum nu s-ar fi cunoscut. Malko aruncă o privire spre ei, în clipa când uşile ascensorului se deschiseră, cu un scârţâit metalic. N-a fost nevoie să întrebe la ce etaj mergeau, căci Chris Jones apăsase deja pe butonul de la optsprezece.

— Ce bine îmi pare că te văd! izbucni Milton, imediat ce se închise uşa liftului.

Malko îşi întoarse privirea spre el. Sacoul gri al lui Milton era bombat în locul bine cunoscut: gorila nu renunţase la nevinovata sa slăbiciune, armele de foc. Ca şi Chris Jones, de altfel, dar la el tocul armei se vedea mai puţin.

— Frankenheimer e ca în transă! zise acesta.

Într-adevăr, ca să facă el drumul de la Washington la New York trebuia să aibă un motiv serios.

— De data asta a venit şi cu Suzy, adăugă Milton.

Suzy era secretara lui, de care practic nu se despărţea niciodată. Abia împlinise douăzeci şi cinci de ani şi era o metisă superbă. La început lucrase ca analistă la Serviciul de Informaţii de la CIA. Malko îşi aducea aminte că o văzuse o dată sau de două ori la Langley. Îşi amintea mai ales chipul ei prelung, cu ten închis la culoare şi cu buze senzuale, pletele ondulate şi trupul cu linii perfecte. Îşi zise că ar fi încântat să o cunoască mai îndeaproape. Poate i se oferea acum prilejul…

— Ce-ar fi să mă lămuriţi despre ce e vorba? sugeră Malko.

— Nu ştiu dacă putem s-o facem noi, zise Chris. O să-ţi spună patronul. De altfel, noi suntem pedepsiţi…

— Pedepsiţi?

— Frankenheimer o să te pună la curent şi pe tema asta, mârâi Milton când cabina liftului se opri la etajul al optsprezecelea al hotelului.

*

* *

De la ferestrele apartamentului ocupat de către Douglas Frankenheimer, Deputy Director la Langley, priveliştea era de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia. Malko se instala într-un fotoliu comod. Pentru un tip „în transă”, cum îl caracterizase Chris Jones, Frankenheimer se stăpânea destul de bine. Impecabil îmbrăcat, ca de obicei, cu părul lui alb-argintiu, avea acum, parcă mai mult decât în alte dăţi, aerul unui profesor universitar. Ceea ce şi fusese mai înainte. Singurul semn de neglijenţă era că îşi scosese vestonul antracit în carouri şi rămăsese în cămaşă.

— Ştii cine este Sharnilar Khasani? îl întrebă el pe Malko, după ce Chris şi Milton se aşezară şi ei în fotolii, în jurul lui.

Malko înălţă din sprâncene.

— Bineînţeles. Am şi cunoscut-o acum câţiva ani, la Monte Carlo.

Frankenheimer amesteca, cu o linguriţă de argint, zahărul în ceaşca sa de ceai, privind cu atenţie felia de lămâie. Simţul ordinii şi maniile sale erau celebre la Langley. Avea oroare să i se mişte hârtiile sau diverse obiecte de la locul lor. Şi, fireşte, fumatul era interzis în prezenţa sa.

— Acum câţiva ani era pe prima pagină a tuturor revistelor de modă, adăugă Malko. O femeie superbă…

Şi-o amintea foarte bine. În special ochii ei albaştri, extraordinari. Pe urmă, o gură lacomă, sâni generoşi, talia cambrată, exact aşa cum îi plăcea lui. Avusese într-o zi ideea nefericită să vorbească despre ea în prezenţa Alexandrei, care îl bănuise imediat de o aventură. Din păcate, nu era adevărat. Norocul surâde numai oamenilor bogaţi…

— I s-a întâmplat ceva? întreabă el.

Chris şi Milton, care-şi amestecau cu zgomot zahărul din ceai, deveniră stane de piatră.

— Cam aşa ceva, murmură domnul Deputy Director.

În câteva vorbe, îi povesti despre agresiunea din Hudson Street. Malko ascultă îngrozindu-se. Nu-i venea să creadă că Sharnilar Khasani fusese cât pe ce să rămână fără ochii ei minunaţi.

— A scăpat de ce a fost mai rău, zise în concluzie Frankenheimer, dar este desfigurată.

Malko tot nu-şi putea da seama ce legătură există între agresiunea din Hudson Street şi devastarea castelului său.

— Ascultă ceva! zise deodată directorul adjunct de la CIA.

Pe măsuţa joasă, lângă platoul pe care se găsea ceainicul, era şi un mic casetofon. Frankenheimer îi dădu drumul. După câteva hârâieli se auzi o voce de bărbat.

— *Ai la dispoziţie o săptămână ca să ne înapoiezi ceea ce ne aparţine. Dacă nu, vei face iar cunoştinţă cu pumnalul nostru!*

Malko înţepeni.

— O clipă, zise el concentrându-se. Puteţi să mai puneţi o dată banda?

Frankenheimer se conformă dorinţei sale. La sfârşitul mesajului Malko ridică privirea din pământ. Ochii lui aurii scânteiau.

— Este vocea şefului comandoului! exclamă el. Cel care a condus expediţia de la Liezen.

— Eşti sigur? întreabă domnul Deputy Director, cu vocea uşor schimbată.

— Categoric! aprobă Malko. Cine e?

— Este un tip numit Ardeshir Nassiri. Palestinian. Un terorist disident. După el, OEP este prea pacifistă! L-am identificat cu ajutorul portretului desenat de dumneata. Iar acum, dacă îi recunoşti fără nici o ezitare şi vocea, afacerea e încheiată.

— Cui i se adresa?

— Lui Sharnilar Khasani, îl lămuri Frankenheimer. Mesajul acesta i-a fost comunicat telefonic, la spital. Din păcate a fost prea scurt şi n-am putut identifica locul de unde a fost transmis.

— Drace! şuieră Malko.

Lumea e mică, fără îndoială.

— Şi despre ea, ce ştiţi de fapt? întreabă el. Eu n-am întâlnit-o decât o singură dată, pe Riviera.

Directorul adjunct de la CIA îi schiţă rapid un portret al tinerei doamne. Mama ei fusese hindusă, iar tatăl un oarecare Burton, pilot englez de la British Airwais.

Crescută în Anglia. Strălucită carieră de *cover-girl*, întreruptă după întâlnirea – *coup de foudre* cu un sirian, cu care s-a măritat imediat.

— Un tip numit Selim Khasani, preciză Frankenheimer. Mare traficant de arme. Ucis în vila sa de la Cannes, acum patru luni; ucigaşul nu a fost identificat. Deci, în prezent, Sharnilar Khasani e văduvă şi posesoare a unei averi fabuloase: conturi în Elveţia şi în Panama, apartament la New York, în *Trump Tower*, apartament la Londra, vile la Cannes. În Bahamas şi în Tahiti. Şi un iaht, o goeletă splendidă cu trei catarge, care acum se află

probabil într-un port la Marea Mediterană.

Îşi drese glasul.

— Asta este latura pozitivă a moştenirii. Pentru că există şi reversul medaliei…

Malko îl asculta cu atenţie. De departe, din stradă, se auzea zgomotul, ritmic al traficului. Din când în când, un elicopter care zbura pe deasupra Manhattanului bâzâia, trecând la înălţimea ferestrelor apartamentului.

— Acum câtva timp, continuă Frankenheimer, doamna Khasani ne-a căutat. Vroia să-i asigurăm o protecţie sigură, pentru că, pretindea ea, după moartea soţului ei a primit diverse ameninţări. La început nu le-a prea luat în serios, apoi însă au devenit din ce în ce mai precise şi mai dese, aşa că i s-a făcut frică. Eu am avut impresia că ascunde o parte a adevărului. Ştia sau nu de unde şi din ce cauză veneau aceste ameninţări? N-am putut afla. Am cerut totuşi ca un agent de la FBI să fie detaşat pe lângă ea şi să-i asigure acoperirea. Sincer să fiu, ne-am gândit mai degrabă la o banală afacere de şantaj sau ceva în genul ăsta… Am greşit…

Era cea mai blândă expresie care se putea întrebuinţa. Lui Malko îi veni în minte mesajul înregistrat pe magnetofon: *Ai la dispoziţie o săptămână ca să ne înapoiezi ceea ce ne aparţine…*

— Ce reprezintă, de fapt, „ceea ce ne aparţine?” întrebă el.

— Conform spuselor informatorilor noştri, e vorba de un teanc serios de dolari, mai multe milioane, ca şi de câteva documente foarte compromiţătoare, răspunse Frankenheimer.

Malko fluieră printre dinţi.

— Se pare că Selim Khasani a reuşit să încaseze banii pentru o tranzacţie, de arme de bună seamă, din care a băgat în buzunarul propriu o mare parte, probabil 50 de milioane. Şi nu numai că armele n-au ajuns la destinatar, dar restul sumei, adică cel puţin două sute de milioane de dolari, parcă s-ar fi volatilizat!

Sharnilar Khasani era, fără îndoială, o văduvă de aur masiv!

— De când plăteşte un cumpărător o asemenea sumă înaintea livrării?! se miră Malko. Aşa ceva nu s-a mai văzut! În general, banii sunt îngheţaţi până la îndeplinirea contractului.

— De data aceasta n-au urmat procedura obişnuită. Khasani a reuşit probabil să-i îmbrobodească. Şi mai trebuie să ştii că el şi soţia lui au aruncat întotdeauna cu banii pe fereastră, deci aveau nevoie de mulţi bani. Erau genul de oameni care-şi schimbau Rolls-ul când se umplea scrumiera…

— Cu sau fără livrarea de arme, comentă Malko, nu văd cum spera el să se descurce mai departe.

— Cu ajutorul documentelor compromiţătoare despre clienţii săi. Îmi închipui că partenerii lui aveau în spinare destul de multe cadavre ca să poată popula cu ele toate cimitirele din Orientul Mijlociu. A crezut că asta îl va proteja…

— În cazul ăsta, zise Malko, de ce l-ar fi eliminat? Trebuia mai întâi să-l oblige să le restituie documentele.

Frankenheimer dădu din cap.

— Avem serioase motive să credem că nu cumpărătorii l-au ucis.

— Atunci cine? Furnizorii?

Directorul de la CIA îşi mai turnă ceai în ceaşcă.

— Este foarte posibil, recunoscu el. Pentru moment însă, singura certitudine pe care o avem este că Sharnilar Khasani se găseşte, desigur fără nici o vină, în centrul unui enorm conflict de interese. De aceea, principala noastră grijă este să-i asigurăm securitatea, dacă vrem să aflăm mai multe, la un moment dat. În consecinţă, ar fi foarte neplăcut pentru noi să i se întâmple ceva…

Malko se întreba de ce domnul Deputy Director se străduia să complice o afacere în aparenţă foarte simplă.

— Trebuie să o ţineţi ascunsă o vreme. Care-i problema?

Două pete roşii apărură pe pometii lui Frankenheimer.

— S-a evaporat. Imediat după ce a primit apelul telefonic al cărui conţinut l-ai auzit.

Malko căscă ochii.

— A fost răpită?

Frankenheimer făcu semn din cap că nu.

— Am încredinţat supravegherea ei lui Chris Jones şi Milton Brabeck, amândoi aici de faţă. Au avut misiunea să nu se dezlipească de ea nici o secundă. Dar, vai! Aceşti… aceşti domni s-au lăsat păcăliţi ca nişte începători. Le-a scăpat printre degete.

Cu coada ochiului, Malko se uită la Chris şi la Milton care lăsaseră nasul în jos. Asta era explicaţia în legătură cu „pedeapsa” de care pomeniseră ei în lift, cu puţin înainte. Îi veni să râdă gândindu-se cât de lipsiţi de apărare trebuie să se fi simţit cei doi „duri” în faţa unei creaturi atât de diabolic de frumoase ca Sharnilar.

— Dacă înţeleg eu bine, zise el, au dispărut şi asasinii şi victima. Aţi avea nevoie mai degrabă de un beţişor fermecat ca

să-i găsiţi, nu de mine! Pe de altă parte, ea n-a comis nici un delict. Dimpotrivă. Şi totuşi, nu pare să-şi dorească prea tare să fie apărată. Atunci, de ce? Că doar n-o să-mi spuneţi că CIA a devenit o organizaţie filantropică, mi-ar fi greu să vă cred!

Frankenheimer zâmbi.

— Avem serioase motive să credem că se pregăteşte o acţiune de mare anvergură, realmente de mare anvergură. Selim Khasani furniza arme la o mulţime de ţări. Moartea sa nu e decât un mărunt episod în această afacere. Dar despre ce afacere e vorba? Răspunsul se găseşte, precis, în documentele deţinute de văduva sa…

Frankenheimer lăsă ochii în jos, cu pudoare.

— Cred că nu e nevoie să-ţi reamintesc cât suntem de interesaţi de zona respectivă…

„Zonă”, în acest context, însemna desigur Orientul Mijlociu. Regiunea cea mai instabilă a globului, la ora aceea. Şi, în acelaşi timp, cea de care depindea în mare mă sură viaţa economică a mai tuturor naţiunilor, din cauza fabuloaselor ei resurse petrolifere.

— Şi n-aveţi nici o idee asupra locului unde s-a putut duce să se ascundă? întrebă Malko.

— Ba da, din fericire, pentru că ştim că a părăsit Statele Unite. Sunt toate şansele să se fi refugiat pe iahtul ei din Mediterană. Este o goeletă cu trei catarge, uşor de reperat.

— Şi dacă o găsesc, credeţi că va fi suficient să-i cer, politicos, documentele pe care le posedă?

— Noi o vom apăra, în schimb, de duşmanii ei, sugeră Frankenheimer.

— Dacă mă gândesc la cele ce mi-aţi spus, ar trebui să o închideţi într-o cuşcă de sticlă blindată, în subsolul de la Fort Knox, ca să-i puteţi garanta protecţie, măcar în aparenţă… Mă rog, înţeleg că m-aţi pus să traversez Atlanticul ca să mă anunţaţi că trebuie să mă întorc în Europa şi să bat porturile Mediteranei, ca să reperez un iaht foarte uşor de reperat! se indignă Malko. Şi asta ca să-i propun un târg dubios unei femei rănite, probabil desfigurată pe viaţă! Ce garanţie îi pot oferi eu? Ştiţi la fel de bine ca şi mine, chiar dacă acceptă să-mi dea blestematele alea de documente, tot va fi lichidată!

Frankenheimer era uşor enervat.

— Poţi să-i promiţi tot ce vrei: flota a 6-a, întregul corp al Marinei… Corpul tău, dacă e pe gustul ei! Tot ce pot să-ţi spun e

că ne trebuie cu orice preţ acele documente! Sunt în joc interese majore de stat.

— Interesele mele majore, conştiinţa mea dezaprobă aceste procedee, replică Malko cu calm. Jumătate din castelul meu e la pământ şi am nevoie de foarte mulţi bani ca să-l repar, dar totuşi nu mă simt în stare s-o trimit la moarte sigură pe femeia aceasta.

Frankenheimer îl fulgeră pe Malko cu privirea.

— Găseşte-o, îi spuse el printre dinţi şi îţi jur că vei pune mâna, cu această ocazie, pe nepreţuiţii vizitatori ai castelului din Liezen.

Tăcere. Baletul elicopterelor continua pe cerul Manhattanului. În mintea lui Malko răsuna cuvântul care îl obseda din seara distrugerii castelului său: *Rache...* Se gândea ce mare plăcere i-ar face să se întâlnească din nou faţă-n faţă cu omul care a condus expediţia aceea sângeroasă! Ce satisfacţie să citească în ochii lui panica nebună a celui care ştie că va muri...

— Am să fac tot ce pot, zise el în cele din urmă.

Oricum discuţia era prematură, trebuia mai întâi să o găsească pe Sharnilar Khasani. Conştiinţa sa, mai pe urmă.

Frankenheimer se juca cu caseta pe care era înregistrat apelul telefonic interceptat de CIA. Ucigaşii îi dăduseră opt zile lui Sharnilar. Nu mai rămăsese mult timp până la expirarea ultimatumului, mai erau patruzeci şi opt de ore.

— Măcelarii care au mutilat-o, interveni brusc domnul Deputy Director, s-au folosit de invitaţia unui oarecare Gholam Soltaneh, un libanez care locuieşte aici, la New York, pe Fifth Avenue. Oficial este patronul unei firme de import-export, dar lucrează clandestin în multe alte domenii...

Un nume, o adresă aproximativă; era cam puţin, dar era totuşi o pistă.

Frankenheimer îl privi pe Malko iscoditor.

— Îţi aminteşti de Kharoun? Mansour Kharoun?

Malko îşi amintea foarte bine de Mansour Kharoun.

Sirian, ca şi Selim Khasani. În plus, negustor de arme ultra bogat, care avea birouri şi la Viena. Malko îl întâlnise anul trecut la Monte Carlo, la Balul Trandafirilor, unde era şi Sharnilar Khasani.

— Am unele date despre el, răspunse Malko. Un tip de categorie grea printre negustorii de armament. Câştigă sute de milioane de dolari.

Frankenheimer îl aprobă.

— Toată lumea cumpără arme de la el, adăugă directorul de la CIA. Chiar şi noi, când avem nevoie pentru o *covert operation*[3]. Câştigă zeci de milioane de dolari. În prezent a stabilit o legătură cu un oarecare Marcus, Andrew Marcus, tot negustor de arme. Dar nişte arme mai deosebite… Arme chimice şi bacteriologice. Se pare că e „protejat" de colegii noştri britanici.

Malko nici nu clipi. În lunga sa carieră de agent la CIA, nu era prima dată când se ciocnea de englezi. „Verii", cum li se zicea la Company, puseseră adeseori beţe-n roate la unele proiecte iniţiate de CIA. Teoretic, britanicii şi americanii erau în aceeaşi tabără. Însă, evident, pe teren lucrurile erau puţin mai complicate…

— Revenind la Mansour Kharoun, suntem îndreptăţiţi să credem că şi el se interesează îndeaproape de doamna Khasani, continuă Frankenheimer.

— Îl interesează documentele sau banii?

Frankenheimer ridică din umeri.

— Cine ştie? Poate banii, poate documentele; poate amândouă. Tot ce am reuşit să aflăm până acum e că se pregăteşte o livrare de arme foarte importantă. Khasani negociase cumpărarea a două mii de rachete aer-sol. Ultimul răcnet, cu două sisteme solidare de ghidaj. Nişte arme practic infailibile. Cu destinaţie Iordania, dar cine urma să le folosească… Siria, Irakul sau, de ce nu, OPL?

— Şi nu credeţi, zise Malko gânditor, că această livrare de arme ar putea servi drept paravan pentru o alta?

— O operaţie paravan, pe scurt… aprobă Frankenheimer. Se prea poate. În orice caz, pentru achiziţionarea de rachete, Soltaneh serveşte drept intermediar, transportor de fapt, sub acoperirea firmei sale de import-export.

Iar Soltaneh. Omul de al cărui nume se servise Nassiri pentru a intra în discoteca de pe Hudson Street. Acelaşi Nassiri care condusese comandoul de vandali de la Liezen.

— S-o chem pe Suzy, spuse Frankenheimer cu mâna pe telefon. Ea are adresa exactă a lui Soltaneh. Suzy stă în camera de alături.

Malko se ridică şi îi zâmbi călduros.

— Nu vă deranjaţi. Mă duc eu să o întreb.

*

[3] Operaţie clandestină.

* *

Camera 830. Suzy Hayer, frumoasă şi atrăgătoare cum şi-o amintea Malko, se ridică de pe scaun ca să-l conducă până la uşă. În camera de hotel, ea îşi reconstituise în parte biroul de, la Langley. Pe o masă lungă, care ocupa cam jumătate din încăpere, se găseau o maşină de scris, dosare, o imprimantă. Aşa era întotdeauna când îşi însoţea patronul în deplasările sale.

Cu mâna pe clanţă, Malko se întoarse spre ea.

— Mă întrebam dacă... începu el.

— Dacă... ce?

— Dacă poţi ieşi singură seara sau trebuie să-i ceri permisiunea lui Frankenheimer?

Ea izbucni în râs, arătându-şi dinţii strălucitori.

— Mi se întâmplă să ies şi singură!

Malko nu-şi putea lua ochii de pe chipul ei cu ten închis la culoare, buze senzuale, ochi mari, negri şi luminoşi.

— În cazul acesta, ai accepta să cinezi cu mine diseară? întrebă el pe un ton foarte sugestiv.

Ea îşi compuse o mutră fals indiferentă.

— Dacă n-o să fiu prea obosită... Sună-mă, oricum.

Capitolul 11

Chevrolet-ul gri condus de Milton Brabeck se opri aproape exact în faţa clădirii unde se afla Metropolitan Museum, pe Fifth Avenue, între strada 86 şi strada 87. Milton şi Chris se uitau cu inima strânsă la faţada din cărămidă aparentă a acestui vechi imobil, cu treizeci de etaje şi cu vedere spre Central Park. Era cartierul cel mai şic şi cel mai scump din New York.

— Un apartament aici trebuie să coste vreo trei milioane de dolari, mârâi Chris.

— Poate şi mai mult, încuviinţă Milton. Las-o baltă! Nici dacă faci economii trei sute de ani nu ajungi aici.

Malko ieşi din Chevrolet, urmat de Chris. Portarul, îmbrăcat într-o uniformă cu fireturi, ca un general sudist din timpul războiului de secesiune, îi privea impasibil. Chris îi băgă sub nas legitimaţia de la Serviciul Secret.

— Domnul Gholam Soltaneh? întrebă Malko.

A ieşit acum o oră şi încă nu s-a întors, răspunse portarul.

Malko observă câteva banchete îmbrăcate în pluş roşu, în hol.

— O să-l aşteptăm, hotărî Malko. Fiţi amabil, când va veni să nu-i spuneţi că-l aşteaptă cineva, vrem să-i facem o surpriză.

După un sfert de oră, o imensă limuzină albă condusă de un şofer se opri în faţa imobilului. Din ea coborî un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu ten gălbui, nas coroiat şi ochii abia vizibili de sub o pălărie neagră de fetru, care-i acoperea jumătate din faţă. Spuse câteva vorbe şoferului, după care se îndreptă spre clădire legănând neglijent un baston cu mâner de aur. Portarul îi făcu lui Malko un semn discret cu capul, acesta era Gholam Soltaneh. Libanezul trecu pe lângă ei fără să-i onoreze cu vreo privire. Malko se ridică de pe banchetă şi se luă după el. Se urcară împreună în ascensor. Uşa se închise în urma lor.

— La ce etaj? întrebă libanezul, stând cu spatele la Malko.

— La etajul dumneavoastră, domnule Soltaneh, şopti Malko.

Soltaneh se întoarse brusc spre el.

— Ne cunoaştem?

Eleganţa lui Malko, vocea sa rasată, ochii cu reflexe aurii îi inspirară încredere. Măcar pentru moment. Necunoscutul cu care se afla în cabina liftului nu putea fi vreun drogat capabil să-i taie gâtul ca să-şi poată procura o doză, coşmarul tuturor new-

yorkezilor.

— Nu încă, dar a venit vremea să facem cunoştinţă.

Libanezul apăsă pe butonul din dreptul etajului şaisprezece. Câteva clipe mai târziu liftul se opri.

— Sunt prinţul Malko Linge, zise Malko înclinându-se, deîndată ce ieşiră pe palier. Trebuie să stăm de vorbă despre unele lucruri.

— Numele dumneavoastră nu-mi spune nimic, replică Soltaneh cu o voce enervată.

Individul, libanez tipic ca în caricaturi, cu ochi imobili şi vicleni, cu buze groase şi ten smead, era prototipul autentic al levantinului. Îmbrăcat cu o eleganţă ostentativă. Era foarte greu, de exemplu, să-ţi dezlipeşti privirea de pe cravata lui de un roz strident, al cărei nod urca şi cobora, o data cu mărul lui Adam, când vorbea. Îl împinse uşor pe Malko cu mânerul de aur al bastonului.

— Nu văd nici un motiv să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Malko zâmbi.

— Am înţeles că afacerea dumneavoastră de import-export e înfloritoare, nu-i aşa? spuse el cu o voce calmă. Mă tem însă că, dacă refuzaţi să staţi de vorbă cu mine, veţi avea probleme serioase. Mi s-a spus că CIA dispune de anumite informaţii cu privire la unele dintre activităţile dumneavoastră. Ar fi de ajuns să transfere dosarul la FBI şi aceia ar deschide imediat o anchetă. Şi veţi putea fi mândru de dumneavoastră: nu e la îndemâna oricui să provoace o colaborare fructuoasă între FBI şi CIA!

Libanezul îl privea, puţin derutat de îndrăzneala sa. Prudent, se stăpânea deocamdată să-i răspundă.

— Nu credeţi că e un motiv suficient? insistă Malko.

Tot mut, libanezul îşi căuta cheile în buzunarul hainei. Peste câteva clipe, Malko intră împreună cu el într-un salon mare, mobilat somptuos. Soltaneh îi indică cu mâna o confortabilă canapea albastră. Printre perne, o superbă pisică persană albă se întindea, cu toate cele patru labe în sus.

— Scuzaţi-o pe Aicha, zise Soltaneh luând în braţe pisica. E în călduri.

Un servitor în vestă albă stătea în uşa salonului.

— Bem un ceai, Cyrus, zise Soltaneh.

Servitorul se înclină şi dispăru, iar libanezul se întoarse spre Malko.

— Aşadar, ce doriţi de la mine?

Malko îşi cerceta atent interlocutorul. Poliţiştii de la FBI lucraseră bine: au examinat întâi metodic toate invitaţiile la serata organizată la *Unicorn* în seara când a fost agresată Sharnilar Khasani, apoi au eliminat suspecţii unul câte unul, până n-a mai rămas decât Soltaneh, ale cărui activităţi oculte în domeniul transportului de arme pentru Orientul Mijlociu nu erau, la urma urmelor, un secret.

— Cunoaşteţi o doamnă numită Sharnilar Khasani? îl atacă Malko.

Libanezul tresări uşor şi răspunse fără să ezite:

— Personal, nu dar am auzit vorbindu-se despre ea, bineînţeles. Şi despre soţul ei.

Malko prinse ocazia din zbor.

— Ştiţi cine l-a omorât?

Soltaneh zâmbi. După nelinişstea de la început, acum îşi recăpătase aplombul.

— Să fim serioşi, domnule Linge, Khasani escroca pe toată lumea! Dacă vreţi să aflaţi cine a fost asasinul, veţi avea de ales din peste o sută de persoane!

Malko scoase din buzunarul hainei portretele robot ale vandalilor de la Liezen desenate de el şi le puse pe măsuţa joasă care era între ei.

— Cunoaşteţi pe vreunul din aceşti bărbaţi?

Soltaneh examină desenele câteva clipe.

— Ar trebuie să-i cunosc? întrebă el ridicând capul.

Libanezul se aşează picior peste picior. Părea să fie din ce în ce mai degajat, ceea ce avea darul să-l enerveze teribil pe Malko.

— Domnule Linge, zise el, în ţara mea am petrecut câţiva ani în puşcărie. Din motive politice. Cu această ocazie, am constatat un lucru: toţi asasinii au acelaşi tip de cap. Dar de când trăiesc aici, în America, ţara libertăţii, vă daţi seama că am încercat, de bine de rău, să-i uit...

Malko nu se dădu bătut. Observase că libanezului începuseră să-i tremure mâinile. Aşa că se hotărî să atace în continuare.

— Ar trebui totuşi să încercaţi să vă reamintiţi, zise el. Acum câteva zile, aţi aranjat în aşa fel încât aceşti bărbaţi să poată participa la o serată privată, la *Unicorn*. O serată minunată, care însă s-a încheiat cu mutilarea doamnei Khasani şi cu asasinarea a două persoane, dintre care una era un agent federal!

Libanezul avu un moment de descumpănire, după care îşi

reveni.

— Foarte urâtă afacere, zise el. Am citit relatarea în ziare. Dar oricât demult mi-aş dori să vă ajut, tot nu văd realmente cum aş putea să o fac.

Părea de o sinceritate zdrobitoare; orice preot i-ar fi dat împărtăşania fără spovedanie. Malko tocmai se pregătea să-i răspundă când apăru Cyrus, servitorul libanezului, aducând un platou mare de argint pe care aburea un ceainic, înconjurat de ceşti şi de farfurioare cu prăjituri orientale. Cyrus se aplecă să aşeze platoul pe măsuţa joasă, pe care se găseau portretele robot puse de Malko. Un miros suav de ceai cu aromă de mentă se ridica din ceainic, parfumând aerul din jur. Malko, care îl urmărea fără nici o intenţie cu privirea pe servitor, îl văzu încremenind timp de o secundă, cu privirea fixată pe unul dintre portretele robot. Portretul celui mai suplu dintre terorişti: Nassiri, şeful comandoului.

— Gata, Cyrus, zise foarte repede Soltaneh.

Între timp, servitorul îşi revenise. Cu o figură pe care nu se putea citi nimic, înconjură impasibil masa şi dispăru.

Ca să-şi mascheze tremuratul mâinilor, Soltaneh îşi făcea de lucru cu ceainicul.

— În ceea ce priveşte discoteca pomenită de dumneavoastră mai înainte, zise el turnând ceai în ceaşca lui Malko, nu este câtuşi de puţin genul de loc pe care să-l frecventez eu. Voi împlini în curând şaizeci de ani şi, în plus, eu sunt un musulman credincios.

— Dar nici n-am spus că aţi fi fost dumneavoastră acolo, interveni Malko. Numai invitaţia dumneavoastră a fost acolo. Dacă n-aţi oferit-o dumneavoastră altcuiva, atunci cine putea s-a facă? Mă întreb dacă n-ar trebui să-l interoghez pe servitorul dumneavoastră…

— Doar dacă aţi şti să-i citiţi gândurile, zâmbi Soltaneh. Cyrus a fost torturat groaznic când am fost închişi.

I s-a tăiat limba.

Îşi freca mâinile, nervos.

— Nu înţeleg ce se întâmplă, continuă el; e vorba categoric de o eroare. Invitaţia de care vorbiţi a putut fi furată din cutia mea poştală.

Malko îl privi iscoditor.

— Bărbaţii respectivi sunt căutaţi pentru crimă, iar dumneavoastră i-aţi ajutat, şuieră el printre dinţi.

Libanezul îi înfruntă privirea.

— Vă înşelaţi. Aţi greşit adresa, eu nu ştiu nimic despre lucrurile acestea.

Malko începu să ezite. Oficial, libanezul era un cetăţean respectabil. Dacă telefona avocatului său, treabă de la care n-avea cum să-l împiedice, s-ar fi văzut aruncat în stradă. Şi asta, după un scandal de toată frumuseţea. Malko se ridică, arătând cu degetul portretul robot al lui Nassiri.

— Spuneţi-i că aş vrea să stăm de vorbă, zise el pe un ton sec. Locuiesc la *Mayfair Regent*, pe Park Avenue.

Şi o porni, cu paşi decişi, spre uşă. Din pragul salonului, se întoarse spre libanez brusc şi i se adresă în arabă:

— Aveţi la dispoziţie patruzeci şi opt de ore!

Soltaneh îl privi uluit.

— Ştiţi limba noastră?

Malko îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, surâzând:

— Eu? Nu. Doar vreo câteva cuvinte...

Şi dispăru pe uşă.

*

* *

Chris şi Milton se fâţâiau în sus şi-n jos pe Fifth Avenue, lătrând ca nişte câini de pază, ceea ce şi erau, ori de câte ori un poliţist se apropia de Chevrolet-ul lor, gata să le dea o amendă.

— Milt, îi spuse Malko, fă-mi te rog plăcerea şi, din clipa asta, nu-l scăpa din ochi pe Soltaneh nici o secundă!

Se întoarse apoi spre Chris Jones.

— Noi mergem la hotel. Dacă nu mă înşel, nu peste mult timp vom avea o vizită.

Pe faţa lui Chris se citea satisfacţia. Nu-i displăcea deloc ideea că, în curând, va trebui să intre în acţiune. Mai ales dacă, la sfârşit, putea număra câteva cadavre.

— Presupun că tipii cu pricina n-or să vină să ne cânte o serenadă! jubilă el.

— M-aş cam mira! răspunse Malko.

Chris Jones scoase un chiot de bucurie.

— Sunt omul tău!

Malko zâmbi ironic.

— Asta nădăjduiesc şi eu! N-aş vrea însă să stai chiar lipit de mine, pentru că în seara asta aştept pe cineva la cină.

Recepţionând privirea întrebătoare a lui Chris, adăugă:

— Pe Suzy.

După care îşi zise în sinea lui că vindea, de fapt, pielea ursului din pădure, pentru că nu era deloc sigur că o convinsese. În realitate, Suzy nu-i promisese că o să-şi petreacă seara cu el, rămăsese stabilit să-i mai dea un telefon. Avea el însă o bănuială că nu-l va refuza.

— Suzy? se miră Chris. Secretara lui Frankenheimer?

— Va fi o întâlnire pur profesională… zise Malko.

*

* *

Imediat ce ajunse în apartamentul său de la *Mayfair Regent*, Malko se repezi la telefon. Ceru la recepţie să i se facă legătura cu hotelul *Westbury*, camera 830.

— Sper că nu eşti prea obosită! spuse Malko deîndată ce auzi la celălalt capăt al firului vocea tinerei negrese. Vrei să cinăm împreună?

Îşi dădu seama să ezitarea lui Suzy era strict de formă.

— Ar fi o idee, murmură ea. Unde mă inviţi?

— Nai vrea să vii aici? îi propuse Malko. Am putea cina în apartamentul meu, ar fi mai odihnitor…

Suzy chicoti.

— Chiar crezi că ar fi mai odihnitor?

— Categoric, te asigur!

— Bine, numai să-mi schimb toaleta, zise ea după o scurtă pauză. Într-o oră voi fi la hotelul tău.

Malko închise telefonul şi se trânti pe patul imens, care ocupa jumătate din cameră. Un pat mult prea mare ca să dormi singur în el.

*

* *

Malko îşi simţi inima bătând când o zări pe secretara lui Frankenheimer intrând în holul hotelului *Mayfair Regent*. Suzy Hayer purta o bluză cu un decolteu toarte adânc ce îi dezvăluia, aproape pe jumătate, sânii rotunzi. Avea nişte pantaloni super mulaţi pe coapse şi cizme înalte de antilopă neagră, strânse pe picior cu şireturi. Pielea de ciocolată de pe gâtul ei părea strălucitoare în lumina candelabrelor din hol, cu reflexe de bronz pe piept.

Malko se îndreptă spre ea şi o cuprinse în braţe. Clienţii de sex masculin din hotel, nişte japonezi, câţiva nemţi şi chiar unu sau doi francezi, se uitau cu jind la tânăra fată, nutrind o invidie de moarte la adresa lui Malko. Acesta atinse uşor cu buzele gura lui

Suzy, savant machiată.

— Hai! îi zise el luând-o de mână.

Malko simţea dorinţa de a face dragoste cu ea pe loc, cu tot pericolul ce-l ameninţa. Căci ar fi pariat pe toată averea sa că, după întâlnirea cu Soltaneh, Nassiri îşi va face precis din nou apariţia. Nu era dintre aceia care să renunţe cu uşurinţă la ce şi-au pus în cap. Mai cu seamă că Malko îl provocase, comunicându-i libanezului numele hotelului unde locuia. Dar sfidarea aceasta îi dădea o mare satisfacţie. Şi, oricum, calculase toate riscurile. Sus, pe coridor, patrula Chris înarmat până-n dinţi, gata să intervină la prima ocazie.

În liftul, luminat slab, Malko nu-şi putea lua ochii de pe buzele umede ale lui Suzy. Se gândea că de multă vreme o dorea pe secretara lui Frankenheimer. O cuprinse în braţe, apropiind-o de el. Ea scoase un mic strigăt de surpriză, dar nu se împotrivi, lipindu-şi sânii de pieptul lui Malko.

— Să nu ne grăbim, şopti ea. De ce să ne grăbim?

Buzele li se întâlniră într-un sărut lung. Ascensorul urca, când deodată se opri şi se stinse lumina. Malko, care se sprijinea cu spatele de unul dintre pereţii cabinei, apăsase probabil, fără să vrea, pe butonul roşu, al opririi în caz de urgenţă.

— Fă-l să meargă din nou, şopti Suzy bâjbâind în întuneric.

Malko o strângea în braţe.

— De ce? Ţi-e frică?

Strecurându-şi o mână prin decolteu, începu să-i mângâie sânii, tari şi fierbinţi. Ea gemu uşor de plăcere şi îi muşcă buzele, gâfâind excitată. Începu apoi iar să pipăie peretele, în căutarea butonului care punea ascensorul în funcţiune.

— Nu fi aşa de nerăbdător! îi spuse ea lui Malko, care o săruta cu pasiune pe gâtul lung şi graţios.

Găsi, până la urmă, butonul de comandă şi cabina liftului porni. Când se deschise uşa liftului, la etajul unde era apartamentul lui Malko, prima siluetă pe care o văzură fu aceea a lui Chris Jones. La fel de nepotrivit într-un asemenea loc, ce sugera un lux nebun, ca o muscă-n lapte; Chris era numai în cămaşă, cu tocul armei bombat de pistolul Sig Sauer 226, de care nu se despărţea niciodată, la vedere sub braţul stâng. Era gata să intervină, de-abia aştepta o încăierare. Violenţa nu-i inspira teamă. La drept vorbind, nu se temea de nimic, pe lumea aceasta, cu excepţia amibelor şi a bucătăriei exotice. Crescut cu hamburgeri şi cu Cola, considera că orice altceva nu poate

reprezenta decât poluare şi barbarie...

După ce închiseră în urma lor uşa apartamentului, Suzy îşi strivi iar gura de gura lui Malko. După un sărut lung, care le tăie respiraţia, Suzy se desprinse din braţele lui Malko şi începu să facă un striptease rafinat, pe care l-ar fi invidiat orice specialistă de la Las Vegas. După trei minute, tânăra metisă era din nou gata să vină în braţele lui Malko, goală, superbă siluetă de abanos al cărui contur se desena în mijlocul camerei. Malko o prinse de talie şi o conduse spre pat, unde se prăbuşiră amândoi. De-abia aştepta să pătrundă în trupul ei, întunecat şi elastic, care i se oferea. Simţea parcă pericolul apropiindu-se de apartamentul său din hotelul *Mayfair Regent* şi aceasta îi biciuia simţurile ca un puternic afrodiziac.

*

* *

Un chelner tânăr împingea o măsuţă de serviciu pe rotile, pe mocheta roşie cu care era acoperit coridorul, spre apartamentul lui Malko. Chris Jones, de pază în faţa uşii, îl privea apropiindu-se. În principiu, nimic suspect. Cu un sfert de oră mai devreme, prinţul îl anunţase că a comandat masa de seară pentru Suzy şi pentru el, ca nu cumva Chris să se trezească cu un chelner pe conştiinţă, fără nici un motiv...

— Stop! ordonă gorila de la CIA când măsuţa ajunse în dreptul camerei 201 unde locuia Malko.

Metodic, îl pipăi pe chelner din cap până-n picioare. Inspecta apoi recipientele cu mâncare, ridicând pe rând capacele de pe fiecare. Sticlă de doi litri cu şampanie pusa într-un vas cu gheaţă. Somon afumat. Un castron enorm cu caviar Boeuf Strogonoff din care ieşeau aburi înmiresmaţi. Iar în mijlocul platoului, o vază de argint, subţire şi înaltă, cu un splendid trandafir roşu.

— Ce-i asta? bombăni chelnerul. E vreo problemă?

Chris, cu arma la vedere, trecea la fel de neobservat ca o sperietoare într-un lan. Fără să-i dea nici un răspuns, începu să cerceteze etajul inferior al măsuţei. Chelnerul se enervă.

— Ce dracu, cine stă în camera asta? întrebă el arătând uşa apartamentului 201.

Chris Jones se ridică în picioare. Nu găsise nimic.

— Preşedintele, îi suflă el pe un ton confidenţial. Îşi permite o mică escapadă de o noapte!

Băiatul ridică din umeri, iar Chris Jones îi făcu semn că poate trece. Chelnerul bătu la uşa cu numărul 201.

— Intră! strigă Malko.

Abia se îmbrăcase, după prima repriză pasională cu Suzy. Gemetele de plăcere ale tinerei negrese trebuie să se fi auzit până la lift. După ce deschise uşa, îşi încheie nasturii de la manşetele cămăşii albe de mătase. Cureaua lată de la pantaloni ascundea perfect crosa pistolului său extraplat. Chelnerul închise uşa şi împinse măsuţa de serviciu până în mijlocul camerei. Cu un gest reflex Malko ridică un capac.

— Îmm! Miroase frumos...

Prin uşa din fundul camerei, întredeschisă, se auzea zgomotul apei curgând. Suzy îşi termina duşul. Malko se întoarse ca să semneze nota de plată pe care i-o întinsese chelnerul, apoi îi dădu o hârtie de douăzeci de dolari. Băiatul şi-o strecură în buzunar cu un zâmbet satisfăcut. După care, cu acelaşi zâmbet de serviciu pe buze, se înclină adânc şi servil.

— Poftă bună, domnule!

Dar, când reveni la verticală, mâna lui dreaptă înarmată cu un pistol Smith Wesson cu ţeavă scurtă de inox se îndreptă brusc în direcţia lui Malko, care nu mai avu timp să-şi scoată pistoletul extraplat. Se auziră trei împuşcături. Malko avu senzaţia că a primit o directă în piept şi se prăbuşi pe mochetă.

Capitolul 12

La auzul focurilor de armă, Chris Jones intră în apartament ca un buldozer, izbind uşa de perete. În aceeaşi clipă se mai auzi un foc de armă, venind din fundul încăperii. Goală sub halatul de mătase aurie pe care îl pusese pe ea, Suzy trăgea din pragul băii. Cu picioarele depărtate, cu braţele întinse şi cu amândouă mâinile pe crosa unui Colt Stainless.

— Nu! zbieră Chris Jones ţinând ţeava pistolului său Sig Sauer 226 în sus.

Dar Suzy, cu dinţii strânşi şi cu privirea fixă, nu-l auzi. Din coltul ei Stainless 32 mai plecară două gloanţe. Necunoscutul îmbrăcat în haină albă de chelner căzu pe spate peste măsuţa de serviciu, apoi se prăbuşi la pământ. Suzy, încremenită ca o statuie, îşi privea victima. Avea un aer calm, în aparenţă, dar îi tremurau degetele şi buza de jos. Învăţase să tragă cu arma, ca toţi cei de la Langley, dar era prima dată când ucidea un om. Venindu-şi în fire, se scutură şi alergă spre Malko, care era întins pe mochetă. Îi aruncă o privire scurtă, după care i se adresă lui Chris, cu o voce disperată:

— E nevoie de o ambulanţă! Repede!

Acesta, după ce îl examină pe chelner, îşi trecu o mână prin părul blond.

— Ce ambulanţă? răcni el. E mort!

Suzy îl apucă pe Chris cu amândouă mâinile ei negre de pieptul cămăşii.

— Cum o să fie mort?! Nu vezi că respiră?

Chris dădu din umeri şi se apropie de Malko.

— Nu vorbesc despre prinţ! Evident că el respiră, e chiar bine mersi.

Pe cămaşa de mătase a lui Malko se vedeau, în trei locuri, găurile produse de gloanţe. Deschizându-i cămaşa la piept, Chris îi arătă fetei vesta antiglonţ din fibre de carbon, pe care Malko şi-o pusese sub cămaşă când se îmbrăcase după repriza de amor.

Malko, ameţit de şocul proiectilelor şi de cădere, începea să-şi revină.

— Eu vorbeam despre ăsta! zise Chris Jones arătându-i cadavrul chelnerului. Aveam nevoie de el viu.

Fericită la culme că Malko nu fusese rănit, Suzy alergă spre minibar, de unde scoase câteva sticluţe cu coniac. Deschise una

şi o apropie de buzele lui Malko.

— În orice caz, mulţumesc, bombăni Chris în silă. Tragi bine…

— Noroc că m-am gândit să-l iau cu mine! spuse fata arătând cu mâna Coltul, pe care îl aruncase în mijlocul patului.

Malko îşi reveni din şoc şi se ridică într-un cot.

— *Gaston Delagrange*, şopti el savurând aroma ce ieşea din sticluţă.

— Ce? întrebă Chris de parcă Malko ar fi vorbit chinezeşte.

După părerea lui, în afară de Coca-Cola şi de milk-shake cu banane, nu mai exista nici o băutură acceptabilă.

— E o marcă de coniac, îl lămuri Suzy cu un ton plin de dispreţ la adresa inculturii zdrahonului.

După câteva înghiţituri de coniac, Malko îşi recăpătă forţele. Se scutură şi se ridică în picioare. Chris examina în continuare cadavrul chelnerului.

— L-a lichidat? o întrebă Malko pe Suzy, arătând cu capul spre Chris.

Pe buzele lui Suzy apăru un zâmbet uşor încurcat. Îşi compuse o mină de om care se scuză pentru că performanţa sa a depăşit-o pe aceea a deţinătorului titlului.

— Îmi pare rău, dar eu l-am lichidat. Din păcate l-am omorât.

Cu o mutră scârbită, Chris ţinea cu două degete revolverul falsului chelner.

— Un 38 Special cu ţeavă scurtă, anunţă el.

Strâmbă din nas.

— Pute a peşte!

Malko îi luă arma din mână şi o privi cu atenţie. Era lipicioasă şi plină de boabe de icre negre.

— Ce barbarie! îi spuse el lui Chris. Numai un iranian putea să facă aşa ceva.

Falsul chelner îşi ascunsese arma în castronul cu caviar şi de aceea nu-l observase Chris. Pe urmă, a profitat de un moment de neatenţie din partea lui Malko şi şi-a extras pistolul dintre icrele negre. Malko îl puse pe măsuţa cu rotile. Vesta antiglonţ îl incomoda şi de-abia aştepta să şi-o scoată, acum că, măcar pentru o vreme, pericolul trecuse. Doar dacă nu cumva Nassiri dispunea de un întreg lot de ucigaşi plătiţi, asmuţiţi cu toţii împotriva lui… Oricum, provocarea pe care i-o lansase în după amiaza precedenta prin intermediul lui Soltaneh fusese recepţionată cu o viteză ce îi depăşise toate aşteptările.

Malko se aplecă asupra cadavrului. Un ucigaş anonim. Un

robot, programat să-l ucidă. Chiar dacă ar fi reuşit să-l facă să vorbească, mare lucru n-ar fi putut afla de la el.

Se întoarse spre Suzy şi o cuprinse de talie.

— Îmi pare nespus de rău că ţi-am stricat seara, şopti sărutând-o pe gât.

— Aşa e, zise ea zâmbind. Când mă, gândesc că îmi propuseseşi un *tete-a-tete odihnitor...*

Se străduia să vorbească pe un ton dezinvolt, dar era vizibil marcată de evenimente. Omorâse un om; slujba ei de secretară la Langley nu implicase până acum niciodată o asemenea treabă. Tresări când sună telefonul în anticameră şi se duse repede să răspundă.

— E Milton Brabeck, zise ea după câteva clipe. Sună de la aeroportul Kennedy. Se pare să Soltaneh şi-a rezervat un loc la cursa spre Franţa. De fapt spre Corsica, via Paris; cu *Concorde*. Milton întreabă ce să facă.

Malko sări ca ars şi smulse receptorul din mâna lui Suzy.

— Milt! strigă el în aparat. Să nu-i pierzi urma lui Soltaneh! Nu te dezlipi de el nici o clipă! E singura noastră pistă. Ne întâlnim acolo!

Şi închise telefonul.

— Chris, se adresă el celuilalt „dur”, plecăm spre Corsica mâine dimineaţă, la prima oră!

— Unde? bâigui americanul, care nu reuşise încă să priceapă că pe harta lumii mai existau şi alte ţări, în afară de Statele Unite.

— În Corsica, repetă Malko zâmbind. E o insulă din sudul Franţei. Ai să vezi, e foarte frumos acolo!... Mergem la soare!

Chris se strâmbă, prea puţin încântat de această perspectivă. Meseria îi obligase destul de des, pe el şi pe Milton, să meargă în ţări exotice, din care nu-i rămăseseră numai amintiri paradisiace. Pentru ei, Sudul însemna tot felul de venetici. Locuri unde nu puteai mânca nimic fără să nu ai, după aceea, arsuri la stomac şi unde nu se punea problema să bei apă de la robinet, fiindcă riscai să te căptuşeşti cu cine ştie ce drăcie. Americani tipici, situau Igiena (cu I mare) la dreapta Tatălui ceresc, în panteonul lor personal.

— Va trebui, de asemenea, să-i spui lui Frankie să cheme ambasada Statelor Unite de la Paris, adăugă Malko netulburat de mutra dezamăgită a interlocutorului său. Să ne pregătească tot armamentul necesar. Bănuiesc că vom avea nevoie.

Chris începu să apese clapele telefonului.

— Şi încă ceva: înainte să pleci, n-ai putea să mă scuteşti de prezenţa acestui obiect? întrebă Malko arătând cu mâna spre cadavrul pseudo-chelnerului, care zăcea în mijlocul anticamerei.

Se întoarse apoi spre Suzy.

— Ce-ar fi să ne continuăm seara, reluând totul de acolo de unde am fost întrerupţi?

Ea îşi deznodă cordonul halatului.

— Asta mă gândeam să-ţi propun şi eu, îi răspunse ea.

Malko închise uşa dinspre cameră. Suzy se şi dezbrăcase. Malko o luă în braţe, fericit să respire iar mirosul trupului ei fierbinte şi suplu. Şederea sa la New York fusese scurtă, dar fructuoasă. Ceea ce îl umplea de satisfacţie: avea oroare să-şi piardă timpul!

*

* *

După traversarea Atlanticului şi o scurtă escală la Paris, urmată de îmbarcarea în direcţia Figari, capitala Corsicii de Sud, era nemaipomenit de plăcut să simţi pe obraji mângâierea soarelui. Malko îşi lăsă privirea să rătăcească asupra peisajului, de la enorma citadelă încastrată în stâncă spre faleză şi apoi iar spre largul mării; în portul Bonifacio se zăreau aliniate câteva vapoare, pe marea de un albastru neobişnuit. În jurul lor, toată lumea vorbea ori franceza, ori corsicana; erau singurii străini din bistrou.

— Uite-l, zise Milton arătându-le un marinar îmbrăcat într-un tricou albastru închis, care aranja nişte pachete, mari cu alimente pe chei, la două sute de metri de ei.

Milton sosise în insulă cu câteva ore înaintea lor. În timpul escalei la Paris, Chris şi Malko îşi procuraseră armamentul indispensabil. Şeful filialei CIA de la Paris le dăduse câte un Sig Sauer P226 şi încă câteva accesorii: o mitralieră Uzi, nişte grenade. De când aveau asupra lor aceste preţioase bijuterii de familie, care le burduşeau buzunarele sacourilor de pânză, Chris şi Milton se simţeau parcă ceva mai bine.

Văzută din avion, insula învăluită într-un abur albăstrui, cu vegetaţia ei verde intens, cu munţii stâncoşi, cu falezele în pantă iute şi cu marea de un albastru uluitor, îl făcuse pe Chris Jones să emită câteva bâiguieli admirative. Binevoise chiar să accepte ideea că poate Corsica nu era o ţară barbară, cum se temuse. Ceea ce nu l-a împiedicat însă ca, de dimineaţă, când s-au

instalat pe terasa acestei cafenele, să refuze să bea altceva decât Coca-Cola. Ca şi Milton, de altfel. Băutura aceea, Uzo, pe care o lăuda atâta Malko, i se părea, deşi nu o gustase, foarte dubioasă. Cum să-ţi inspire încredere o licoare pe care o singură picătură de apă o făcea să se tulbure?

Marinarul pe care li-l arătase Milton terminase de încărcat pachetele pe un Flyer 10, o jucărie superbă care înghiţea, probabil, cam treizeci şi cinci de noduri. Numele ei, pictat mare pe flanc cu litere negre: *Tender II Stormy Weather*, înlătura orice posibilitate de confuzie. Acelaşi nume era scris şi pe tricoul marinarului. Numele iahtului lui Sharnilar Khasani.

— Ieri, cum a sosit, Soltaneh a făcut o plimbare pe mare cu tipul ăsta, zise Milton. S-a întors cam după o oră. Şi de atunci n-a mai ieşit din camera lui de la hotel.

Malko îşi puse pe nas ochelarii de soare. Oare ce-l interesa mai mult pe Soltaneh? Documentele pe care le deţinea Sharnilar? Banii furaţi de soţul ei? Amândouă aceste chestii? Şi pentru cine lucra? Pentru Mansour Kharoun? Sau pentru englezul acela despre care îi vorbise Frankenheimer, Andrew Marcus, băgat şi el în comerţul cu arme?

— Haideţi! zise el sărind de pe scaun. Văd că se pregăteşte s-o şteargă.

Puse o hârtie de o sută de franci pe masă şi o porni, cu paşi grăbiţi, spre chei. Chris şi Milton se luară după el, ducând fiecare în mână câte un sac mare de pânză. Fără un entuziasm deosebit: pe nici unul dintre ei nu-l pasionase vreodată navigaţia.

Ieşind de sub umbrelele de pe terasa cafenelei, constatară că soarele ardea puternic şi, dacă n-ar fi fost lipsa de animaţie din jur, te-ai fi putut crede în mijlocul lunii iulie. În mai, Corsica era, pentru câtva vreme, Insula Frumuseţii.

*

* *

Malko se opri pe chei, lângă vedeta Flyer 10.

— Fii amabil, zise el ridicând vocea, vreau să-ţi cer o informaţie.

Marinarul, instalat pe scaunul de pilot, îi aruncă lui Malko, pe deasupra parbrizului şalupei, o privire morocănoasă.

— Nu fac parte din grupul de iniţiativă sindicală, mormăi el în franceză.

— Vii de la iahtul doamnei Khasani?

— Biroul de informaţii s-a închis, răspunse marinarul cu o voce

răguşită şi tăioasă.

Şi învârti cheia de contact, pornind cele două motoare. Malko sări imediat în şalupă. Marinarul începu să zbiere; scos din sărite:

— Cară-te de aici! Ce cauţi în barca mea?

Cu un pumn îl trânti pe Malko pe bancheta din spate. Dar Chris şi Milton săriră şi ei în şalupă. Marinarul se îngălbeni la faţă, trezindu-se înconjurat de cele două matahale, apărute dracu ştie de unde. Făcu imediat cunoştinţă cu pumnul lui Chris, care-l pocni în stomac. Marinarul icni şi se îndoi de durere. Şi atunci Milton îl izbi cu genunchiul în bărbie. Cu capul dat pe spate, se prăvăli pe podea. Cele două gorile de la CIA îşi priveau opera, destul de mulţumiţi de acest mic exerciţiu matinal.

— Sunt cam arţăgoşi oamenii de pe aici! bombăni Milton.

Malko era mai puţin încântat. Vizita lor la Sharnilar începea destul de prost. Nu venise cu intenţia să o înfrunte pe această tânără doamnă, ci să o apere. Cel puţin în principiu.

— Daţi-vă la o parte, le spuse el lui Chris şi lui Milton.

Examină tabloul de bord. Manetele de comandă se găseau în faţa scaunului capitonat. În spatele lui erau două banchete duble, rabatabile, pentru plajă. Cele două motoare bâzâiau. Malko acţionă maneta de pornire şi vedeta decolă de la chei, părăsind încetişor portul Bonifacio.

— O să avem nevoie de un ghid, le atrase atenţia Malko după câteva minute. Încercaţi să-l treziţi pe prietenul, nostru.

Era genul de operaţie care le plăcea la culme celor doi duri. Plin de solicitudine, Milton Brabeck îl apuca pe marinar de tricou şi îl ridică în capul oaselor. Cu o satisfacţie foarte vizibilă, Chris Jones îi arse câteva perechi de palme, mai-mai să-i mute capul din loc. Tipul deschise ochii şi bâigui ceva.

— Am vrea să ştim numai pe ce drum trebuie s-o luăm, îi spuse Chris aproape politicos.

Marinarul mai întâi îi examină pe cei doi, aproxima apoi distanţa până la portul Bonifacio şi, în cele din urmă, se resemnă. Mai ales că încă mai simţea un gol în stomac şi urmele pumnilor celor doi zdrahoni…

— Trebuie să ajungem în spatele insulelor Lavezzi, zise el arătând cu mâna înspre larg. Dar pe aici sunt multe stânci sub apă. Am să vă duc eu până acolo.

Malko se aşeză pe scaunul din stânga, ca să-l supravegheze pe marinar. Era adevărat că între insulele Lavezzi şi coastă erau o mulţime de insuliţe şi recifuri submarine, trecerea fiind de

aceea foarte periculoasă.

— Nu suntem gangsteri, îi spuse Malko. Nu vrem altceva decât să stăm de vorbă cu doamna Khasani, asta-i tot.

Marinarul nu părea foarte convins, dar preferă să nu discute pe tema asta. Pe buzele pleznite i se închegaseră câteva picături de sânge. Tăcut, pilota vedeta rapidă cu mare grijă. Era o hulă uşoară, dar etrava ambarcaţiunii îi făcea bine faţă, înainta fără smucituri. Numai zgomotul motoarelor era puţin supărător, cu tot sistemul de eşapament destul de sofisticat. Se îndreptau acum spre sud. Capul Pertosato de lângă Bonifacio nu mai era decât o pată neagră în spatele lor, se vedeau în schimb din ce în ce mai bine coloşii de granit de pe insulele Lavezzi, cu forme ciudate şi numeroase grote, cu golfuri minuscule şi plaje cu nisip auriu. Cei doi americani rămăseseră muţi. Uluiţi poate de frumuseţea peisajului idilic sau incapabili să concureze vacarmul motoarelor…

După un sfert de oră marinarul schimbă traiectoria, ocoli insulele Lavezzi şi, deodată, silueta elegantă a unui iaht cu trei catarge apăru în câmpul lor vizual. Fluieratul admirativ, la unison, al lui Chris şi Milton a fost, de data aceasta, fără echivoc; după care au rămas amândoi cu gura căscată. *Stormy Weather* era, într-adevăr, o goeletă de vis: lungă de cincizeci de metri şi capabilă să poarte şapte sute de metri pătraţi de pânză. Stătea nemişcată, înconjurată de apa verde-albăstruie a mării.

Se apropiară de iaht pe la pupa. Malko observă că puntea din spate se prelungea cu o platformă de lemn în formă de cruce sub care se găsea un papuc-zburător, o bijuterie de navă, funcţionând desigur ca a doua anexă a vaporului. În momentul când vedeta îşi încetini viteza, apropiindu-se de vapor pe la babord, peste bastingaj se aplecă un majordom îmbrăcat în haină albă, cu mănuşi în mâini şi cu părul lung prins la spate cu o panglică.

— Ce doriţi? întrebă el pe un ton foarte neprietenos.

— Aş vrea s-o văd pe doamna Khasani. Sunt un prieten al ei.

— Pe cine să anunţ?

Malko îi dădu o carte de vizită pe care majordomul o luă şi dispăru. Nu se mai auzea decât clipocitul apei, lovindu-se de cele două ambarcaţiuni. Nu după mult timp, bărbatul cu părul legat la spate cu o panglică reveni.

— Doamna Khasani nu aşteaptă pe nimeni. Nu vă pot îngădui să urcaţi la bord.

Şi le întoarse spatele. Malko dădu din umeri şi se căţără pe platforma de lemn. În formă de cruce. De aici era uşor să sară pe punte. Ceea ce şi făcu, urmat de Chris şi Milton, cu sacii lor de pânză pe umăr. De-abia ajunseră pe puntea iahtului, că majordomul îşi făcu din nou apariţia.

— Cum aţi îndrăznit să urcaţi pe vas? zbieră el. V-am spus doar să plecaţi!

Fără să sufle un cuvânt, Milton Brabeck se apropie cu toate cele nouăzeci de kilograme ale sale de tip. Apucându-l cu amândouă mâinile de impecabila sa haină albă, îl ridică de la pământ. Întâi îl balansă de câteva ori în aer ca pe o marionetă mişcătoare, apoi îl aruncă peste bord, în ciuda schelălăielilor lui furioase. După un zbor planat impresionant, nefericitul ateriză pe burtă în apă, înconjurat de o jerbă superbă de stropi. Dispăru sub apă câteva secunde, dar apăru iar la suprafaţă, înotând spre iaht. În timp ce Milton îl supraveghea de pe covertă, Chris văzu alergând spre ei doi oameni din echipaj, îmbrăcaţi în maiouri negre şi şorturi de aceeaşi culoare, alertaţi probabil de strigătele majordomului. Ajunşi foarte aproape de Chris Jones, râvna le pieri brusc, la vederea pistolului lui, Sig Sauer, îndreptat în direcţia lor.

— OK, micuţilor! le strigă Chris. Bălăciţi-vă şi voi puţin pe lângă vas!

Cei doi marinari ezitau. Mastodontul nu părea să glumească. Aşa că, de bună voie, încălecară amândoi bastingajul şi săriră în apă, unde se întâlniră cu tovarăşul lor de suferinţă, care dădea disperat din mâini în jurul goeletei. Chris izbucni în hohote de râs.

Malko nu era însă la fel de entuziasmat. Nu venise să-i declare război lui Sharnilar Khasani şi nu voia să-şi rateze demersul din cauza acestor doi zdrahoni, total lipsiţi de bune maniere. Simţind că Malko începea să se înfurie, Milton Brabeck consideră că era mai prudent să, dispară, ca să exploreze locurile. De-abia plecase Milt, când Malko şi Chris se treziră faţă-n faţă cu o zână, care ieşise din cabină. O fată înaltă şi blondă, cu sâni planturoşi, îmbrăcată într-un costum de baie întreg, negru. Necunoscuta îi examina cu o privire glacială, îndreptând spre ei o puşcă High Standard cu opt focuri.

Capitolul 13

Malko simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Lângă el, Chris, cu pistolul Sig Sauer în mână, nu ştia ce să facă. Dacă fata trăgea, îi făcea pe amândoi pilaf.

— Cine sunteţi? Şi ce căutaţi aici? strigă ea.

Malko nu-şi putea lua ochii de la ţeava puştii, îndreptată spre el. Fata aceasta cu sâni perfecţi nu prea părea să ştie de glumă. Trebuia, cu orice preţ, să găsească o soluţie. Şi asta repede. Ca să câştige timp, Malko se prezentă, având grijă să nu schiţeze nici cel mai mic gest imprudent.

— Permiteţi-mi însă să vă pun, la rândul meu, aceeaşi întrebare: dumneavoastră cine sunteţi? adăugă el.

Glasul lui cald şi liniştit avu darul să o potolească oarecum pe superba blondă, care părea acum mai puţin crispată. Puşca era însă în continuare îndreptată spre ei.

— Mă numesc Victoria Faraday Young, răspunse ea cu un puternic accent britanic. Dar tot nu mi-aţi spus ce căutaţi aici, îşi reluă ea ideea. Să ştiţi că, dacă nu mă luaţi în serios, faceţi o gravă greşeală. Ştiu să umblu foarte bine cu jucăria asta. M-a învăţat să trag tata, care a fost campionul Angliei cinci ani la rând.

Malko şi Chris o crezură pe cuvânt. Şi, oricum, n-aveau nici un chef să verifice dacă spunea sau nu adevărul.

— Ştiţi… începu Malko.

Dar se opri brusc. În spatele Victoriei apăruse silueta mătăhăloasă a lui Milton Brabeck. Fără să facă nici un zgomot, ca o pisică, se năpusti asupra ei, prinse puşca cu amândouă mâinile, iar pe fată o strânse la pieptul lui, împiedicând-o să mai facă vreo mişcare.

Victoria scoase un ţipăt ascuţit. Încerca cu disperare să scape din braţele lui Milton, care însă o ţinea strâns, cu abdomenul lipit de fesele ei. Furioasă la culme şi umilită că s-a lăsat prinsă, tânăra englezoaică se zbătea cât putea, cu fulgere de ură în ochi. Costumul negru de baie era perfect mulat pe corp, iar Milton îşi zise în sinea lui că situaţia de faţă n-avea numai părţi rele. Lipită de trupul lui, fata se ondula ca o pisică în călduri. Dar nu lăsa din mână puşca, cu ţeava îndreptată acum spre cer, gata să lanseze focuri ucigaşe.

— Credeţi-mă, suntem prieteni cu Sharnilar, încercă Malko să o convingă.

Victoria dădea din picioare ca un cal nărăvaş şi nici nu auzi ce-i spusese el. Deodată, Malko îngheţă: o altă fată apăruse, în spatele lui Milton. În mână avea un Colt Python 357 Magnum cu ţeavă nichelată, lungă de şase degete şi era cu arătătorul pe trăgaci.

— Spuneţi-i idiotului ăstuia să-mi dea drumul! îi strigă Victoria lui Malko.

Fata din spatele lui Milton era tot blondă. Îmbrăcată tot într-un costum de baie întreg negru, dar mai înaltă şi mai slabă decât englezoaica, avea o figură prelungă şi osoasă, cu o gură tulburător de senzuală. Malko mai avu vreme să observe că avea şi nişte picioare superbe şi umeri laţi, de înotătoare olimpică.

Ce Dumnezeu, nu erau decât femei pe vaporul ăsta? Instinctiv Chris îşi îndreptă pistolul spre ea. Dar ţeava revolverului ei se sprijinea de tâmpla lui Milton.

— N-ai auzit ce-a spus Victoria? Ce mai aştepţi? întrebă ea.

În ciuda evidentei ei feminităţi, a gurii lacome şi a sânilor obraznici, nici ea nu părea deloc pusă pe glume.

— Hai, Milt, interveni Malko preocupat să evite înfruntările directe; fii jucător onest şi recunoaşte că doamna are un avantaj!

Milton ezită întâi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, apoi îi dădu drumul Victoriei.

— Bravo, Ingrid! strigă Victoria şi se repezi să culeagă pistolul Sig Sauer pe care Chris, cu un gest de furie neputincioasă, îl azvârlise pe punte.

— Ce curios! zise ironic ultima apariţie feminină, plimbându-şi ţeava revolverului de la o ţintă la alta. Eu îi cunosc pe toţi prietenii lui Sharnilar şi, totuşi, pe voi nu cred că v-am mai văzut vreodată până acum. Cum e cu putinţă?

Malko tocmai se pregătea să-i răspundă că nu înţelege nici el şi că regretă din tot sufletul această situaţie neplăcută, când zări, la celălalt capăt al punţii, altă fată. Aceasta era îmbrăcată în costum de baie galben şi parcă se pregătea să sară în apă. Din cauza distanţei, Malko nu-i putea distinge prea bine trăsăturile, dar i se păru că recunoaşte pletele brune ale lui Sharnilar Khasani…

Ingrid îl aduse la realitate, spunând cu o voce tăioasă:

— Gata, ajunge! Plecaţi imediat de pe vapor! Aţi auzit? Imediat!

În clipa aceea se auzi, de departe, o bubuitură, care putea fi foarte bine zgomotul făcut de o armă de foc. Malko, cu toate simţurile treze, îl înregistră. Venise de undeva de jos, din stânga. Dinspre grămada aceea de stânci întunecate înconjurate de apa albăstruie a mării: insulele Lavezzi. Privirea i se îndreptă imediat spre silueta femeii îmbrăcate în costum de baie galben, de pe puntea din faţă a vaporului. Gata să se arunce în apă, Malko o văzu clătinându-se, răsturnându-se apoi peste bastingaj şi căzând în apă, ca o păpuşă dezarticulată. Ciudat mod de a sări…

Ingrid îşi îndreptă şi ea privirea în direcţia în care privea Malko. Şi înţelese, ca şi el, că se petrecuse ceva anormal.

— Sharni, strigă ea alergând spre proră.

Nu-i mai păsa de revolverul cu care, numai cu câteva secunde mai devreme, îi ameninţase pe Malko şi pe gorilele lui. Victoria o luă la fugă după ea, urmată de cei trei bărbaţi. Cu sufletul la gură, se aplecară toţi peste bastingaj. Trupul tinerei femei plutea în derivă, iar pletele ei negre păreau o enormă anemonă de mare. Malko se încruntă. În jurul ei apa căpăta o culoare bizară; era sânge… Aşadar zgomotul pe care îl auzise în clipa când trupul femeii plonjase în apă fusese într-adevăr o împuşcătură. Cel care trăsese se ascundea în spatele unuia dintre imensele blocuri de granit de pe insulele Lavezzi.

— Fir-ar să fie! strigă Milton lângă el.

Malko încalecă bastingajul. În clipa când se aruncă în apă se auzi o altă împuşcătură. Proiectilul trecu şuierând la câţiva centimetri de tâmpla sa. Glonţul se opri în catargul velei foc, exact la înălţimea unde se găsise cu o clipă mai înainte capul lui. Malko se apropie de corpul femeii, care plutea cu faţa în jos. În mijlocul spatelui se vedea o gaură rotundă: era orificiul pe unde ieşise glonţul. După mărimea rănii nu se putea să nu fie moartă.

Malko începu să înoate ţinând cu un braţ cadavrul al cărui chip era ascuns sub pletele brune. Sângele şiroia din rană. Cu ajutorul lui Chris şi Milton o scoase din apă şi o sui pe punte. Le căută cu privirea pe Ingrid şi pe Victoria, dar cele două fete dispăruseră. Se duseseră probabil să aducă o trusă de prim ajutor. Malko dădu din umeri. Habar n-aveau ele că meseria lor de paznic se isprăvise brusc şi că trebuiau să se pregătească pentru o carieră de cioclu! Şi el, de altfel, se întreba la ce organizaţie care se ocupa cu reciclarea ar trebui să-şi trimită autobiografia?! Împuşcarea şi moartea tinerei femei însemnau sfârşitul misiunii sale. Un eşec…

*

* *

Chinuit de gânduri negre, Malko stătea aplecat deasupra cadavrului întins pe burtă, când auzi alte împuşcături. Veneau, categoric, dinspre grămada aceea de stânci imense ce ieşeau din apă haotic, ca într-un fantastic peisaj lunar. Sigur că nimic nu o mai putea învia pe tânăra de pe puntea iahtului, dar cei ce o omorâseră puteau fi măcar împiedicaţi să mai facă rău şi altora. Malko i se adresă lui Milton:

— Urmează-mă!

Sări peste balustradă şi ateriză pe puntea vedetei, oprită lângă goeletă. Milton apucă în grabă unul dintre sacii de pânză burduşit cu armament şi sări după Malko aterizând pe punte în patru labe.

— Acoperă-ne! îi strigă Malko lui Chris Jones, rămas pe puntea iahtului.

Pilotul vedetei rapide Flyer 10 nu păstra o amintire prea plăcută despre ultimii săi pasageri, pe care îi cunoscuse în portul Bonifacio. De aceea nu protestă prea tare când se trezi aruncat în mare de către Milton. Malko apăsă pe maneta de pornire şi şalupa ţâşni tăind valurile, cu botul îndreptat o clipă spre cer şi cu partea din spate cufundată în apă. Înaintau cu o viteză de treizeci şi cinci de noduri, lăsând în urma lor o dâră de spumă.

Tirul din direcţia insulei reîncepu. Îndreptat spre vedetă, de data aceasta. Nu puteau auzi împuşcăturile din cauza zgomotului făcut de motoare, dar gloanţele plouau în jurul bărcii. Se trăgea cu puşti automate, din ce în ce mai periculos. Prin parbrizul izbit de valuri, Malko vedea cum se apropie insula pe care se ascundeau ucigaşii. Şuieratul gloanţelor, de jur împrejur, îi sporea setea de răzbunare. Cu puţin noroc în curând avea să pună mâna pe cei care îi masacraseră castelul, o omorâseră pe invitata sa braziliancă şi pe Sharnilar Khasani. Era atât de puternic stăpânit de dorinţa de răzbunare, încât nu se mai putea gândi la nimic altceva.

În câteva minute ajunseră în apropierea stâncilor, strecurându-se printre ele în căutarea unui loc unde să acosteze. Reuşiră să găsească un mic golfuleţ, unde să tragă la mal fără riscul de a fi ucişi pe loc. Când botul vedetei se propti în nisipul plajei, o nouă salvă de gloanţe trecu pe lângă ei, pierzându-se în valuri, la o distanţă de cam treizeci de metri de ţărm: de sus, de pe stânci, comitetul de primire le ura, în felul acesta, bun-venit.

Acum, pentru că se găseau cât de cât la adăpost, Malko se bucura că trag: fiecare împuşcătură îi permitea să stabilească mai exact poziţia trăgătorilor. Reuşi să localizeze cel puţin doi, dacă nu chiar trei.

Între timp, Milton scoase din „sacul cu provizii” un automat pe care i-l azvârli lui Malko, împreună cu două încărcătoare. El îşi atârnă de curea o grenadă şi un Sig Sauer. Ghemuiţi, se strecurară spre stânci. Prin labirintul de grote, de trecători, de înfundături şi de pante abrupte nu era deloc uşor să găseşti o cale de acces spre ucigaşii care stăteau la pândă, fără să fi reperat.

În cele din urmă, intrând în apă până la coapse, se strecurară în crevasa dintre două stânci înclinate una spre cealaltă, care continua cu un golfuleţ deschis pe o latură spre mare şi închis, pe cealaltă latură, de un enorm bloc de granit neted şi alunecos, cu pantă de patruzeci şi cinci de grade. Printr-un fel de horn natural, situat la vreo cincisprezece metri înălţime, venea un fascicul puternic de lumină. Dacă nu făceau cale întoarsă, era singura posibilitate de a ajunge pe insulă, fără să se expună tirului. Începură să escaladeze panta, lipiţi de peretele stâncii, fixându-şi mâinile şi picioarele în scobituri. La un pas greşit riscau să alunece şi să cadă, făcându-se praf.

Malko ajunse primul în vârf. Ochii îl usturau groaznic din cauza sudorii care îi picurase de pe frunte. Nu putea fi văzut pentru că în faţa sa se înălţa un hăţiş des de arbuşti, mărăcinişuri şi ierburi, amestecate cu rădăcini de viţă-de-vie sălbatică. Malko încerca să găsească un drum spre locul de unde presupunea că vin împuşcăturile, strecurându-se prin labirintul acesta vegetal întrerupt din loc în loc de colţi ascuţiţi de stâncă. Cu sufletul la gură, Malko îl trase pe Milton după el la adăpostul unei grămezi de bolovani, la câţiva paşi de un colţ abrupt de stâncă. Nu erau prea departe de ţintă, după estimările lui. Cel mult douăzeci de metri îi mai despărţeau de trăgătorii ascunşi într-o văgăună, puţin mai jos. Gâfâind, cei doi bărbaţi se aşezară câteva clipe pe vine, cu faţa la mare. Priveliştea era minunată. Un peisaj de carte poştală ilustrată, în care, din pudoare, nu se semnalase şi existenţa mitralierei, singurul lucru care-l preocupa de fapt pe Malko. Pentru că, undeva pe această insuliţă, moartea stătea la pândă.

Tocmai se pregăteau s-o ia la fugă, descoperiţi, până la următorul pisc, când, deodată, o nouă rafală de gloanţe îi opri. O

bucată de piatră ruptă din stâncă. Sări la câţiva centimetri de capul lui Malko, iar o ploaie de gloanţe şi de schije de piatră se porni în jurul lor. Malko simţi picături de sudoare prelingându-se de-a lungul şirei spinării; ucigaşii îşi desfăşuraseră forţele şi îi luaseră prin surprindere, din spate. Între stâncile care îi protejau pentru moment şi marginea prăpastiei, erau realmente ca nişte şoareci prinşi în cursă. Adversarii lor, mai bine înarmaţi decât ei, îi puteau doborî ca pe nişte ţinte la tir.

În căutarea unei ieşiri din această situaţie, Malko aruncă o privire de jur împrejur. Jos de tot, ca o coajă de nucă albă, minusculă pe întinderea albastră a mării, o ambarcaţiune patrula cu viteză redusă în jurul insuliţei. Malko recunoscu silueta masivă a lui Chris, plecat în căutarea lor la bordul papucului-zburător Boston Whaler, cea de-a doua anexă a iahtului lui Sharnilar.

Milton îi făcu semn lui Malko să nu se mişte. Smulse cu dinţii ştiftul grenadei şi o azvârli cu putere peste creasta stâncii, după care amândoi se aruncară la pământ, pe burtă. În secunda următoare se auzi o bubuitură asurzitoare, urmată de o ploaie de schije. Apoi un urlet de durere. Pe chipul lui Malko apăru un rânjet plin de cruzime: reuşise să-şi doboare măcar unul dintre adversari.

Malko îşi ridică cu prudenţă capul. În locul unde căzuse grenada, bucăţi şi cioburi dintr-o carabină cu lunetă se vedeau strălucind în soare. Dar, imediat, trebui să se arunce din nou la pământ; o rafală de gloanţe de automat găuri stânca la numai câţiva centimetri de obrazul lui. Trase în gând o înjurătură. Cu ajutorul grenadei se rezolvase, desigur, una dintre probleme, dar nu toate. Continuau să fie prinşi ca-ntr-o cursă de şoareci! Se uită în jos. Pereţii stâncilor coborau vertical până la nivelul apei. Între malurile înalte şi stâncoase ale falezei se formase un fel de lac interior, a cărui suprafaţă se ondula uşor. Cu riscul de a-şi frânge gâtul se decise să sară.

Căderea i se păru interminabilă, iar apa lacului, de gheaţă. Ieşind la suprafaţa apei, îl zări şi pe Milton foarte aproape de el. În secunda următoare în jurul lor începură să cadă gloanţe, venind dinspre creasta pe care o părăsiseră cu puţin timp în urmă. Teroriştii îi hărţuiau în continuare... Pe sub apă, ajunseră la peretele opus al lacului, dar acesta era absolut vertical. Nu se putea pune problema escaladării, dacă nu aveai ventuze pneumatice la mâini şi la picioare. Căzuseră în altă cursă.

Înotând pe sub apă ca o focă de-a lungul pereţilor de granit,

Malko descoperi o falie foarte îngustă între două stânci. La capăt, se întrezărea şi o luminiţă slabă, ceea ce putea să însemne o ieşire...

— Pe aici! strigă Malko.

Milton se strâmbă, plin de scepticism: ca să aibă cea mai mică şansă de scăpare ar trebui să le crească branhii!

O grenadă explodă în imediata lor apropiere. Nu mai era timp de stat pe gânduri. Malko se scufundă sub apă. Falia dintre stânci era foarte îngustă, atât de îngustă încât trebuia să înoţi pe-o parte ca să te poţi strecura. Apa era neagră, nu se vedea nimic, iar tunelul acesta subacvatic părea fără sfârşit. Malko îşi zise în sinea sa că poate s-a înşelat şi că nu exista nici o ieşire. Începu să-şi simtă plămânii arzând şi, în timp ce înota, se apucă să calculeze cam cât timp îi mai rămânea până să se sufoce, întunericul era de nepătruns. Îşi dădu seama că nu mai avea suficient suflu ca să se întoarcă. Căzuse într-o nouă capcană: urma să moară înecat! Cu ultimele puteri, agăţându-se cu mâinile de stânci şi încercând să economisească puţinul oxigen care-i mai rămăsese în plămâni, continua să înainteze. Îl usturau nările şi gura din cauza apei sărate, iar inima şi-o simţea gata să pleznească. Se apropia sfârşitul.

I se păru că vede o vagă luminiţă. Cu un ultim efort disperat se împinse înainte, zdrelindu-şi mâinile şi şoldurile de stânci. Şi, deodată, aerul îl izbi în faţă. Era salvat!

Nu avu timp să se uite în jur, căci un val trecu peste el. Se răsuci, tuşi, se scuturâ, apoi se lovi de o stâncă de care se agăţă cu mâinile. Era în plină mare, deschisă; la stânga se zărea chiar şi o plajă. Traversase pe sub apă tot masivul stâncos.

Dar nu-l vedea nicăieri pe Milton. Americanul rămăsese probabil blocat în strâmtoarea îngustă! Malko respiră de câteva ori adânc, umplându-şi bine plămânii cu oxigen, apoi se scufundă din nou.

Din nou în întunericul de sub stâncile alunecoase. Simţea iarăşi în gură şi în nări apa sărată, care îi iritase mucoasele. Înotând cât putea de repede, pe la mijlocul trecătorii Malko întrezări un trup care se zbătea, înţepenit în locui cel mai îngust. Era Milton Brabeck. Din două mişcări de bras, Malko ajunse lângă el. Fiind mai solid decât Malko, gorila de la CIA se blocase între pereţii stâncoşi. Cu gura larg deschisă şi cu ochii daţi peste cap, se îneca. Malko îl apucă de cămaşă, de cureaua de la pantaloni, de braţe, trăgându-l cu forţa pe care ţi-o dă disperarea. Reuşi, în

cele din urmă, să-l smulgă din cleştele stâncilor şi să-l scoată, după încă treizeci de secunde de înot, în mijlocul golfuleţului. Scos la aer, Milton începu să-şi revină, încet-încet. Tuşind, scuipând, sufocându-se, se lăsă târât de Malko până la micuţa plajă cu nisip fin. Câteva minute, cei doi bărbaţi nu se gândiră la nimic, încercând doar să-şi tragă sufletul. Departe, în largul mării, Malko zări forma delicată a iahtului cu trei catarge al lui Sharnilar Khasani. Pe punte zăcea femeia pe care venise să o apere, ucisă sub ochii lui!

De departe se auziră iar focuri de armă. O rafală de mitralieră. Şi după câteva clipe le ajunse la ureche bâzâitul unui motor. Papucul-zburător apăru la capătul golfuleţului. Chris, în picioare, cu un binoclu la ochi cerceta stâncile, în căutarea lor. Malko şi Milton o porniră în fugă şi apoi înot spre ambarcaţiune, unde Chris îi ajută să se urce.

— Repede! Nemernicii ăştia au de gând să o şteargă. I-am reperat, au un Zodiac amarat acolo, zise el arătându-le un promontoriu din spatele lor.

— Dă-i drumul! strigă Malko.

În momentul acela un Zodiac negru se desprinse de ţărmul insuliţei, îndreptându-se cu maximum de viteza spre larg. Malko smulse binoclul de la gâtul lui Chris şi privi în direcţia fugarilor.

— Nu sunt decât doi, pare-se, spuse el. Pe al treilea l-au lăsat probabil pe stâncă. Încetineşte!

În timp ce Chris micşora viteza, Malko începu să cerceteze, cu binoclul, ţărmul insulei. Reuşi să distingă o pată întunecată pe nisip, o formă imprecisă acoperită în parte de stâncile cenuşii.

— E acolo! strigă Malko.

Şi se întoarse spre Milton.

— Du-te să-l recuperezi şi adu-l cu vedeta Flyer 10, pe care am lăsat-o în golfuleţ! Aş prefera să-l aduci viu…

Milton îşi verifica automatul şi când mica şalupă ajunse la câţiva metri de plajă, sări în apă. Îi ajungea până în dreptul taliei. Malko îl văzu alergând întâi în valuri, pe urmă pe plajă. Se apropie de corpul bărbatului culcat pe nisip, rugându-se cerului ca teroristul să fie doar rănit. Îl vroia viu. Şi spera să fie vorbăreţ…

— După ei! îi spuse Malko lui Chris.

Lăsând în urmă o dâră albă de spumă, Zodiacul teroriştilor se avânta spre larg. Lui Malko, inima începu deodată să-i bată mai tare. Uitându-se cu binoclul, îşi dădu seama în ce direcţie se

îndrepta Zodiacul. La orizont se întrezărea un vapor mare, alb, ancorat. Un iaht ultramodern, lung de vreo şaizeci de metri, la bordul căruia era instalată o antenă imensă pentru comunicaţii prin satelit.

— Mai repede! strigă Malko.

Chris făcea tot ce-i stătea în putinţă, dar papucul lor Boston Whaler nu putea prinde mai mult de şaizeci de noduri pe oră. Între timp, Zodiacul ajunsese foarte aproape de iahtul cel alb. Prin binoclu, Malko vedea silueta vaporului crescând, dar supărător de încet.

Nu după multă vreme reuşi să citească numele vasului: *Ormuz*, Panama. Bizară chestie: strâmtoarea Ormuz se găsea în Golful Persic şi Panama în America Centrală…

*

* *

Stând în picioare pe duneta vasului *Ormuz*, Ardeshir Nassiri se juca cu un şirag de mătănii din chihlimbar care ar fi trebuit să-l ajute să-şi potolească nervii, dar în situaţia de faţă nu-i era de nici un folos. Şi el urmărise scena, cu mare atenţie, prin binoclu. Aşa încât îşi putuse da seama că derularea operaţiilor luase o întorsătură neprevăzută.

Oamenii săi, pe care îi debarcase pe insuliţa aceea stâncoasă, întâmpinaseră o reacţie neaşteptată. Focurile de armă repetate, explozia, nimic din toate acestea nu corespundea misiunii pe care le-o încredinţase: să o terorizeze pe văduva lui Khasani, ucigând-o pe una dintre prietenele ei. Şi, pe urmă, de unde apăruse acest papuc-zburător, Boston Whaler, lansat în urmărirea Zodiacului lor, din care lipsea unui dintre membrii comandoului? Pentru că ştia precis că, după plecarea de la New York, lui Sharnilar Khasani nu i se mai asigurase protecţie.

Amintindu-şi de scena mutilării ei, pe buzele lui Nassiri apăru un surâs sadic; manevra de intimidare propusă de Soltaneh reuşise mai bine decât speraseră. Intrând în panică, tânăra doamnă se hotărâse să renunţe de bună voie la pseudo-protecţia pe care i-o oferise FBI. Şi, după cum prevăzuseră, se aruncase singură în gura lupului. Venise să se ascundă pe iahtul ei, ancorat în Marea Mediterană. Adică pe un teritoriu unde el era stăpân…

Dacă însă, aşa cum se putea presupune în urma intervenţiei acestor necunoscuţi, Sharnilar Khasani îşi angajase nişte gorile ca s-o păzească, situaţia se complica foarte tare. Nassiri strânse

în pumni şiragul de mătănii. Ca şi Soltaneh, era şi el convins că ea ştia unde se află Hantavirusul. De bună voie sau silită, până la urmă trebuia să vorbească. Târfa! O să-i plătească scump această „înşelare”!

Îşi puse din nou binoclul la ochi. Papucul-zburător se apropia. Deodată, inima începu să-i bată nebuneşte, iar sudoarea să-i şiroiască de-a lungul chipului ascuţit şi osos. Unul dintre tipii din ambarcaţiune era nici mai mult, nici mai puţin decât Malko Linge! „Câinele sionist” pe care Rezistenţa palestiniană îl condamnase la moarte şi pe care el însuşi, în fruntea unui comando, se dusese să-l vâneze în castelul său din Austria! Dar îi scăpase din gheare…

Nassiri scrâşni din dinţi. Avea prea mare nevoie de Hantavirus ca să-l mai lase în viaţă un minut măcar pe tipul acesta pe care CIA îl pusese pe urmele sale, după atacul ratat de la Liezen. Armele respective puteau schimba total sorţii războiului pe care îl purta el de atâta vreme, iar livrarea lor însemna nu numai încoronarea lungii sale cariere de terorist, dar şi o condiţie necesară pentru a-şi putea impune punctul de vedere în faţa conducerii organizaţiei Intifada. Erau nişte arme oribile – „neconvenţionale” cum le denumeau eufemistic mediile occidentale – de tipul celor pe care le folosise Irakul în, războiul său contra Iranului… Nu-şi putea lua riscul de a compromite o asemenea operaţie, era obligat să recurgă la toate mijloacele. Cu toate că ştia precis că Mansour Kharoun, proprietarul vasului *Ormuz*, era categoric împotriva acestui gen de intervenţii.

Nassiri îşi încleştă maxilarele osoase. Kharoun nu se găsea acum pe vas. Când se va întoarce, afacerea Malko Linge va fi deja clasată…

Ridică receptorul telefonului de lângă el şi făcu un număr cu două cifre. Puse apoi încetişor la loc receptorul şi o porni spre partea din spate a iahtului, mergând până la scara care conducea spre cabine. Era fericit, aproape voios. Peste câteva clipe, Malko Linge nu va mai exista. Şi nu va mai exista nimeni care să încerce să-l împiedice să-i smulgă văduvei lui Khasani îngrozitorul secret.

*

* *

Milton Brabeck se aplecă deasupra rănitului părăsit pe insuliţa stâncoasă. Îi curgea sânge din şoldul stâng. Era un individ înalt, slab, tânăr, chiar foarte tânăr şi purta o bărbuţă scurtă. Pe cap

avea o beretă neagră, iar ochii întunecaţi îi străluceau de furie sau poate de ură. Milton îl recunoscu imediat după unul dintre portretele robot desenate de Malko; făcuse şi el parte din comandoul care devastase castelul din Liezen. E clar că teroriştii aceştia ţineau la beretele lor negre ca la ochii din cap.

În timp ce îşi rupea un piept de la cămaşă cu care să-i lege rana ca, să oprească hemoragia, Milton îi spuse lucrul acesta. Şi mai adăugă câteva remarci cu privire la mutra lui, care arăta mai nasol în realitate decât desenată pe hârtie.

În chip de răspuns, tipul scuipă în direcţia lui.

Milton se mulţumi să dea din umeri, rupându-şi şi ce mai rămăsese din cămaşă. Cu una din mâneci legă mâinile teroristului, cu cealaltă picioarele. După care plecă în căutarea vedetei Flyer 10, pe care o lăsaseră într-un golfuleţ, la sosirea lor pe insulă.

*

* *

Cu binoclul la ochi, Malko examină atent iahtul alb, a cărui siluetă îi apărea din ce în ce mai clar în raza vizuală, apropiindu-se treptat. Simţi deodată că îi îngheaţă sângele în vine. Un tambuchi se deschidea larg în burta vasului *Ormuz*. Prin orificiu apărură patru proiectile autopropulsate, patru tuburi albe, lungi, sinistre, cu boturile roşii.

— Chris!

Fără să ia mâna de pe maneta de comandă a vedetei, gorila de la CIA îşi scoase cu cealaltă mână pistolul din teacă. Era hotărât să-şi vândă foarte scump pielea.

Dar ce putea însemna un Sig Sauer în faţa a patru rachete?

Cu o indiferenţă totală, Malko îşi zise în sinea sa că nu mai aveau de trăit decât o secundă sau două.

Capitolul 14

Chris şi Malko n-au mai apucat nici măcar să li se facă frică, pentru că în jurul lor se declanşă imediat un adevărat apocalips. Un şuierat anunţând parcă sfârşitul lumii se auzi dinspre albastrul cerului, proiectilul trecu pe lângă ei, dar racheta rată ţinta şi căzu în mare la cincizeci de metri în faţă. Explozia produse un val enorm, din adâncurile mării. Zgâlţâită din toată încheieturile, vedeta Boston se sui aproape vertical până pe creasta lui şi coborî apoi într-un hău adânc, ca într-o prăpastie.

În timp ce vasul lor urca şi cobora pe valuri, ca într-un imens carusel, Malko auzi o altă bubuitură, estompată din cauza distanţei: de la bordul iahtului *Ormuz* se lansase a doua rachetă.

— Sări în apă! urlă Malko spre Chris.

Disperaţi, săriră amândoi exact în momentul impactului. Se auzi un zgomot asurzitor şi o enormă flacără cuprinse vedeta, care dispăru imediat într-un fel de nor galben-roşiatic. Aproape sufocaţi, cei doi bărbaţi ieşiră la suprafaţa apei, printre bucăţi din fosta ambarcaţiune, care încă mai cădeau în jurul lor.

— Or fi şi rechini pe aici? întrebă Chris scuipând apa de mare pe care o înghiţise.

În ciuda situaţiei disperate în care se găseau, Malko reuşi să zâmbească.

— Nu, rechini găseşti în Caraibe! Aici, după cum ai putut constata, singurul pericol sunt rachetele!

Un bâzâit de motor îl făcu să întoarcă capul. Forma delicată a unei şalupe pe a cărei carcasă albă se putea citi *Stormy Weather*, se apropia de ei. La pupitrul de comandă se afla Milton.

Malko privi în direcţia opusă. Iahtul alb virase şi se îndepărta. Răsuflând uşurat, se căţără la bordul ambarcaţiunii, urmat de Chris. Prizonierul, culcat pe-o coastă în fundul bărcii, părea leşinat.

Cu hainele lipite pe corp şi şiroind de apă, Malko se apropie de terorist şi îl întoarse cu faţa în sus. Individul deschise ochii o secundă şi gemu. Malko îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul: era unul dintre membrii comandoului de terorişti care o uciseră pe frumoasa Evanghelina şi îl răniseră pe Elko Krisantem.

În sfârşit! Pusese mâna pe unul dintre ei, viu!

— Iahtul *Ormuz*! Vine după noi! zbieră Milton.

Malko se răsuci şi zări matahala albă care creştea văzând cu ochii, venind în direcţia lor. Chris rămăsese cu gura căscată, de uimire şi de spaimă. Malko sări la pupitru.

— Iau eu comanda!

Cu toate motoarele mugind vasul *Ormuz* tăia valurile înghiţind vertiginos distanţa care-i despărţea. Malko întoarse vedeta rapidă cu aproape 360 de grade şi o lansă în direcţia unui defileu săpat de apă între stânci. În zona aceea marea era plină de colţi de stânci subacvatice, aşa că iahtul alb nu-i mai putea urmări.

Mări viteza, îndepărtându-se cu câteva zeci de metri de *Ormuz*. Carcasa ambarcaţiunii, izbită de valuri, vibra puternic. Uzi leoarcă, zgâlţâindu-se ca nişte căruţaşi din Middle West, Chris şi Milton se agăţau cu mâinile de ce nimereau, ca să nu fie azvârliţi peste bord.

Malko întoarse capul şi i se strânse inima. Distanţa dintre vedeta lor rapidă şi *Ormuz* se micşora. Acul vitezometrului indica viteza maximă, patruzeci de noduri, dar motoarele iahtului erau mult mai puternice. N-aveau nici o şansă!

Chris şi Milton erau mai degrabă năuci decât înspăimântaţi. *Ormuz* semăna acum cu un monstru marin gigantic, cu o balenă albă imensă care se pregătea să-i înghită. Erau atât de aproape de el, încât practic puteau citi cu ochiul liber numele scris pe cocă.

Cei doi duri de la CIA păliră brusc. De sub pasarela vaporului văzură ieşind o imensă măgăoaie neagră. Era un Phalanx! O armă cu laser-radar, care putea trage şase mii de lovituri pe minut! O să-i facă chiseliţă pe toţi.

Aruncând o privire peste umăr, Malko înţelese ce pericol îi pândea. Întoarse uşor spre dreapta, chiar în clipa când din Phalanx începură să curgă proiectilele, care cădeau în jurul lor în apă ca grindina. Simţiră o izbitură puternică, o zgâlţâială violentă şi Malko înţelese că vedeta lor rapidă fusese lovită. Elicea din stânga dispăruse.

Vasul începu să se zguduie, ameninţând să se dezarticuleze. Prin nu ştiu ce minune, Phalanxul nu mai trăgea. Cei doi americani erau verzi de spaimă. Malko îl auzi pe Chris zbierând:

— La dracu! Asta-i prea de tot!

Îşi ridică privirea spre cer. Deasupra lor zbura un elicopter negru, cu motoarele uruind asurzitor. Instinctiv, Chris şi Milton îşi băgară capetele între umeri. Elicopterul trecu însă ca şi cum nu i-ar fi văzut, urmându-şi drumul în direcţia iahtului *Ormuz*.

În cabina elicopterului Malko zări două femei stând pe bancheta din spate şi, alături de pilot, un bărbat cu profil de pasăre de pradă, ţinând în mână un telefon în care părea să zbiere nişte ordine.

Era Kharoun! Mansour Kharoun!

Apăruse aşadar încă o piesă din puzzle.

Malko îşi întoarse capul spre *Ormuz*. Motoarele iahtului se opriseră. Ca o mare insectă neagră care se aşeza pe o floare, elicopterul ateriză pe puntea iahtului. Malko îşi şterse de pe frunte sudoarea amestecată cu stropi de apă sărată.

Scăpaseră din nou cu viaţă! Dar pentru cât timp?

*

* *

Alb ca varul la faţă, Mansour Kharoun se opri pe ultima treaptă a scării care ducea spre salonul iahtului. Ochii îi scăpărau de furie. Îl privi câteva secunde pe Ardeshir Nassiri care, sprijinit de barul din fundul încăperii, bea un suc de fructe. Apoi, fără să spună nici o vorbă, Kharoun traversă salonul, urmat de cele două femei care coborâseră împreună cu el din elicopter. Erau două iraniene foarte tinere, nici una din ele nu avea mai mult de şaisprezece ani. Fuseseră capturate de către irakieni în timpul războiului dintre cele două ţări şi „dăruite” lui Kharoun în urma unei tranzacţii foarte dubioase negociate de el cu autorităţile de la Bagdad. Din acel moment, fuseseră tot timpul nedespărţite de el. Docile şi supuse ca nişte gheişe, devotate şi mereu gata să-i satisfacă orice capriciu.

Nassiri le urmărea cu privirea. Ai fi zis că sunt gemene, aşa de tare semănau. Amândouă aveau, conform exigenţelor lui Kharoun, părul negru, lung până-n talie, trupuri fine, cu talia bine marcată şi erau îmbrăcate în rochii foarte mulate pe corp, crăpate în partea stângă până sus la şold.

Nassiri scrâşni din dinţi. Ca un bun musulman ce era, dezaproba categoric gusturile deşănţate ale lui Kharoun, care avea o înclinaţie deosebită pentru plăcerile trupeşti! Fetele astea două, care nu se dezlipeau niciodată de stăpânul lor, îl scoteau din sărite. Într-o zi îi spusese lui Kharoun să le expedieze în camerele lor pentru că vroia să vorbească cu el între patru ochi, iar acesta zâmbise şi îi replicase: „Dar suntem singuri, te asigur! Ele nu contează!…”.

În celălalt capăt al salonului, Kharoun ridicase receptorul interfonului. Vocea lui răsuna puternic în liniştea din încăpere.

— Căpitane! Scoate-ne cât se poate de repede din această zonă!

Puse receptorul la loc şi-l fulgeră din nou cu privirea pe Nassiri.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile! exclamă el.

Nassiri mai luă o înghiţitură de suc, fără să răspundă nimic. Cei doi bărbaţi se înfruntau din ochi. Deşi se puseseră în slujba aceleiaşi cauze, erau total diferiţi ca mentalitate. Între ei era o prăpastie de netrecut. Părinţii şi soţia lui Nassiri fuseseră ucişi într-un bombardament israelian asupra unei tabere palestiniene. Ca militant naţionalist arab, el stătuse o vreme în Siria, apoi în ţări din Europa de Est. În cele din urmă se întorsese în Orientul Mijlociu şi, cu binecuvântarea sirienilor, crease un grup de terorişti al cărui scop era să împiedice orice apropiere între Israel şi OEP. Printre alte „fapte măreţe” lui i se datora explodarea în zbor a unui Boeing, ceea ce costase viaţa a aproximativ patru sute de pasageri, cu vreo doi ani în urmă…

Kharoun luă un pahar cu coniac din mâna uneia dintre „gheişele” sale. Sorbi din el, fără să-l slăbească din ochi pe Nassiri. Fierbea de furie.

— Am văzut tot circul pe care l-ai făcut! adăugă el cu o voce care semăna cu un mârâit furios. Un lucru pe care dumneata nu-l ştiai este că, de cealaltă parte a insulelor Lavezzi, o fregată a marinei americane supraveghează zona! Ai fi dat bot în bot cu ea! Eşti complet inconştient!

Recepţionând insulta, Nassiri simţi un fior de ură în tot trupul. Pometii obrajilor i se îmbujorară uşor.

— Eram pe punctul să isprăvesc cu Malko Linge! scrâşni el printre dinţi.

Kharoun fu cât pe ce să se înece cu coniacul, de indignare. Izbucni într-un hohot de râs sinistru.

— „Pe punctul…”, repetă el vorbele teroristului.

Făcu câţiva paşi, până ajunse în mijlocul încăperii.

— Ştii cumva că armele de pe acest vas au rolul să ne apere, nu să ne ucidă?

Nassiri îşi puse paharul pe tejgheaua lucioasă, de aramă, a barului.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Pe chipul de pasăre de pradă al lui Kharoun apăru un zâmbet plin de cruzime.

— Chiar crezi că ai fi putut face faţă atacului unui vas de

război al marinei americane? Dacă vrei să te sinucizi, treaba dumitale, eşti liber! Dar nu să-mi distrugi vaporul cu aceeaşi ocazie şi să nu-mi strici bunele relaţii cu SUA! Trebuie să-ţi intre bine în cap: dacă întrerupem relaţiile cu SUA, nu mai avem nici arme! Şi fără arme, cum crezi că vei putea duce războiul mai departe?!...

Americanii furnizau arme unor fracţiuni din Orientul Mijlociu. Celor care se opuneau făţiş Hezbollah-ului, bineînţeles, celor numiţi şi „Împătimiţii Domnului", acei şiiţi fanatici gata oricând să arunce în aer întreaga planetă ca să impună pe tot pământul domnia lui Allah. În cadrul conflictelor de nepătruns din zonă trebuia să alegi, în general, între ciumă şi holeră.

Cu maxilarele încleştate, Nassiri abia se stăpânea să nu-l strângă de gât pe Mansour.

— Înţelesesem că vreţi capul lui Malko Linge, nu?

Kharoun era la fel de livid ca la începutul discuţiei.

— Dar nu indiferent de preţ! Am fost nebun să am încredere în dumneata, eşti un pericol pentru noi toţi!

Nassiri ridică din umeri.

— Se pare că vedem lucrurile în mod cu totul diferit! zise el pe un ton dispreţuitor.

— Explică-mi care-i concepţia dumitale! strigă Kharoun. I-ai făcut praf castelul lui Linge, dar pe el l-ai ratat! Pe Sharnilar Khasani ai desfigurat-o ca un imbecil. Şi ce-ai realizat cu asta? Nimic, ca de obicei.

Nassiri îl examină din cap până-n picioare şi zise ironic:

— V-aţi pierdut stăpânirea de sine!

— Ceea ce în mod sigur mi-am pierdut cu dumneata, e timpul. Mă văd silit să tratez eu, direct, cu doamna Khasani.

O tăcere de mormânt se lăsă în salon. Kharoun mai luă o înghiţitură de coniac.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă în cele din urmă Nassiri, albindu-se şi el la faţă.

— Dumneata nu ţi-ai îndeplinit contractul încheiat cu mine, aşa că nu văd de ce eu mi l-aş îndeplini...

Nassiri strânse pumnii cu furie oarbă.

— Contractul! Îndrăzniţi să-mi vorbiţi mie despre contract?! Dacă vă închipuiţi că sunt un tâmpit, să ştiţi că vă înşelaţi... Pe Soltaneh aţi reuşit poate să-l duceţi cu preşul, dar eu nu sunt Soltaneh!

— De data asta ţi-ai pierdut dumneata stăpânirea de sine! zise

Kharoun cu un zâmbet feroce.

Se trânti într-un fotoliu îmbrăcat în piele neagră şi pocni din degete. Una dintre iraniene se apropie imediat şi începu să-i maseze tâmplele.

— Ascultă, continuă omul de afaceri sirian, trebuie să ştii că eu n-am nici o legătură cu problemele grave pe care le are acum prietenul nostru Soltaneh. El a comis, pur şi simplu, o mare eroare, virând o sumă considerabilă de bani într-un cont personal înainte de îndeplinirea contractului. Fără îndoială însă că n-a putut proceda altfel şi că Selim Khasani a avut în mână atuurile necesare ca să pretindă aşa ceva. Pe urmă…

Mansour Kharoun tăcu şi îl privi îndelung pe interlocutorul său.

— Pe urmă, reluă el după un timp, trebuie să-ţi reamintesc că dumneata mi-ai cerut sprijinul; dumneata, la sfatul lui Soltaneh, ai venit să-mi ceri să preiau eu tranzacţia. Am acceptat cu două condiţii: Malko Linge să fie ţinut cât mai departe de câmpul meu de acţiune şi să recuperezi documentele care sunt actualmente în posesia doamnei Khasani. Aceste documente despre a căror importanţă ea habar nu are, în mod sigur, îmi sunt indispensabile ca să pot localiza marfa şi să o transport fără incidente. Cum bine ştii, aranjamentele de genul ăsta erau specialitatea lui Selim Khasani…

Teroristul palestinian se răsti:

— Avem nevoie de Hantavirus, înţelegeţi? Acum, neapărat! Nu putem ţine războiul în loc până când vă recuperaţi dumneavoastră hârţoagele alea!

Ardeshir Nassiri tăcu. Îl bănuia pe Mansour Kharoun că joacă pe două fronturi. Se întreba dacă nu cumva sirianul era deja în posesia armei biologice, dar ceva îl împiedica să facă tranzacţia. Probabil explicaţia se găsea în acele faimoase documente, care erau o adevărată obsesie pentru Kharoun.

Sirianul închise ochii, încântat de masajul pe care i-l făcea iranianca adolescentă. Palestinianul devenea tot mai puţin docil. Trebuia să-l ţină sub supraveghere atentă şi, mai ales, să aibă grijă ca nu cumva să descopere ascunzătoarea Hantavirusului.

— Liniştește-te, dragă Nassiri, îţi voi procura Hantavirusul ăsta la care ţii atât demult. Nici nu mă gândesc să renunţ la afacere. E mult prea importantă pentru noi. Voi încheia tranzacţia imediat ce voi fi. În posesia tuturor elementelor. Schimbul va avea loc pe mare, contra a o sută de milioane de dolari-aur.

Nassiri se destinse. Culturile acelea de minibi însemnau pentru

el mai mult decât împărtăşania pentru un bun creştin. În ele îşi pusese speranţa de a duce la bun sfârşit lupta pe care o începuse. Era ca o superstiţie. De îndată ce va fi în posesia acestor arme fioroase, îşi zicea el, victoria nu va mai întârzia. Nimeni nu putea supravieţui cumplitelor efecte ale acestor „agenţi biologici", care puteau fi răspândiţi în rândurile duşmanilor fie cu ajutorul bombelor, fie cu proiectile sau cu rachete.

— Soltaneh nu va fi încântat, îi spuse el totuşi lui Kharoun.

Acesta dădu din umeri.

— Pe Soltaneh lasă-i în grija mea. Nu te mai gândi la el şi transmite noile mele condiţii direct superiorilor dumitale; sunt sigur că ei vor înţelege.

Nassiri îi aruncă o privire de gheaţă.

— Poate, zise el printre dinţi.

— Precis, replică Kharoun. Respectă cu exactitate ceea ce ţi-am spus, e un sfat prietenesc. Nu-mi pot permite să-mi asum nici cel mai mic risc. Şi, repet, de acum înainte mă voi ocupa eu, personal, de văduva lui Khasani.

Cei doi bărbaţi se măsurară câteva clipe cu privirea, apoi Nassiri îi întoarse spatele şi o luă în direcţia scării care ducea spre podul plutitor. Înainte de a pune piciorul pe prima treaptă întoarse capul. Cele două „gheişe" se agitau în jurul lui Mansour Kharoun. Una îi deznoda cravata de la gât, iar cealaltă începu să-i facă masaj, cu delicateţe, pe ceafă. Nassiri simţi că-l apucă scârba.

*

* *

După ce se suiră pe puntea iahtului *Stormy Weather*, Malko şi Milton Brabeck primiră din braţele lui Chris Jones corpul teroristului leşinat, ca să-l transporte pe puntea vasului.

Se găseau pe puntea din faţă a iahtului. Corpul femeii ucise era întins pe spate şi acoperit cu o pătură. Malko se apropie de el. Apăru însă Ingrid, urmată de Victoria. Îmbrăcate amândouă tot în costume de baie negre.

— V-aţi întors? mârâi Ingrid. Şi eu care sperasem că am scăpat de voi definitiv!

Malko, ud leoarcă şi mort de oboseală, o fulgeră cu privirea.

— N-a lipsit prea mult ca dorinţa să ţi se îndeplinească! zise el.

Ingrid îl examină din cap până-n picioare, cu aceeaşi antipatie ca şi înainte de atentat. Arătă cu mâna spre corpul teroristului

culcat pe punte, a cărui rană începuse din nou să sângereze, cu tot garoul improvizat de Milton.

— Cine e persoana? N-are ce căuta aici!

Malko se stăpâni cu greu să nu-i administreze o pereche de palme. Dat fiind însă că, în momentul acela, fata nu era înarmată, gestul ar fi fost de prost gust…

— Persoana este asasinul, răspunse el calm.

Ingrid întoarse capul.

— Duceţi-l atunci la poliţie! Şi ştergeţi-o de aici până nu mai moare cineva!

Malko deschisese gura să-i răspundă, când auzi în spatele său o voce glacială.

— Fără poliţie!

Se întoarse şi văzu altă femeie, care ieşise din cabină. Era superbă, deşi ochiul drept îi era acoperit cu un bandaj albastru. Pletele negre îi cădeau în valuri pe umerii bronzaţi; purta o bluză foarte decoltată turcoaz care, în loc să-i ascundă sânii, îi scotea în evidenţă, iar după fusta până-n pământ puteai aproxima lungimea picioarelor. Avea o faţă fină cu gură senzuală, nasul delicat şi pomeţii proeminenţi. Dar expresia ce se putea citi în unicul ei ochi, albastru cobalt, era total lipsită de blândeţe. Sharnilar Khasani!

Adresându-şi în gând câteva vorbe dulci pentru prostia de care dăduse dovadă până atunci, Malko îşi plecă privirea spre mâinile minunatei făpturi: strângeau crosa unui Bereta 92 placat în aur îndreptat spre el.

Privirile li se încrucişară, iar Sharnilar Khasani i se adresă pe acelaşi ton:

— Vă acord un minut ca să-mi spuneţi ce căutaţi aici, domnule Linge. După aceea, veţi beneficia de un glonte în cap!

Capitolul 15

O tăcere grea se lăsă pe puntea vasului. Se auzea clipocitul valurilor izbindu-se uşor de coca iahtului. Un ţipăt răguşit sfâşie văzduhul: un pescăruş cu coada în furculiţă trecu în zbor. Revenindu-şi din surpriză, Malko încerca să-şi dea seama în ce măsură era decisă tânăra văduvă să se ţină de cuvânt. Sharnilar Khasani îl privea ţintă cu unicul ei ochi, în care se putea citi o furie teribilă. Un vânt călduţ îi flutura fusta lungă, lipindu-i-o de coapsele prelungi. Faţa parţial acoperită de bandaj nu o împiedica să fie o creatură absolut superbă. Ţinea însă în mână, cu un aer foarte hotărât, pistolul Bereta armat, îndreptat spre el. Era de ajuns să apese puţin cu degetul arătător pe trăgaci şi Malko ar fi recepţionat opt grame de plumb în piept.

Toată asistenţa stătea încremenită.

— Am venit să vă apăr, îi spuse Malko cu o voce cât putea de calmă.

— Plecaţi imediat! îi răspunse pe loc Sharnilar.

Malko aruncă o privire înspre Chris şi Milton. Cei doi duri stăteau absolut nemişcaţi, dar el ştia că erau cu toţi muşchii încordaţi, gata să pună mâna pe arme şi să tragă, la cea mai mică ocazie. Sharnilar Khasani nu ştia, dar era în mare pericol.

— Cine e femeia de sub pătură? întrebă Malko arătând cadavrul tinerei, pescuit nu cu multă vreme înainte din apă.

Privirea lui Sharnilar se umbri.

— O prietenă, zise ea. O chema Sally. A fost ucisă în locul meu…

Malko tăcu şi îşi plecă fruntea. Încerca să câştige timp, ca sa iasă din această situaţie, explozivă pentru toată lumea.

— Individul acesta e rănit, spuse el arătându-i pe teroristul ghemuit pe jos pe puntea vasului.

Băltoaca roşiatică de sub coapsa lui stângă creştea văzând cu ochii.

— Dacă nu-i dăm repede primul ajutor o să moară, adăugă el.

Abia atunci Sharnilar se întoarse spre bărbatul care gemea încetişor. O trecu deodată un fior puternic, de parcă ar fi fost cuprinsă de un acces de febră. În mod evident recunoscuse în el pe unul dintre agresorii ei şi toate amintirile din noaptea aceea oribilă petrecută pe Hudson Street, îi reveneau în minte. Cursa în

care căzuse, cumplita ei spaimă, strigătele zadarnice. Şi pe urmă atingerea lamei aceleia curbate de cuţit care i-a zgâriat fruntea, i-a despicat pielea îndreptându-se spre ochiul drept, desfigurând-o…

— Aşa e, ar trebui să facem ceva, interveni Victoria.

— Lasă-l să i se scurgă tot sângele din vine, porcul! i-o tăie scurt Ingrid. Altceva nici nu merită.

Mâna cu pistolul Bereta tremură şi se lăsă încet în jos. Malko înţelese ce cumplită deznădejde o cuprinsese pe Sharnilar.

— Sharnilar, spuse el, nu-ţi aminteşti? Ne-am cunoscut acum câtva vreme la Monte Carlo…

Îl privi cu atenţie, îndelung. Surpriza, apoi curiozitatea îi alungară deznădejdea.

— Dumneata eşti prinţul acela austriac care…

— Da, eu sunt, confirmă Malko.

Îi arătă apoi pe Chris şi Milton.

— Iar aceşti domni au venit aici, împreună cu mine, ca să te apărăm; poţi avea deplină încredere în ei… Ceea ce s-a petrecut aici cu puţin timp în urmă dovedeşte cu prisosinţă că ultimatumul pe care l-ai primit la New York trebuie luat în serios. Foarte în serios.

Pistolul se îndreptă din nou spre el.

— Am cerut protecţie de la FBI şi nu au făcut nimic atunci seara, pe Hudson Street. Nimic. Sunt nişte incapabili! L-au lăsat pe brutele acelea să mă masacreze! Iar acum apari dumneata. Şi asta chiar în momentul când e ucisă prietena mea! Aşa, din întâmplare…

Îngrozit, Malko îşi dădu seama că ea îl credea complice cu ucigaşii.

— Cred că n-ai înţeles bine cum stau lucrurile. Eu n-am venit să-ţi cer ajutor pentru unul din oamenii mei, rănit, ci ca să ţi-l predau pe ucigaşul lui Sally, pe care l-am prins!

Sharnilar părea convinsă acum de adevărul spuselor sale.

— Bine, zise ea în cele din urmă.

Tensiunea se risipi şi ea lăsă din nou în jos braţul drept, în care ţinea pistolul.

— Daţi-i primul ajutor, spuse arătându-l pe terorist. Şi, după aceea, închideţi-l în sala maşinilor!

Malko înţelese că, pentru moment, pericolul trecuse. Victoria şi Ingrid începură să se ocupe de rănit. Chris şi Milton îşi oferiră imediat şi ei ajutorul, în această misiune „umanitară”, iar graba

lor se explica desigur numai prin înfăţişarea, teribil de atrăgătoare, a tinerelor fete.

Sharnilar nu lăsase încă din mână pistolul Bereta. Îl privi pe Malko.

— Şi acum, te rog să-mi explici exact ce e cu voi, zise ea pe un ton sec, în total dezacord cu expresia disperată din privire.

Salonul iahtului *Stormy Weather* era de un lux fantastic. Lambriuri de acaju, scaune îmbrăcate în piele roşcată. Se cheltuise o grămadă de bani, de talent şi de bun gust pentru ca goeleta aceasta veche să-şi redobândească aerul ei originar. Ştia oare Sharnilar din ce fel de trafic proveneau banii cu care soţul ei reuşise să-i ofere luxul acesta nemaivăzut?

Ea se îndreptă spre bar, puse pistolul pe o măsuţă şi îşi turnă un pahar cu coniac. Apoi se aşeză pe o canapea în formă de U. Malko luă pistolul în mână şi îl examină atent.

— E o piesă frumoasă de colecţie, spuse el.

— Frumoasă, dar ucigaşă, zise Sharnilar. Cartuşe de 9 mm, un încărcător cu cincisprezece gloanţe... Era al bărbatului meu.

Luă o ţigară dintr-o casetă de cristal cizelat şi şi-o aprinse. Malko îşi turnă o vodcă.

— Pentru că pari să ştii foarte multe lucruri, zise ea, poţi să-mi spui de ce au încercat să mă omoare? Moartă, nu le mai eram de nici un folos...

Bău tot coniacul din pahar, se ridică şi îşi mai turnă o porţie zdravănă.

— Dar n-au încercat să te omoare, replică Malko; cred că s-au străduit numai să-ţi înfrângă rezistenţa.

Ea strânse cu putere paharul în mâini, privind fix lichidul gălbui.

— Ce ţi-a spus Soltaneh ieri, când a venit să-ţi facă o vizită pe *Stormy Weather*? întrebă Malko.

Sharnilar dădu din cap.

— Nimic. Nu l-am lăsat să urce la bord.

Malko îşi reaminti întâlnirea sa cu libanezul la New York, mutra lui ipocrită, dezicerea lui categorică de torţionarii lui Sharnilar, se gândi apoi la tentativa de asasinat a falsului chelner asupra sa, la numai câteva ceasuri după întâlnirea cu Soltaneh... Simţi că-l apucă furia. Trebuia însă să se stăpânească, dacă vroia să prindă iţele din care se ţesuse pânza de păianjen în mijlocul căreia căzuse prizonieră Sharnilar.

— De ce nu vrei să mă laşi să te ajut? o întrebă Malko.

— Mulţumesc, răspunse ea sec. Am acceptat protecţia FBI-ului şi iată care a fost rezultatul…

Luă o înghiţitură de coniac.

— Interesul dumitale faţă de mine, atunci la Monte Carlo, a fost aşadar pur profesional? continuă ea cu o voce tăioasă.

Malko dădu din cap.

— În nici un caz.

Şi surâse.

— Intenţiile mele de atunci erau mult mai… necurate…

Sharnilar îl fixa cu unicul ei ochi, albastru; total ostilă. După ce fusese chinuită şi desfigurată, părea un animal fugărit, în căutarea unui refugiu unde să-şi vindece rănile. Neîndoielnic, îşi zicea Malko privind-o cu atenţie, că ar fi capabilă să respingă mâna ce i se întindea în ajutor şi să se arunce singură în gura lupului. De aceea, trebuia să fie foarte blând şi înţelegător…

— În slujba cui eşti? întrebă ea. CIA? Am ghicit?

— Oarecum, răspunse Malko. Sunt un *fellow-traveler*[4].

— Nu mai am încredere în nimeni, nici în americani…

Malko oftă. Cum să o facă să înţeleagă că Statele Unite nu aveau nici un interes să-i dorească moartea, dimpotrivă? Pe alţii îi escrocase bărbatul ei, pe arabi, nu CIA şi nici guvernul american.

Se uita la mâinile bronzate ale lui Sharnilar, cu degete lungi, care tremurau strângând paharul rotund de coniac, gol acum. Se decise brusc să-i spună.

— Ascultă, am şi eu un cont personal de reglat cu oamenii ăştia. Duşmanii tăi sunt şi duşmanii mei.

Îi povesti, în câteva cuvinte, despre devastarea castelului din Liezen, despre uciderea amicei sale brazilience, despre rănirea gravă a credinciosului său servitor. Sharnilar îl asculta fără nici o reacţie.

— Aş turba de furie dacă şeful acestui comando ar fi ucis de altcineva şi nu de mine, adăugă el.

Prin imensele ferestre ale salonului se vedea soarele cum apune; se întuneca. Malko privea prin ferestrele fumurii, care apărau iahtul de priviri indiscrete când acosta în vreun port.

— Până acum, pentru mine era vorba numai de o *vendettă* personală, dar am impresia că suntem în aceeaşi tabără…

Sharnilar continua să stea încruntată, nici nu se gândea să-i adreseze vreun surâs.

[4] Tovarăş de drum, adică un colaborator extern.

— Lasă-mă să mă mai gândesc, zise ea. Şi la New York ar fi trebuit să fiu apărată, dar…

Tăcu brusc, cu o expresie de spaimă întipărită pe chip, ca şi cum ar fi retrăit un coşmar obsedant.

— A fost ucis şi un agent FBI, ţinu să precizeze Malko cu blândeţe.

Ea dădu din umeri.

— Cine-mi garantează că n-a fost sacrificat ca să mi se adoarmă bănuielile?

Sigur, era şi asta o posibilitate… Căzând pe gânduri, Malko îşi aminti că şi el fusese amestecat într-o serie de afaceri dubioase. Cunoştea foarte bine aranjamentele pe care le făcea CIA. În tabăra lui, nimeni nu spunea tot adevărul, până la capăt. Poate că şi de data asta şeful misiunii, Douglas Frankenheimer, nu-i spusese chiar totul…

Îi reveni apoi din nou în minte imaginea trupei de demenţi care dăduseră foc castelului său din Austria. Măcar lucrul acesta îl trăise, ştia că e adevărat. Şi era prea destul ca să continue vânătoarea…

— Cine l-a ucis pe bărbatul meu? întrebă deodată Sharnilar.

Malko îşi îndreptă privirile spre ea. Era absolut seducătoare în bluza care-i lăsa umerii goi, Stând picior peste picior, cu fusta uşor ridicată. O femeie superbă, rana de pe obraz nu mai avea nici o importanţă.

Nu ştia pe cine să aleagă, ca să răspundă la întrebarea ei; candidaţi erau cu duiumul.

— Îl cunoşti pe Mansour Kharoun? o întrebă el brusc.

Ea îl privi cu atenţie, cu singurul ei ochi valid.

— Nu poate fi vorba de el, spuse. Era prietenul bărbatului meu.

Malko ar fi vrut să-i spună că era naivă. În lumea traficanţilor de arme nu existau prieteni. Se stăpâni însă, gândindu-se că e mai bine să-şi reînnoiască propunerea.

— Crede-mă, îi spuse el cu o voce fermă. Ai nevoie de protecţia mea.

Ea se încruntă.

— Şi în schimb, ce vrei?

— Nimic, minţi Malko.

Sharnilar izbucni în râs. Un râs lipsit de veselie.

— Aha, deci eşti Cavalerul absolut?

— Numai un prinţ, îi răspunse Malko. Care îţi cere, pentru el şi

pentru prietenii lui, permisiunea de a rămâne la bordul acestei nave atâta timp cât va fi necesar.

— Perfect, zise ea ridicându-se.

Traversă salonul şi îi spuse, fără să întoarcă capul spre el:

— Cina se serveşte la ora zece!

Şi ieşi, cu mersul ei unduitor, ceea ce-i trezi în minte lui Malko tot felul de gânduri erotice.

Categoric, dragostea şi moartea, înlănţuite, bântuiau pe vaporul acesta...

*

* *

Cina se desfăşura într-o atmosferă ireală. Poate din cauza luminii tremurătoare a luminărilor puse în candelabre cu cinci braţe pe masa întinsă în mijlocul salonului, poate era efectul şampaniei Dom Perignon, poate mutrele impasibile ale celor doi stewarzi care serveau sau poate amintirea lui Sally, nefericita ucisă în locul lui Sharnilar, cert este că, în încăpere, domnea o atmosferă de o senzualitate deosebită, accentuată de emoţiile trăite de toţi în ziua care se sfârşea.

În orice caz, Sharnilar ştia să trăiască bine. Icrele negre fuseseră aduse din Iran, iar homarii flambaţi erau minunaţi. Chiar şi Chris şi Milton uitară să mai fie circumspecţi cu orice fel de mâncare care nu semăna a hamburger. Şi, oricum, ţinuta de seară a celor două prietene ale lui Sharnilar, Victoria şi Ingrid, îi făcu să-şi piardă definitiv capul. Se îmbrăcaseră în rochii negre cu strasuri, perfect mulate pe trupurile lor de sirenă, iar bijuteriile pe care le purtau – coliere, inele şi cercei – trebuie să fi costat cam cât un portavion. Stăteau între Chris şi Milton, care le priveau complet uluiţi şi se aşteptau ca la fiecare respiraţie să le iasă sânii din decolteu. Cei doi americani rămăseseră cu ochii cât cepele şi îşi ziceau, în sinea lor, că până şi Jane Mansfield ar fi murit de gelozie dacă ar fi văzut ce sâni aveau cele două fete!

Ele mâncau cu poftă şi beau cu mare plăcere, de parcă ar fi vrut să compenseze absenţa lui Sally. Sally, prietena lor care murise şi la care nu se gândeau acum; gândurile negre le lăsaseră pe mâine.

Atmosfera devenea din ce în ce mai incandescentă. Malko era obişnuit cu genul acesta de ambianţă, care era un fel de exorcizare a primejdiei ce plutea în aer.

Numai Sharnilar nu mâncă şi abia scosese câteva cuvinte. În schimb, bea tot timpul, cerându-i mereu stewardului aşezat în

spatele ei să o servească cu Dom Perignon.

Malko o urmărea, de la celălalt capăt al mesei şi o simţea crispată, gata să explodeze. Purta un corsaj alb legat cu şireturi la spate şi pantaloni mulaţi, tot albi. Avea un aer absent, obsedată parcă de un coşmar: acelaşi.

Când se aduse cafeaua, se ridică de la masă.

— Scuzaţi-mă, zise ea. Ies să iau puţin aer.

Malko o urmări cu privirea şi văzu că mergea clătinându-se.

— Biata Sharnilar, zise Ingrid după ce ieşise. De la atentat, viaţa ei e un iad…

— Un iad… repetă şi Victoria. Dar cum ţi se pare iahtul? îl întrebă ea pe Milton, schimbând total tonul şi punându-şi mâna pe piciorul lui.

Roşu ca focul la faţă, americanul îşi băgă nasul în paharul cu şampanie, simţind apăsarea semnificativă a mâinii fetei.

Malko tocmai vroia să spună ceva, când se auzi un ţipăt cumplit, ieşind de undeva de sub puntea vaporului.

Apoi un urlet şi mai atroce le izbi timpanele.

Capitolul 16

Malko, Chris şi Milton săriră de pe scaune toţi odată. Cu acelaşi gest instinctiv îşi pipăiră tocurile armelor de sub veston şi ieşiră în fugă din salon, sub privirile înspăimântate ale celor două fete.

Fără să discute unul cu altul, toţi trei o luară la goană spre sala maşinilor. Pe coridor trecură pe lângă doi marinari, care se îndreptau şi ei în aceeaşi direcţie. Îl zăriră şi pe căpitan, alb la faţă, cu o figură de om atunci trezit din somn. Ghicind ce se întâmpla şi temându-se să nu ajungă prea târziu, Malko urcă din nou pe punte şi se aplecă deasupra tambuchiului de la sala maşinilor, trăgând de el din răsputeri ca să-l deschidă. Era însă închis din interior. Coborî iar scara, ajungând pe coridorul la capătul căruia se găsea o uşă de fier. Chris şi Milton erau deja acolo şi băteau, cu disperare, cu pumnii în ea. Inutil. Uşa era încuiată şi imposibil de deschis cu şperaclul.

Malko se apropie şi strigă:

— Sharnilar! Deschide!

Nici un răspuns. Se auzi, în schimb, un alt urlet care le îngheţă sângele în vine. Malko se întoarse spre căpitan:

— Aduceţi-mi un aparat de tăiat, ceva, repede! Trebuie să deschid uşa neapărat!

— N-am ce! răspunse căpitanul. Toate sculele sunt înăuntru.

Alt urlet. Sharnilar le măcelărea prizonierul…

Orbită de ură, Sharnilar se învârtise mai întâi în jurul teroristului neştiind exact ce să facă şi stăpânindu-se cu greu să nu-i golească în cap, imediat, tot încărcătorul pistolului Bereta. Îl izbi apoi, de câteva ori, cu piciorul, aşa, fără nici o socoteală. Prizonierul n-avea cum să scape şi nici cum să se apere. Picioarele îi erau legate, iar la mâna stângă avea cătuşe prinse de o ţeavă groasă de. Aluminiu.

— Javră! Lepădătură! Ticălos ordinar!

Sharnilar ţipa la el cât o ţineau plămânii. Şampania i se urcase la cap şi nu-şi mai putea stăpâni setea de răzbunare. Teroristul gemea de durere, după loviturile încasate. Brusc, Sharnilar îşi smulse cu o mână bandajul şi pe cealaltă şi-o înfipse în chica individului, obligându-l să-i privească oribila cicatrice de pe faţă.

— Vezi ce mi-ai făcut?

Nu aşteptă să-i răspundă, puse iar mâna pe pistol şi începu să-l lovească peste faţă cu ţeava armei. Prizonierul scoase un ţipăt răguşit. Din nas şi din buze îi curgea sânge. Sharnilar ridică din nou mâna, gata să lovească încă o dată.

De dincolo de uşa de fier se auzi vocea lui Malko:

— Opreşte-te! Avem nevoie de el viu, nu-l omorî!

Surdă la toată rugăminţile, Sharnilar lipi ţeava pistolului aurit Bereta de tâmpla teroristului ţintind în sus. Îl armă şi apăsă pe trăgaci. Odată cu detonaţia se auzi şi urletul bărbatului. Glonţul se izbi într-o foaie groasă de tablă de deasupra capului său şi ricoşă. Oarbă de furie, Sharnilar nici măcar nu-l auzea pe Malko care lovea cu pumnii în uşă, implorând-o să-l cruţe pe individ. Tremura din toate încheieturile, cuprinsă de o pornire ucigaşă imposibil de stăpânit. Se aplecă deasupra tipului, măcelarul care o desfigurase şi pe care acum ea îl putea ucide în mod sadic, încetul cu încetul.

— În slujba cui eşti? Cine te-a pus să-mi faci ce mi-ai făcut?

Acesta bâlbâi ceva de neînţeles, cu gura plină de sânge. Ea repetă întrebarea de câteva ori, lovindu-l de fiecare dată cu pistolul peste faţă. Lovea orbeşte, ura îi înzecise parcă forţele. Îi trase şi un picior în burtă, care-l făcu să vomite. Pe bărbie şi pe gât, sângele şi fierea i se scurgeau şiroaie. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Ea se apropie cu urechea de gura lui şi îl auzi spunând, cu o voce întretăiată:

— Nu vorbesc cu o târfă împuţită!

Un fulger sălbatic trecu atunci prin unicul ochi al lui Sharnilar. Îşi încleştă amândouă mâinile pe crosa pistolului Bereta şi apăsă pe trăgaci.

— Da? Ei, atunci n-o să mai vorbeşti niciodată cu nimeni! zbieră ea.

Trase până ce goli tot încărcătorul, ciuruind pieptul bărbatului din faţa ei. Mirosul de sânge şi de borâtură se amesteca acum cu mirosul înţepător al prafului de puşcă. Îi întoarse spatele, o porni spre uşă şi o deschise, în sfârşit.

Malko ţâşni în sala maşinilor, cu ochii ieşiţi din orbite de groază. Chris Jones şi Milton Brabeck, livizi, intrară după el. Cei doi duri de la CIA rămaseră încremeniţi în faţa cadavrului teroristului. Malko se întoarse spre Sharnilar, care se îndepărta, pe coridor, de locul crimei.

— Acum eşti mulţumită? îi strigă el furios, din urmă.

— Voi fi mulţumită numai atunci când am să-i văd morţi pe

toţi! îi răspunse ea cu o voce mată, fără să întoarcă capul.

Se duse în cabină cât să-şi pună un alt încărcător plin cu gloanţe în pistolul Bereta şi reapăru pe puntea goeletei. Malko o ajunse din urmă şi o văzu sărind în vedeta *Flyer 10* ancorată lângă iaht. În timp ce ea punea în funcţiune motorul, scăpat neavariat, sări şi Malko în ambarcaţiune.

Cu parâmele în vânt, şalupa o porni în direcţia coastei. Era o noapte extraordinar de caldă. Luna, aproape plină, strălucea, iar stelele parcă tremurau pe cerul senin. În depărtare se zărea forma întunecată a insulei, ca un monstru marin culcat pe ape, apropiindu-se treptat. Stând în picioare, în partea din spate a bărcii, Malko tăcea. Torturile la care îl supusese Sharnilar pe terorist îl obsedau.

Femeia aceasta era, fără îndoială, imprevizibilă. Crudă şi, în acelaşi timp, inconştientă, impulsivă, dar şi curajoasă, hotărâtă. De fapt, în momentul acela ea nu era altceva decât un animal rănit, revenit la starea de sălbăticie. Cu privirea fixă, tăcută şi ea, Sharnilar pilota barca cu motor. Ţărmul insulei, cu o plajă acoperită cu nisip fin, se apropia.

Fără să schimbe direcţia, Malko o văzu de la spate că ia mâna de pe manetele de comandă şi începe să-şi descheie corsajul. Cu gesturi grăbite îşi scoase bluza şi pantalonii. Doar pletele negre, căzând în valuri între omoplaţi, întrerupeau armonia palidă, în lumina lunii, a minunatului ei trup gol. De la umeri, privirea lui Malko coborî spre fesele ei rotunde şi apoi de-a lungul picioarelor perfecte ca desen, izbutind cu mare greutate să se stăpânească să nu se repeadă spre ea ca s-o ia în braţe.

Ajungând aproape de plajă, Sharnilar opri motorul şi aruncă ancora. Nimic nu se auzea în jur, în afară de zgomotul valurilor care se izbeau uşor de barcă. Fără să spună nimic, ea se aruncă în apa întunecată. Înotă câtva timp, apoi se întoarse şi Malko o ajută să urce la bord. De data aceasta Malko o putea privi din faţă, îi vedea sânii mari cu sfârcuri roz, talia foarte subţire, pântecul uşor bombat şi triunghiul negru care-i acoperea sexul, unde picături de apă sclipeau în razele lunii. Malko îşi scoase sacoul şi i-l puse pe umeri.

— Nu ţi-e frig? o întrebă el cu voce şoptită.

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Mă simţeam murdară. Asta-i tot.

Făcu doi paşi spre el.

— Murdară! repetă ea cu tristeţe în glas.

Malko oftă:

— Şi acum?

Ea se răsuci ca o tigroaică gata să-şi scotă ghearele.

— Ce înseamnă „şi acum”? Te rog, scuteşte-mă de lecţii de morală!

Malko zâmbi trist.

— Ce-ai câştigat că l-ai omorât?

— Nemernicul, a suferit doar câteva clipe! Eu, în schimb, va trebui să trăiesc tot restul vieţii desfigurată! De câte ori mă uit în oglindă, mi se face silă de mine.

Şi izbucni în plâns, hohotind cu capul în mâini.

Un vultur trecu în zbor pe deasupra lor, rotindu-se un timp, apoi o luă spre faleză.

— Eşti foarte frumoasă, îi spuse Malko.

— A, da?

Glasul lui Sharnilar sunase ca o palmă. Cu un gest scurt, îşi smulse bandajul de pe ochiul drept, dezvăluindu-şi cicatricea şi pleoapa încă inflamată.

— Frumoasă, zici? Frumoasă, cu asta pe faţă?!

Malko îi privi chipul urâţit de rană fără să clintească.

Ea îşi recuperă pistolul Bereta pe care îl azvârlise sub haine pe jos în barcă şi îşi trecu un braţ în jurul gâtului lui Malko. Simţi ţeava armei înfigându-i-se între omoplaţi.

— Dacă sunt frumoasă, să facem dragoste! Acum, aici! Şi nu cumva să închizi ochii, că te omor!

Malko îşi apropie încet buzele de ale ei şi începură să se sărute. Nu după multă vreme alunecară pe podeaua bărcii, între scaunul din faţa pupitrului de comandă şi bord. Sharnilar lăsă să-i cadă din mână pistolul şi îl cuprinse pe Malko cu amândouă braţele…

— E prima dată când fac dragoste de când mi s-a întâmplat asta, mărturisi ea.

Malko simţea că îi trecuse încordarea. Şi pentru el fusese prima dată când făcuse dragoste cu un pistol în spate…

Acum, când simţurile i se potoliseră, îi reveni în minte imaginea teroristului masacrat de către Sharnilar. Măcar îi mărturisise ceva? Şi de ce atâţia oameni se înghesuiau să pună mâna pe documentele pe care i le lăsase soţul ei? Ar fi dat oricât să poată arunca măcar o privire asupra lor. Ar fi vrut să-i pună o grămadă de întrebări, dar Sharnilar nu era genul de femeie pe care s-o bruscheze. După moarte, soţul ei îi lăsase nu numai o

avere fabuloasă, ci şi o întreagă cohortă de duşmani puternici şi de temut şi, pentru că nu ştia sau nu putea să-i identifice, ea hotărâse să nu aibă încredere în nimeni. Sharnilar era o văduvă de aur masiv, dar prezenta unele „inconveniente”…

Ea se desprinse din braţele lui, torcând ca o pisică satisfăcută.

— Ştii, îi spuse ea, cred că te-aş fi omorât dacă nu făceai dragoste cu mine…

El o mângâie pe sâni.

— Serios?

Ea se sprijini pe coate şi îl sărută.

— Slavă Domnului, zise ea, n-o să ştie nimeni asta!

*

* *

În picioare la prora iahtului *Stormy Weather*, Malko vedea apropiindu-se falezele de calcar, zidurile vechi ale oraşului şi colosul fortăreţei din portul Bonifacio. Vasul cu pânze aluneca majestuos pe mare; începeau deja să se distingă acoperişurile acoperite cu ardoare ale ciudatelor case de aici, legate una de alta cu arcade, prăvăliile din port, terasele micilor restaurante unde se mâncau languste, iahturile particulare ancorate în port, precum şi silueta albă a ferryboatului care mergea în Sardinia.

La câţiva metri în spatele lui, Chris şi Milton, cu mutre de copii cuminţi, se străduiau să admire şi ei panorama. Din fericire apăru Victoria şi asta îi scuti de obligaţia de a mai contempla peisajul. Fata îi luă pe amândoi de câte un braţ şi îi sărută pe obraz. Cei doi duri se fâstâciră. Fata purta o pălărie mare de pai ca s-o apere de soare şi o rochie subţire cu flori sub care nu părea să mai aibă mare lucru. Îşi freca sânii de bicepşi celor doi americani eu o familiaritate care sugera cu prisosinţă cam ce se petrecuse, în noaptea precedentă, în cabina ei şi în cea a lui Ingrid.

— E frumos la Bonifacio, nu-i aşa? zise ea abia stăpânindu-şi un căscat.

Ei aprobară dând din cap. Când se iviseră zorii, Malko îi trezise ca să-l ajute să arunce discret în mare cadavrul teroristului masacrat de Sharnilar. Operaţie dusă la bun sfârşit, sub privirile absente ale echipajului care avea aerul că nu vede nimic. Bărbieriţi, cu cămăşi curate, dar nu foarte proaspeţi, americanii zăriră, în acelaşi timp cu Malko, un individ îmbrăcat în negru, pe care îl identificară instantaneu. Era Gholem Soltaneh, care părea să-i aştepte pe chei.

Auzind pe punte paşi grăbiţi, Malko întoarse privirea. Apăruse

Sharnilar, mai frumoasă ca oricând, îmbrăcată într-o cămaşă turcoaz şi o fustă albă. Cu o mină odihnită, de parcă ar fi dormit douăsprezece ore.

— A venit cineva în vizită, o avertiză Malko.

Privirea lui Sharnilar se întunecă.

— Şarpele! scrâşni ea printre dinţi.

După expresia feţei, Malko ghici că intenţia ei era să se întoarcă în cabină şi să-şi ia pistolul Bereta. O opri luând-o de braţ.

— La ce-ar servi să-l omori? o întrebă el.

Stormy Weather se strecură între două vapoare trase la ţărm. Ca de fiecare dată când intra într-un port, toate privirile se îndreptară în direcţia sa. Goeleta lui Sharnilar era, printre iahturi, ceea ce era Lauren Bacall sau Ava Gardner în cinema: un mit absolut.

Manevrele de acostare nu durară mult. Soltaneh, cu o mină funebră, se apropia de ei, mergând cu paşi şovăielnici pe ponton. Sharnilar îl privea cu unicul ei ochi, scăpărând de furie.

— Pantofii! îi strigă Sharnilar cu un ton plin de dispreţ lui Soltaneh, când acesta ajunse lângă iaht.

Libanezul, cu zâmbetul cel mai slugarnic, se aplecă ca să-şi scoată pantofii albi, cumpăraţi de la casa Gucci. Chris şi Milton îl priveau cu coada ochiului. Desculţ, Soltaneh parcurse toată puntea din lemn de teck, până ajunse lângă grupul de oameni de pe vas.

— Domnule Linge! exclamă el cu cel mai mieros glas din lume. Ce plăcută surpriză!

Malko zâmbi ironic. Plăcerea era de partea lui…

— Ce vreţi să-mi spuneţi? întrebă scurt Sharnilar.

— Voi trece direct la subiect, zise libanezul. Am fost foarte dezamăgiţi că n-aţi acceptat ultima noastră ofertă, am ajuns la capătul răbdării. Aş fi, credeţi-mă, dezolat dacă vi s-ar mai întâmpla vreo neplăcere… Dar de ce sunteţi atât de încăpăţânată? Înapoiaţi-ne ceea ce ne aparţine şi vă lăsăm în pace.

— Aş fi fericită să le pot face pe plac călăilor mei, răspunse Sharnilar pe un ton tăios, dar v-am spus şi o repet: nu am ceea ce căutaţi voi!

Tăcere. Malko văzu fulgerul de mânie care trecuse prin ochii lui Soltaneh. O clipă a avut impresia că libanezul era gata s-o strângă de gât pe Sharnilar sau să scoată un revolver şi s-o

împuşte. Dar se stăpâni.

— Credeţi-mă, zise el, suntem decişi să vă despăgubim foarte generos pentru... pentru invaliditatea dumneavoastră. Din banii pe care ni-i datoraţi puteţi reţine, să zicem, zece la sută, adică douăzeci şi cinci de milioane de dolari, ceea ce e o sumă frumuşică!... Dar restul...

— N-am banii de care vorbiţi! i-o reteză Sharnilar.

Soltaneh se întunecă la faţă. Soarele îl bătea drept în ochi şi, din cauza căldurii, transpira abundent. Malko încerca să înţeleagă despre ce e vorba. Cine trage sforile în povestea asta? Gholem Soltaneh, cu toată mutra lui de cotoi şiret, părea sincer, de data asta. Vizita aceasta făcută ziua-n amiaza mare şi de faţa cu martori – şi încă ce martori, ştia el bine! — vorbele lui, aproape făţiş ameninţătoare, dovedeau că era strâns cu uşa, că fusese pus la zid. Gholem Soltaneh îşi juca, probabil, ultima carte.

Vocea stridentă a lui Sharnilar tăie firul gândurilor lui Malko.

— Dacă vreţi blestematele alea de documente, vi le dau, zbieră ea. Dar despre bani habar n-am!

Pe faţa libanezului apăru un zâmbet perfid.

— Documentele înseamnă deja un început promiţător, şopti el. Aţi vrea să continuăm discuţia în altă parte? Mâine, să zicem... Ştiţi localul „*La Caravelle*" din Bonifacio? Am să vă aştept acolo mâine, la prânz.

Şi se înclină ceremonios.

— Sunt sigur că, până la urmă, vom ajunge la o înţelegere, adăugă el.

— Să nu vă uitaţi pantofii! îi atrase Malko atenţia.

Libanezul îi aruncă o privire înveninată, îşi încălţă în tăcere eleganţii pantofi albi marca Gucci şi ieşi pe chei.

Malko îl urmări până îl văzu dispărând. O luă apoi pe Sharnilar de după umeri şi o strânse în braţe.

— Vino cu mine, îi spuse el. Am să mă ocup eu de tot ce trebuie, îţi voi oferi o nouă identitate, o viaţă nouă, chiar şi un chip nou, dacă e nevoie. Nu te vor mai găsi niciodată!

Ea se lipi de el, oarecum ezitantă.

— Dar nu vreau un alt chip, aş vrea să mi-l redobândesc pe al meu, cel dinainte!

Tulburat de atingerea trupului ei fierbinte, Malko se stăpâni cu greu să nu smulgă de pe ea bluza şi fusta, acolo, pe punte. Îndepărtându-se uşor de ea, îi luă cu blândeţe capul în mâini şi,

privind-o în ochi, o întrebă:

— Dar unde sunt banii de care vorbea Soltaneh?

Chiar nu ştii nimic despre ei?

Ea îl privi cu o indignare ce părea foarte sinceră.

— Habar n-am! Au fost scoşi din cont de soţul meu în ajunul morţii sale. N-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi acum…

Malko clătină din cap.

— Nu te vor crede, te vor omorî…

— Chiar dacă îi dau lui Soltaneh documentele?

— Le va lua şi, după aceea, te va omorî. Pe el banii îl interesează. De fapt, ştii ce conţin acele documente? adăugă el, după o scurtă tăcere.

— De unde să ştiu? răspunse Sharnilar enervată. Bănuiesc că sunt nişte hârtii necesare la vamă sau ceva de genul ăsta…

Era clar că ei puţin îi păsa şi de bani şi de documente. N-o interesa nimic din toate astea. Vroia un singur lucru: să trăiască. Să profite de viaţă.

Deodată, ceva îi atrase atenţia tinerei femei. Malko se uită în direcţia în care privea ea. În mijlocul mulţimii care mişuna prin port zări o siluetă necunoscută, un bărbat care stătea în dreptul goeletei şi care părea că aşteaptă, privind-o de departe pe Sharnilar. Ea tresări.

— Mă întorc imediat, zise ea.

O văzu alergând pe ponton şi pe urmă pe chei. Chris şi Milton erau pe puntea din spate, unde îi duseseră Victoria şi Ingrid. Păreau absolut hipnotizaţi de tinerele fete.

Pe chei, Malko o vedea pe Sharnilar vorbind cu necunoscutul acela, care îi dădu ceva. Era un plic pe care ea îl deschise imediat. Citi ce scria, apoi puse hârtia la loc în plic şi i-l înapoie necunoscutului. Bărbatul plecă de îndată.

Când se întoarse pe *Stormy Weather* era lividă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko.

Ea clătină din cap.

— Nimic important.

În mod evident, îi evita privirea. El se întreba ce altă catastrofă urma să se întâmple după această nouă întâlnire. Învăţase însă că Sharnilar era genul de femeie pe care n-o puteai face să vorbească, dacă nu vroia ea. Deşi ar fi dat o avere să poată afla conţinutul scrisorii aceleia.

Sharnilar plecă de pe punte şi se închise în cabina ei, unde stătu toată dimineaţa, refuzând să stea de vorbă cu Malko. Doar

pe prietenele ei, Ingrid şi Victoria, le primi pentru o scurtă vizită. La prânz, la ora unu şi jumătate, ieşi şi declară, pe un ton ferm, că pleacă pe ţărm să facă nişte cumpărături.

— Vin cu tine, zise Malko.

Ea îl refuză categoric.

— Nu. Am chef să fiu singură. Dar mă întorc repede…

Îl sărută, abia atingându-i buzele.

— Nu te supăra, îi şopti ea cu afecţiune.

— Bine, dar acceptă măcar să te însoţească Chris şi Milton, insistă el puţin crispat.

— Nici vorbă! Dar nu risc nimic; precis, te asigur…

Şi o porni pe ponton.

— Ne luăm după ea? întrebă Chris.

— Ar fi inutil, zise Malko. Nu ştiu unde se duce, dar ştiu măcar cu cine are întâlnire.

Chris îl privi nedumerit. Malko zâmbi ironic.

— Mi-a spus Victoria… ar fi trebuit să ştiţi până acum că femeile nu sunt în stare să ţină un secret! Până la urmă a cedat şi mi-a mărturisit totul, când a înţeles că ea ar putea fi a doua „ţintă greşită”, după Sally.

Sharnilar Khasani zări, de foarte departe, silueta înaltă şi suplă a lui Mansour Kharoun, desenându-se pe fundalul azuriu al cerului. Acesta îl însărcinase pe Hussein, vechiul şi credinciosul său şofer, să ia legătura cu ea ca să stabilească o întâlnire aici, sus, printre zidurile cetăţii ce domina oraşul şi toată rada portului Bonifacio.

Sharnilar îşi simţi inima bătând mai repede. Instinctiv, mâna dreaptă i se crispă pe crosa pistolului Bereta, ascuns într-unul dintre buzunarele fustei ei lungi, de pânză. Nu-l mai văzuse pe Mansour Kharoun de luni de zile. Încercă să-şi aducă aminte de când. Ultima dată fusese parcă la Cannes. Sau poate la New York. În orice caz înainte de moartea soţului ei, Selim. Ei doi colaboraseră adeseori în afaceri. Mai ales în domeniul livrării de arme pentru Orientul Mijlociu. Spre deosebire de Selim, care era compromis în regiune şi nu putea pune piciorul acolo fără să-şi rişte viaţa, Kharoun reuşise să menţină relaţii foarte bune cu toată lumea. Ani de zile, ei doi procuraseră mari cantităţi de arme tuturor fracţiunilor aflate în război, şiiţilor din Amal ca şi şiiţilor din Hezbollah, druzilor, maroniţilor partizani ai lui Aoun, miliţiilor din forţele libaneze, arafatiştilor, palestinienilor disidenţi… Sharnilar nu cunoştea, de bună seamă, esenţialul din

toate aceste operaţii, De altfel, ea nu a încercat niciodată să afle prea mult. Atâta vreme cât banii curgeau şi ea putea duce, împreună cu Selim, o viaţă de vis, nu-şi punea nici un fel de întrebări…

*

* *

Kharoun se apropia. Era, ca de obicei, hiper elegant, îmbrăcat într-un costum de în alb, cu chipul luminat de un zâmbet larg. Tipul avea farmec; poseda, fără îndoială, un anumit har. Era înalt, slab, felin. Avea un chip cu trăsături dure, bine marcate, nasul acvilin şi buzele subţiri, de aceea părea mai degrabă un indian din America decât arab. Doar ochii, care în anumite împrejurări deveneau negri ca două bălţi de bitum, trădau violenţa de care era uneori capabil.

— Sharnilar! exclamă el când fu la câţiva paşi de ea. Ce mult mă bucur că te revăd!

Tânăra văduvă îşi strânse mai tare degetele pe crosa pistolului ascuns în buzunar.

Lui Kharoun îi scânteiau ochii, ca întotdeauna când vroia să seducă pe cineva. Sharnilar simţise adeseori că asociatul bărbatului ei o dorea. Dar, pe atunci, Selim trăia şi Kharoun n-ar fi îndrăznit în nici un caz să meargă prea departe cu avansurile. Acum, Selim era mort. Şi poate că bărbatul din faţa ei era ucigaşul său…

Cu un gest scurt, ea scoase pistolul Bereta din buzunarul fustei şi îl lipi de pieptul lui Kharoun.

— Spune-mi de ce m-ai chemat aici? întrebă ea fără să ridice vocea.

Traficantul de arme se trezi faţă-n faţă cu privirea ei rece, tăioasă. Sharnilar nu glumea. Ţeava pistolului se sprijinea de pieptul lui, puţin mai la stânga de al treilea nasture al cămăşii, adică în dreptul inimii.

— Pune chestia asta la loc, zise el calm. Nu fii stupidă. Am venit ca să te ajut.

Un val de disperare o cuprinse pe Sharnilar.

— Toată lumea vrea să mă ajute! Şi vezi care-i rezultatul?

Cu mâna stângă îi arătă bandajul ce-i acoperea ochiul rănit.

— Sunt singurul care te poate ajuta să ieşi din acest coşmar, continuă Kharoun pe acelaşi ton. Bărbatul tău a fost nebun, tot ce ţi se întâmplă acum e numai din vina lui. Trebuia să ştie că nu se poate să-ţi înşeli atât partenerii de afaceri, cât şi comanditarii,

fără să fi pedepsit…

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Am crezut întotdeauna că Selim a fost prietenul tău…

— A fost, confirmă Kharoun. Şi dacă m-ar fi ascultat, ar mai fi fost şi acum în viaţă…

Sharnilar căzu pe gânduri. De ce făcuse Selim acest „pas greşit”, după ce ani de zile ştiuse să-şi conducă atât de bine barca?…

— Soltaneh mă hărţuieşte! zise ea brusc, cu sufletul la gură. Îmi cere două sute cincizeci de milioane de dolari în contul unei tranzacţii pe care spune că i-a plătit-o lui Selim în avans. I-aş înapoia aceşti bani, de bună seamă, dar nu ştiu unde sunt. N-am găsit în contul respectiv decât cincizeci de milioane de dolari. Restul sumei a dispărut…

Kharoun dădu din mâna dreaptă.

— Nu te mai gândi la Soltaneh, zise el; mă voi ocupa eu de el.

Era atâta siguranţă în vocea lui, o asemenea putere de convingere, încât Sharnilar lăsă în jos mâna cu pistolul Bereta.

— Sunt foarte mulţi oameni pe care va trebui să-i eviţi, de acum înainte, continuă Kharoun.

O învăluia cu privirea ochilor lui întunecaţi şi ea se simţea tulburată. Era prima dată când recunoştea, faţă de ea însăşi, un lucru de care era conştientă de multă vreme, dar la care încercase până acum să nu se gândească, faptul că Mansour Kharoun era un bărbat seducător… Şi, pe cât de seducător, pe atât de tulburător…

Se strădui să nu i se citească pe faţă sentimentele.

— Pe cine trebuie să evit? întrebă ea. Pe Malko Linge, de exemplu, nu-i aşa?

El o aprobă cu un aer foarte serios. Sharnilar simţi că i se strânge inima. Malko îi promisese că o va apăra, dar într-o bună zi el va pleca şi „ceilalţi” o vor omorî…

Trebuia să-l uite pe Malko.

— Prinţii există numai în basme, îi şopti Kharoun. Dar, de ce tremuri?… Hai, vino în braţele mele!

Ea se cuibări lângă el.

— De acum înainte, eşti sub protecţia mea, zise el încetişor. Uite ce o să facem…

Ea îl asculta fără să mai scoată nici o vorbă. Ceea ce îi propunea el era un pact cu diavolul, dar mai avea ea oare de ales? Era pielea ei în joc. Şi vroia să trăiască.

*

* *

După plecarea lui Sharnilar, Malko plecă şi el imediat de pe iahtul *Stormy Weather* şi se îngropă în birourile căpităniei portului. La ora aceea, Frankenheimer trebuia să fie deja la locul său de lucru, la Langley. Date fiind raporturile „privilegiate” pe care CIA le întreţinea cu Mansour Kharoun, Malko considera că este neapărat necesar să-l prevină pe domnul Deputy Director că sirianul intrase, în mod cvasi oficial, în scenă.

— Gata, renunţăm!

Răspunsul a căzut ca un trăsnet pe capul lui Malko.

— Dar... documentele? protestă el total zăpăcit. Din cauza lor a contactat-o Kharoun pe Sharnilar şi, pe urmă, ştiţi foarte bine că ea e în pericol de moarte!

— Cred că-i porţi cam prea tare de grijă acestei frumoase văduve! replică pe un ton perfid Frankenheimer. Ascultă-mă, trebuie să te retragi imediat din afacerea asta e mai bine pentru toată lumea. În primul rând pentru că eşti prea direct implicat, dragă Malko şi pe urmă, nu considerăm oportun, pentru moment, să-l neliniştim pe Mansour Kharoun. În ceea ce o priveşte pe Sharnilar, evident...

„Nu e oportun să-l neliniştim pe Mansour Kharoun”. Cuvintele acestea îi răsunară lui Malko în urechi câteva secunde. Brusc, fără să mai aştepte sfârşitul frazei, el consideră oportun să închidă.

Se întoarse pe *Stormy Weather*. Trebuia să vorbească pentru ultima dată cu Sharnilar, să încerce s-o convingă să se ţină cât mai departe de sirian.

*

* *

A doua zi dimineaţă, Malko se trezi ud de transpiraţie. Soarele bătea puternic prin hubloul cabinei sale, transformând încăperea în etuvă. Căută, pe pipăite, corpul umed al lui Sharnilar alături de el, dar era singur în pat. Se aşeză pe marginea patului, simţindu-şi capul greu.

După cină, ea venise în cabina lui şi făcuseră dragoste ore întregi. Sharnilar părea dezlănţuită, făcea dragoste cu un fel de disperare, de parcă ar fi fost pentru ultima dată. Avusese apoi un somn agitat. Malko o luase în braţe şi o legănase ca pe un copil, ca să o liniştească. Refuzase cu încăpăţânare să vorbească despre viitor şi cu atât mai puţin despre Mansour Kharoun.

Malko îşi trase pe el un tricou şi ieşi pe punte. Razele soarelui şi albastrul dur al cerului îl izbiră parcă în faţă. Tot felul de păsări se învârteau ca năuce în jurul goeletei. O căută cu privirea pe Sharnilar, dar nu-i văzu decât pe Chris şi Milton, în partea din spate a vaporului. Nici ei nu aveau o mină prea proaspătă.

O porni spre ei, dar în drum se întâlni cu căpitanul iahtului.

— Doamna Khasani vă roagă să o scuzaţi, bâlbâi acesta vizibil jenat. A trebuit să plece! Adică... Vreau să zic că vă urează să vă întoarceţi cu bine în ţara dumneavoastră.

Malko fu incapabil să răspundă ceva. Avea vreun rost să-i spună căpitanului că pierduse o amantă formidabilă şi că CIA considera că Sharnilar era în mâini mai bune dacă rămânea cu sirianul decât cu el?

La celălalt capăt al punţii, Malko le văzu apărând pe Ingrid şi pe Victoria, care ieşiseră proaspete şi dichisite din cabinele lor. Zărindu-i pe cei doi americani sprijiniţi de bastingaj, se apropiară de ei şi îi îmbrăţişară. Începură apoi să se sărute, din ce în ce mai insinuant, fără nici o jenă de eventualii spectatori. Malko se întreba dacă cei doi duri vor avea timp să înghită măcar un hamburger înainte de a se îmbarca în avionul care. Îi va transporta înapoi în State...

Lăsându-şi gorilele să-şi ia în linişte rămas bun, Malko se îndreptă spre cabina telefonică din port. De-abia aştepta, acum, să ajungă la Liezen ca să supravegheze lucrările de restaurare a castelului. Şi era nerăbdător să se întâlnească cu Alexandra.

Simţea însă în gură gustul amar al eşecului. Nu se răzbunase; Ardeshir Nassiri trăia încă...

Capitolul 17

La Paris, cerul era de un albastru intens, doar ici şi colo câţiva norişori albi se destrămau sub aripa unui vânticel călduţ. Malko îşi umplu plămânii cu aer. Decolase de la Viena pe o ploaie torenţială, aşa că era deosebit de plăcut acum să se întâlnească cu vara aici, în Franţa. De o lună, de când se întorsese în Austria, îşi petrecuse tot timpul cu diverşi antreprenori şi nu zărise măcar odată o rază de soare, cât de firavă.

— Malko, i se adresă bărbatul care stătea în faţa sa, ştii desigur că noi verificăm periodic conturile în bancă ale tuturor agenţilor noştri.

Privirea aurie a lui Malko deveni fixă. Cel ce pronunţase aceste vorbe era un bărbat mic de statură, cu o faţă rotundă şi cu părul grizonat; purta un costum albastru şifonat, de parcă dormise îmbrăcat. Douglas Frankenheimer i-l prezentase cu câteva minute mai înainte. Se numea Waldo Parkinson şi făcea parte din Company, fiind angajat ca director financiar la Langley. Malko îşi amintea că îl zărise, de câteva ori, pe coridoarele clădirii CIA. Dar până acum nu avusese niciodată de-a face direct cu el.

— Şi e vreo problemă în acest sens? îl întrebă el pe Parkinson.

Frankenheimer stătea lângă Malko. Impecabil îmbrăcat, ca de obicei. Purta un costum ce-i venea ca turnat, o cămaşă fină, cu batistă asortată la butonieră. Foarte „stil Boston”.

Erau cu toţii la bordul unui vaporaş cu care se organizau plimbări pe Sena. Turnurile impunătoare ale catedralei Notre-Dame se înălţau pe malul din dreapta lor, deasupra talazurilor acoperite cu muşchi. Ce idee să-şi dea întâlnire pe un vapor de agrement!... Zâmbind, Frankenheimer îi mărturisise lui Malko că nu-i putuse refuza plăcerea lui Parkinson, care venea pentru prima oară la Paris şi ale cărui gusturi erau la fel cu ale tuturor turiştilor din lume: turnul Eiffel, Arcul de Triumf, muzeul Luvru şi aşa mai departe...

— Dacă e vreo problemă? repetă Parkinson. Este, dacă vrei să-i spui aşa...

Privirea oarecum ostilă a directorului financiar îl intriga pe Malko. De fapt, era indispus de ieri. Când o anunţase pe Alexandra că trebuia să plece de urgenţă la Paris, ea îi făcuse o scenă de zile mari. Îi declarase, din nou, că n-o s-o mai găsească

acolo, când se va întoarse la Liezen, după care a început să-i înşire pe toţi masculii.

Din Austria şi de prin alte părţi ale globului, care erau gata să se arunce la picioarele ei şi să o plimbe până la capătul lumii, dacă ea şi-ar fi manifestat dorinţa. Draga de Alexandra, nu se putea schimba…

— Problema este, continuă Parkinson, că recent în contul dumitale de la New York a fost virată suma de cincisprezece milioane de dolari…

Malko se încruntă. Ce repede se aflau veştile! Cele cincisprezece milioane de dolari reprezentau preţul tabloului său de Rafael, vândut de curând la Sotheby's. Era o sumă frumoasă cu care intenţiona să restaureze câteva din cele cincizeci de încăperi ale castelului său distrus.

— Ştiai că cel care a cumpărat Rafael-ul dumitale a făcut o licitaţie suplimentară de un milion de dolari? zise deodată Parkinson.

Malko dădu din umeri. Când i se comunicase rezultatul vânzării, la telefon, a trebuit să întrerupă convorbirea pentru că legătura era foarte proastă şi abia se auzea. Nu reuşise să afle nici măcar numele cumpărătorului. Fusese probabil vreun japonez, dispus să lase o avere la Sotheby's ca să poată achiziţiona un tablou semnat de un vechi maestru european… Oricum, în curând urma să primească toate documentele referitoare la vânzare.

Parkinson îi spuse, din vârful buzelor:

— Cumpărătorul se numeşte Kharoun. Mansour Kharoun, preciză el.

Kharoun! Malko tresări ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Traficantul de arme care întreţinea relaţii strânse cu Nassiri, deci şi cu Soltaneh, ceea ce însemna că putea fi implicat, mai mult sau mai puţin direct, în asasinarea lui Khasani, în mutilarea văduvei acestuia şi în uciderea lui Sally, el era aşadar cel care îi cumpărase tabloul de Rafael! Şi, în plus, făcând „cadou" suma de un milion de dolari adversarului său declarat…

Erau ei însă, în realitate, adversari? Ideile se învălmăşeau în capul lui Malko. La urma urmelor, intervenţia sirianului care aterizase pe *Ormuz* îi salvase, într-un fel sau altul, viaţa. În afară de aceasta, intrarea lui, în scenă pe lângă Sharnilar provocase o reacţie curioasă la Langley. Curioasă şi precipitată…

— Ca să fim sinceri, dragul meu, intră în discuţie şi

Frankenheimer, noi ne punem unele întrebări. Te-ai întors din misiune fără nici un rezultat şi, o lună mai târziu, te trezeşti cu acest „cadou” de un milion de dolari în cont...

Malko îl fulgeră din ochi.

— Mă credeţi imbecil? se revoltă el. Dumneavoastră înşivă m-aţi lăsat să înţeleg că, în ciuda activităţilor sale clandestine, Kharoun este protejat de Pentagon.

Frankenheimer aprobă din cap.

— Mai exact, că noi îl lăsăm în pace, pentru că face servicii multor oameni şi, uneori, ne furnizează informaţii preţioase. La ora actuală însă, cred că pasiunea lui pentru bani merge cam prea departe. În urma raportului dumitale, am făcut cercetări în legătură cu vasul *Ormuz*. Iahtul a fost înregistrat pe numele unei societăţi panameze al cărei principal acţionar nu e altul decât Kharoun.

— Şi ce legătură are asta cu tabloul de Rafael vândut de mine şi cu milionul de dolari suplimentar pe care...

— Tocmai asta am vrea să aflăm şi noi, îl întrerupse Frankenheimer.

Scos din fire, Malko sări de pe scaun. Câţiva turişti olandezi întoarseră capul, auzindu-l cum zbiară.

— Ascultă, Doug! Lucrez de prea multă vreme pentru voi ca să mai trebuiască să-mi dovedesc, acum, loialitatea! Vă cost, poate, cam mulţi bani, dar oricum nu sunt de vânzare!

Spumega de furie.

— Nu înţelegeţi că Mansour Kharoun încearcă să mă discrediteze?

Frankenheimer se ridică şi el de pe banchetă.

— Vreau să cred că aşa stau lucrurile! oftă el.

Îl privi în ochi pe Parkinson. Apoi, după un moment de tăcere, îi spuse:

— Waldo, eşti drăguţ să mă laşi o clipă singur cu domnul Linge? Aş vrea să-i spun câteva vorbe între patru ochi.

Parkinson se ridică de pe banchetă cu vădită neplăcere şi se duse mai încolo, sprijinindu-se de bastingaj.

Malko se bâlbâia de indignare.

— Ce naiba, lămuriţi-mă ce se întâmplă!

Frankenheimer îi zâmbi cu blândeţe.

— Linişteşte-te, Malko! Nu e nimic serios, cred că-ţi dai seama...

Arătă cu capul în direcţia lui Parkinson.

— Tot teatrul ăsta a fost numai pentru el. Ca să fie convins şi să afle toată lumea că ai căzut în dizgraţie. Ştim de ani de zile că prin Parkinson se scurg informaţii. De aceea îl şi păstrăm în serviciu. Prin intermediul lui, orice ştire falsă ajunge, în douăzeci şi patru de ore, la urechile celor interesaţi.

Încet, încet, Malko începu să-şi vină în fire.

— Evident, bâigui el. Kharoun va crede că maşinaţiunea iniţiată de el a funcţionat bine şi că a reuşit să mă compromită. Aş vrea însă să ştiu de ce şi-a dorit Kharoun lucrul acesta…

Frankenheimer ezită o secundă.

— Acum mai bine de o lună, la New York, ţi-am pomenit despre o livrare de arme, îţi aduci aminte?

— Da, era vorba de nişte rachete aer-sol cu dublu sistem de ghidare, optic şi laser. Îmi amintesc şi că bănuiaţi atunci că ar putea fi o operaţie paravan…

— Pentru Kharoun, continuă Frankenheimer, rachetele constituie pâinea cea de toate zilele, dacă se poate spune aşa. Acum însă nu mai putem închide ochii, pentru că avem convingerea că s-a amestecat în traficul de arme neconvenţionale…

— Adică?

— Cinci mii de capsule conţinând cel mai ucigător virus cu putinţă. Ar putea fi ucişi milioane de oameni. E vorba de un lot ce trebuia să fie distrus, conform unui acord secret semnat de ţările Comunităţii Europene, de Uniunea Sovietică şi de SUA. Dar n-a fost distrus. Capsulele incinerate conţineau numai apă sărată… Cele autentice, care au fost fabricate într-un laborator din Germania Federală, urmează a fi livrate, prin numeroşi intermediari între care Khasani şi Soltaneh, de bună seamă, unui grup de terorişti ce lucrează în strânsă colaborare cu un guvern din Orientul Mijlociu. Îţi dai seama ce se va întâmplă dacă ajung la destinaţie?…

Malko îşi putea da seama cu uşurinţă.

— Cum aţi descoperit combinaţia? întrebă el.

— Făcând cercetări cu privire la proprietarul iahtului *Ormuz*, preciza Frankenheimer. Vasul lui Kharoun este înregistrat pe numele unei societăţi în cadrul căreia unul dintre principalii acţionari este Andrew Marcus. Cred că ţi-am mai vorbit despre el. Tot traficant de arme şi el, de arme neconvenţionale, cum ţi-am mai spus. Este englez de origine şi e mai mult sau mai puţin în legătură cu serviciile secrete britanice.

Malko strânse din dinţi. Nu era prima dată când britanicii şi americanii se înfruntau în culise. Şi asta mai ales în problema Orientului Mijlociu, pe care „verii” l-au considerat multă vreme drept terenul lor personal de vânătoare.

— Aşa că, spuse în concluzie Frankenheimer, ceea ce ne interesează pe noi este să aflăm unde şi când urmează să aibă loc această livrare, pe care vrem să o împiedicăm prin indiferent ce mijloace. Asta aştept eu de la dumneata!

Malko se gândea la tot ce aflase.

— Dar de unde ştiţi cu certitudine că virusul nu a fost deja livrat?

Frankenheimer dădu din cap.

— Săptămâna trecută, la Londra, au fost cumpărate cinci tone de aur de către o persoană anonimă. Pe de altă parte, ştim că Mansour Kharoun a cerut să fie plătit în aur pentru această operaţiune. Cele cinci tone de lingouri lui îi sunt destinate.

Malko fluieră admirativ.

— O sută de milioane de dolari?!

Frankenheimer zâmbi.

— E foarte ieftin, când se pune problema câştigării unui război. Viruşii, după cum bine ştii, sunt bomba atomică a săracului…

Apoi zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Şi nu numai că îi vor folosi ca să ucidă sute de mii de oameni, dar după aceea vor zbiera în gura mare. Ca să-i audă lumea întreagă, că America le-a procurat aceste arme odioase!

Malko se încorda ca un arc.

— Unde se află Kharoun, în acest moment?

— În Spania, răspunse Frankenheimer. La Marbella. Şi-a amenajat acolo o vilă splendidă, pare-se că pentru Sharnilar Khasani.

Cu un gest degajat, îşi aranjă batista în buzunarul de la piept al hainei.

— Chris şi Milton vor veni să te secondeze, când ai să consideri că prezenţa lor e necesară, adăugă el.

— Sunt foarte curios să văd cum a pus pe perete tabloul meu de Rafael, zise Malko pe un ton înţepat.

Frankenheimer zâmbi din nou.

— Iei avionul spre Spania în seara asta.

Capitolul 18

Nici soarele arzător care strălucea deasupra mării, nici chiar centura aproape continuă de imobile din beton alb, înşirate de-a lungul ţărmului, nu izbuteau să strice total frumuseţea peisajului. Imediat după aterizare pe aeroportul din Malaga, Malko închiriase o limuzină Ford Escort roşie, la volanul căreia încerca acum să se strecoare, cu îndrăzneală, printre camioane, pe o şosea cu două benzi, aglomerată de o circulaţie foarte intensă în ambele sensuri.

Ajunse istovit la *Marbella Club*. Spre deosebire de şoseaua principală, clubul era un fel de oază de tihnă şi de linişte, având chiar şi o plajă pentru amatorii de băi de mare. Abia avu timp să-şi facă un duş în bungalowul rezervat pe numele său şi Malko constată că se şi făcuse ora trei după amiaza. Era ora prânzului pentru spanioli, iar pentru el era ora când trebuia să apuce taurul de coarne. Îşi puse pistolul extraplat cu două încărcătoare în buzunar, îşi atârnă un binoclu de gât şi o porni spre recepţia hotelului.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu domnul Kharoun, îi spuse el funcţionarului din spatele tejghelei. Unde am cele mai multe şanse să-l găsesc, la ora asta?

— Eu aş încerca la *Toni Dalii*, îi răspunse recepţionerul după un moment de gândire. Cunoaşteţi localul?

Malko îl cunoştea foarte bine. Se urcă în automobil, trecu prin faţa moscheii şi-şi continuă drumul, pe şoseaua principală, de-a lungul proprietăţii regelui Fahd al Arabiei Saudite, o „nebunie” a cărei vilă principală fusese construită exact după modelul Casei Albe... De jur împrejur, ca nişte sateliţi, se găsea o duzină de alte vile, apărate de ziduri înalte: reşedinţele diferiţilor prinţi din familia regală...

În parkingul localului *Toni Dalii* era aliniată, una lângă alta, toată floarea industriei automobilistice, de la origini până în prezent: maşini Rolls, Jaguar, Bentley, Mercedes... Băiatul de la parcare se aşeză la volanul Ford-ului Escort al lui Malko cu o asemenea silă, de parcă i s-ar fi dat să parcheze o motoretă. Malko intră în restaurant, unde era foarte răcoare şi plăcut.

*

* *

Aziz ridică apărătoarea de soare de deasupra volanului maşinii Mercedes 600, garată în capătul parkingului de la *Toni Dalii*. Puse apoi imediat mâna pe telefonul de la bord şi formă un număr.

— De unde ştii că e el? întrebă Hussein privindu-şi vecinul prin lentilele fumurii ale ochelarilor Ray Ban, pe care-i purta întotdeauna.

Aziz nu consideră util să-i răspundă. Hussein habar n-avea. Nu făcuse parte, ca el, din comandoul însărcinat, cu patru luni înainte, să-l lichideze pe Alteţa sa prinţul Malko Linge. Altfel, l-ar fi recunoscut chiar şi din spate sau în mijlocul celei mai dense mulţimi pe acela pe care îl rataseră în Austria.

Aziz spuse repede câteva cuvinte în arabă, apoi închise telefonul.

*

* *

Construit pe mai multe niveluri, încărcat de plante ornamentale şi decorat într-un stil oarecum maur, localul *Toni Dalii* afişa un lux ostentativ ce trebuia să sugereze cadrul din „*O mie şi una de nopţi*”. Malko măsură cu privirea tot restaurantul, populat de o mulţime gureşă. Nezărindu-l însă pe cel pe care îl căuta, se duse la bar şi comandă o vodcă. Îşi muie buzele în băutură, examinând meniul. Începuse să-i cam fie foame.

Deodată, o umbră ce trecu peste lista de bucate pe care o consulta cu un ochi distrat, îl făcu să ridice capul. La timp ca să vadă silueta sculpturală a lui Sharnilar Khasani îndreptându-se spre o masă foarte zgomotoasă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko puse paharul pe tejghea şi se luă după ea.

Simţindu-se urmărită, Sharnilar se întoarse brusc. Malko tresări: nu mai purta nici un bandaj peste ochiul drept. N-ar fi putut jura, dar i se păru că nici cicatricea care-i brăzda pleoapa ochiului rănit, ajungând până în mijlocul obrazului, nu mai exista.

Sharnilar le spuse ceva prietenilor ei şi se întoarse. Emoţionat, Malko o privea cum se apropie de el. Ondulându-se ca o liană şi mai frumoasă ca niciodată. Era de o eleganţă desăvârşită, îmbrăcată cu o roche Loris Azzaro, foarte decoltată. Avea tenul bronzat, iar cicatricea îi dispăruse realmente de pe faţă.

— Malko! strigă ea când ajunse foarte aproape de el. Ce cauţi tu la Marbella?

Se îmbrăţişară, sub privirile clienţilor de la bar. Masculi cu toţii. Toţi l-ar fi strâns cu plăcere de gât pe Malko, ca să-i ia locul

lângă tânăra doamnă.

— Şi eu îmi puneam aceeaşi întrebare! zise el zâmbind.

Ea aruncă o privire spre masa unde o aşteptau prietenii ei.

— Nu pot sta de vorbă cu tine acum, zise ea dintr-o răsuflare.

— Nu crezi totuşi, că-mi datorezi o explicaţie? insistă el pe un ton persuasiv.

— Deci… m-ai găsit! murmură ea cu o voce caldă.

Şi se lipi de el.

— Ce te face să crezi că te-am căutat? îi răspunse pe un ton cam repezit şi vizibil tulburat.

Ea înălţă din sprâncene.

— Tot mai eşti supărat pe mine? E normal, tu n-ai cum să înţelegi…

— Ceea ce nu pot în nici un caz înţelege, o întrerupse el cu o voce scăzută şi tremurată, este cum aţi reuşit să mă duceţi de nas, tu şi prietenul tău Kharoun.

Chipul lui Sharnilar se întunecă.

— Era unica soluţie, răspunse ea imediat. Îl cunosc pe Kharoun de ani de zile. Adu-ţi aminte de ameninţările lui Soltaneh! L-am revăzut pe Kharoun chiar atunci. Am stat de vorbă şi…

Îşi puse mâna cu degete lungi pe braţul lui Malko.

— El e singurul om care îmi poate garanta o autentică securitate, adăugă ea.

Avea desigur dreptate. Măcar pentru moment.

— I-am dat documentele lăsate de soţul meu, la care el ţinea foarte mult, spuse ea în continuare. Iar el a făcut o înţelegere cu Soltaneh şi clica lui. Au nevoie de el, aşa că au fost obligaţi să cedeze.

Să renunţe la două sute cincizeci de milioane de dolari?! Era cam greu de crezut…

— Acum nu mai risc nimic, zise ea în concluzie.

— Sper din toată inima, spuse Malko oftând.

Ea îşi aprinse o ţigară cu o brichetă din aur masiv şi-i mărturisi într-un suflet:

— Mă voi mărita cu el, Malko. Când voi fi soţia lui, voi deveni intangibilă!

— Şi veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe? Chiar crezi în chestia asta?! Deschide ochii, Sharnilar! Kharoun a obţinut tot ce vroia de la tine. Până şi această promisiune fără sens că te vei căsători cu el!

— Eşti nebun! strigă ea. Mă iubeşte. Mă iubeşte de multă

vreme. Dar eram măritată cu Selim…

Se citea atâta disperare, atâta deznădejde în glasul ei, încât Malko nu mai avu tăria să o contrazică. Ea credea în această poveste. Sau se străduia, din toate puterile, să creadă.

— Ar fi trebuit să pleci cu mine, zise el cu o voce abia auzită.

Ea dădu din umeri.

— Unde? În castelul tău? Ca să mă închizi într-un turn întunecos, până la sfârşitul vieţii?

Se pregătea să-i răspundă că, la Liezen, nu existau turnuri, nici întunecoase, nici altfel. Dar Sharnilar se aruncă brusc în braţele lui, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu mă deruta! îl imploră ea suspinând. Te rog! Nu mai vreau altceva decât să uit! Să uit!

Îşi înălţă chipul spre el. Ochii ei albaştri, minunaţi, străluceau printre lacrimi.

— Uită-te la mine, zise ea. Nu mai sunt un monstru şi asta e datorită lui. S-a ţinut de cuvânt!

Apoi îşi plecă pleoapele.

— Ar fi putut să te omoare şi pe tine. Dar eşti încă în viaţă…

— A fost şi aceasta una dintre clauzele contractului?

Ea negă din cap.

— Te-a torpilat doar discreditându-te la CIA; asta a fost tot.

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru această teribilă dovadă de mărinimie…

— Nu-mi datorezi nimic, răspunse Sharnilar pe un ton rece. Trăieşti şi ăsta e singurul lucru care contează. Dar pleacă de aici cât nu e încă prea târziu, Malko! Kharoun nu-ţi va mai oferi, a doua oară, o şansă!

El se îndepărtă încetişor de ea. Oricât l-ar costa, acum trebuia să vorbească. Chiar dacă, în felul acesta, destrăma un basm frumos.

— Îmi pare rău, dar miza e mult prea mare, de data asta. Nu mai e vorba numai de nişte documente. Nici de dolari, chiar dacă ar fi sute de milioane…

Ea îl privea, total uluită.

— Ce vrei să spui?

— Fată dragă, zise el, clienţii lui Kharoun şi torţionarii tăi sunt aceleaşi persoane. Iar… viitorul tău soţ nu numai că a deturnat, în folosul său propriu, cele două sute de milioane de dolari din contul lui Selim, dar acum e pe punctul de a livra clienţilor săi o armă extrem de periculoasă, care poate ucide mii sau chiar

milioane de oameni! Dacă nu mă crezi, aruncă un ochi peste documentele la care ţinea atât demult Mansour şi te vei lămuri. Poate că vei găsi acolo şi informaţia pentru care am venit aici: trebuie să aflu locul unde a depozitat marfa…

Ea ascultă toate aceste lucruri şocante fără să tresară măcar. Apoi stinse brusc ţigara, îi întoarse spatele lui Malko şi o luă literalmente la fugă. Înainte de a dispărea pe scară, se întoarse şi strigă:

— Nu-i adevărat! Nu vreau să te cred! Nu vreau să te mai văd! Niciodată!

Malko rămase singur, gânditor, pe terasa răcorită de briza blândă a Andaluziei. În realitate, nu avea o idee clară asupra conţinutului documentelor remise de ea lui Kharoun şi nu, avea nici certitudinea că armele erau realmente în posesia sa. Tot o presupunere fusese şi chestia cu deturnarea, în folosul său, a celor două sute de milioane de dolari. Măcar că, în această ultimă privinţă, sirianul îi furnizase unele dovezi prin faptul că se apucase să cumpere, la un preţ prohibitiv, un foarte frumos tablou de Rafael…

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să spere ca acuzaţiile aduse de el să se dovedească a fi adevărate. Sharnilar era un pion indispensabil în partida de şah pe care o începuse cu traficantul de arme; finalul meciului depindea în mare măsură de atitudinea ei.

Absorbit de aceste reflecţii, Malko nu observă că era urmărit de doi ochi întunecaţi: Mansour Kharoun, ascuns în spatele unui portocal, la vreo douăzeci de metri de el, asistase la întreaga scenă.

*

* *

Malko, la volanul Ford-ului Escort roşu, conducea încetişor, cu toate ferestrele deschise şi cu părul în bătaia vântului. Marea limuzină Rolls albă, în care se găsea Sharnilar, plecase de la Marbella luând-o în direcţia San Pedro. Malko o urmărea discret, de la plecarea din parcarea localului *Toni Dalii*. După ce trecu de San Pedro. Rolls-ul se angajă pe un drum în serpentine printre colinele defrişate, pe care apăruseră noile *urbanizacionesunele*[5] mai hidoase ca altele. În cele din urmă, limuzina albă coti la stânga şi intră pe o alee care ducea evident spre o proprietate particulară. Malko era gata să se ţină după ea

[5] Aşezări urbane, în limba spaniolă.

cu Ford-ul lui, dar remarcă două camere de luat vederi plasate pe doi stâlpi albi, plantaţi la intrarea pe drum.

*
* *

Trebuia să mai existe şi o altă cale de acces spre proprietatea lui Kharoun. Redemară şi continuă să urce pe colină, de-a lungul unui zid interminabil. Domeniul părea să aibă pe puţin două mii de hectare. Reperă până la urmă un drumeag în zigzag, care tăia colinele împădurite cu stejar de plută. În stânga nu mai era zid, locul era însă împrejmuit cu sârmă electrificată. Reşedinţa lui Kharoun nu se vedea încă, era probabil ascunsă între două coline.

Zări, la un moment dat, nişte acoperişuri drepte. Opri Ford-ul Escort şi coborî, înarmat cu binoclul. Ceea ce se vedea era, într-adevăr, vila lui Kharoun. O splendoare. Albă, lungă, cu o curte interioară înconjurată de coloane hispano-maure, în mijlocul căreia se găsea o piscină imensă. Era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase reşedinţe din această zonă, unde miliardarii se înghesuiseră ca muştele la miere…

Prin binoclu întrezări, undeva mai jos, o pată albă mişcătoare. Rolls-ul pe care îl urmărise parcurgea acum, cu viteză redusă, aleile parcului vilei. Se opri în faţa casei şi Malko o văzu pe Sharnilar coborând şi dispărând apoi sub un portal.

*
* *

Sharnilar Khasani era trasă la faţă şi avea un aer îngrijorat. Carlos, majordomul vilei, care îi ieşise în întâmpinare, remarcă mersul ei nervos, cu paşi repezi.

— La ora cinci trebuie să fiu în oraş; ai grijă să fie gata maşina, zise ea trecând pe lângă el.

Carlos îşi înclină respectuos capul.

— Din păcate, nu vă voi putea îndeplini dorinţa.

Sharnilar se opri pe loc.

— Ce vrei să spui? Nu înţeleg!

Era în mijlocul holului de intrare în vilă, pardosit în întregime cu dale de marmură albă. Carlos închise în urma ei uşa dublă, ornamentată cu arabescuri sofisticate de feronerie, imitând desenul grilajelor arabe de la balcoane.

— Domnul a dat ordin ca nimeni să nu părăsească proprietatea până la întoarcerea sa, zise el cu o voce calmă.

Sharnilar se răsuci pe tocurile înalte.

— Nu fi ridicol! ridică ea tonul. Am oră la coafor la cinci, trebuie să mă duc!

— Coaforul dumneavoastră e deja în drum spre vilă, doamnă. L-am chemat aici.

Sharnilar îl fulgeră cu privirea şi se îndreptă spre uşă.

— Ce, ai înnebunit? Lasă-mă să ies!

Cu un gest violent, încercă să-l dea la o parte din dreptul uşii unde se instalase.

— Vă rog, doamnă, zise el cu ton scăzut, dar ferm. Domnul a dat ordine foarte precise, în acest sens.

Sharnilar se opri. Doar nu era să se bată cu majordomul, mai ales că ştia prea bine cât de orbeşte i se supunea acesta lui Kharoun. Cipriot, de origine greacă, Carlos Ayiotis zăcea într-o mizerie neagră la Nicosia, până acum câţiva ani când s-a întâlnit cu sirianul, care l-a angajat în serviciul lui. Şi nu avea nici cea mai mică dorinţă să se întoarcă la mizeria de acolo. După cum nu avea nici intenţia să împărtăşească soarta celor ce se dovedeau a fi necredincioşi faţă de patronul său…

Străduindu-se să-şi ascundă tulburarea, Sharnilar dădu din umeri şi-i întoarse spatele.

Dar, în drum spre apartamentul ei, o spaimă cumplită o cuprinse. Dacă Malko avea cumva dreptate? Kharoun se putea preface acum că o apără, numai ca să o poată suprima atunci când nu va mai avea nevoie de ea… Va fi oare, până la sfârşitul vieţii, un biet animal fugărit? Gândul acesta o înspăimânta.

*

* *

Malko se sui din nou la volan. Rulând încetişor pe drumeagul care înconjura proprietatea, examina atent, metru cu metru, împrejmuirea de sârmă, în căutarea unei căi de acces. Adineauri, pe terasă, Sharnilar fugise de lângă el atât de brusc, încât nu era deloc sigur că putea conta pe ea.

Deodată, în plin viraj, se trezi faţă-n faţă cu o Toyota bronz metalizat, care venea drept spre el. Frână, coti apoi la stânga şi, în scrâşnetul asurzitor al roţilor, făcu o întoarcere completă. Într-un nor de praf, Ford-ul derapa, se clătină pe roşi, dar Malko reuşi până la urmă să-l redreseze; apăsă cu piciorul pe pedala de acceleraţie şi o porni în trombă, în direcţia opusă.

La vreo două sute de metri mai departe fu din nou silit să frâneze brusc. Din faţă venea un Mercedes bej, solid, care ocupa tot drumul. Nu mai avea unde să fugă.

Din cele două vehicule ieşiră imediat cinci sau şase bărbaţi, înarmaţi cu pistoale mitralieră. Printre ei, Malko îl recunoscu pe unul dintre teroriştii care îi devastaseră castelul.

O ploaie de gloanţe se porni în jurul său.

Capitolul 19

Prins între două focuri, din faţă şi din spate, Malko nu mai avea de ales. Singura soluţie ca să scape de torentul de gloanţe cu care îl bombardau generos agresorii săi era să se arunce, cu Ford cu tot, în râpă, în speranţa că panta nu era prea abruptă. Dacă era...

O linişte mormântală se lasă timp de câteva secunde, cât le trebui teroriştilor să-şi încarce din nou armele. Ghemuit deasupra volanului, Malko profită de aceste clipe de răgaz şi o luă spre dreapta, înspre prăpastie. Teroriştii începură iar să tragă. Zgâlţâindu-se, derapând, Ford-ul luă viteză din ce în ce mai mare şi foarte curând Malko pierdu controlul volanului. Vehiculul se culcă mai întâi pe o parte, apoi continuă să cadă spre fundul râpei, rostogolindu-se spectaculos.

Înghesuit în interior şi văzând moartea cu ochii, Malko incasă o serie de lovituri zdravene, după care maşina, scrâşnind din toate încheieturile, se propti în trunchiul unui copac şi se blocă într-un tufiş.

De la câteva zeci de metri mai sus, agresorii continuau să mitralieze împrejurimile orbeşte, pentru că Ford-ul se pierduse în tufăriş şi nu-l mai vedeau. Târându-se şi sprijinindu-se în coate, Malko izbuti să scape, cu chiu cu vai, dintre rămăşiţele maşinii. N-avu timp să-şi inventarieze rănile şi vânătăile, pentru că deja auzi paşi care se apropiau. Adversarii săi răscoleau tufişurile căutând epava şi trăgeau în continuare, cu conştiinciozitate.

Malko o luă la fugă prin pădurice, aplecat, deplasându-se de-a lungul unui perete al râpei. Terenul era foarte accidentat, plin de gropi, de bolovani ascuţiţi, de mărăcinişuri. În spatele unui colţ înalt de stâncă se opri o clipă, să-şi mai tragă sufletul. Se auzi zgomotul unei explozii puternice şi, printre copaci, văzu câteva limbi imense de foc. Ca să fie mai siguri, indivizii aruncaseră în aer Ford-ul. Fără să mai stea pe gânduri, Malko o întinse mai departe, la drum. Atâta vreme cât credeau că a murit în maşină, avea o mică şansă să scape.

Ca să urce spre buza prăpastiei trebuia să se târască, pentru că, în sus, vegetaţia era mai rară. Se văzu, în sfârşit, pe drum, cam la o sută de metri de cele două vehicule; trase o înjurătură: sprijinit de maşina Toyota stătea un tip cu o puşcă AK47 pe

umăr. De la distanţa la care se găsea, era imposibil să tragă şi să-l nimerească, mai ales că portiera din faţă, deschisă, îl apăra ca un scut... Nu putea deci ajunge la nici una din cele două maşini, cum îşi făcuse el planul. Era din nou încercuit; nu o putea lua nici înainte, nici înapoi. Din spate veneau ucigaşii, tăindu-i posibilitatea de retragere. În faţă era teritoriul lui Kharoun, împrejmuit cu sârmă electrificată şi păzit, probabil, de o armată de oameni înarmaţi până-n dinţi.

Se hotărî, totuşi, să se arunce în gura lupului şi sa încerce să traverseze proprietatea lui Kharoun; era, oricum, ultimul loc unde l-ar fi căutat urmăritorii săi.

Făcu câţiva paşi de-a lungul gardului de sârmă şi observă că un ram gros al unui pin de pe domeniu trecea dincoace de împrejmuire. Îşi luă avânt, sări, reuşi să se agaţe de el cu amândouă mâinile şi, aruncându-şi în sus picioarele, îl prinse şi cu amândouă gleznele. Apoi, cu o mişcare acrobatică, se aşeză călare pe el. Din cauza greutăţii, creanga începu să scârţâie şi să se aplece, coborându-l pe Malko la câţiva centimetri de firele electrice... Când, târându-se de-a lungul crăcii, se văzu cu jumătate de corp de cealaltă parte a gardului, Malko se răsuci şi îşi dădu drumul la pământ.

Se fofila cât putea de prudent printre tufişuri, dar auzi deodată un foşnet într-o tufă, la stânga sa. Încremeni pe loc, cu inima cât un purice, ţinându-şi respiraţia. În faţă îi apăru un ghemotoc de blană roşcată, cu un pompon alb la coadă: un iepuraş, care o zbughi la fugă, mai speriat ca el!

Venindu-şi în fire, o porni mai departe. Printre copaci începea să se zărească faţada albă a enormei vile unde locuia acum Sharnilar. Ajunse la marginea unei pajişti întinse, ce cobora în pantă lină spre grădinile vilei. Jos, înconjurată de plante ornamentale, se zărea şi piscina albastră.

Un bâzâit surd, apoi din ce în ce mai clar, îl făcu pe Malko să-şi ridice privirea spre cer. Un elicopter mare, negru, apăru din spatele arborilor, coborând încet pe măsură ce se apropia de proprietate.

Între coloanele ce străjuiau faţada vilei se puteau distinge siluetele unor bărbaţi înarmaţi. Domeniul lui Kharoun era păzit la fel de bine ca o închisoare.

Alt zgomot de motor îi atrase atenţia. Toyota şi Mercedesul bej care îl blocaseră mai adineauri pe drumul de coastă intrau, în mare viteză, în parkingul amenajat nu departe de vilă. Din ele

coborâră mai mulţi bărbaţi, vizibil foarte agitaţi. Îşi dăduseră probabil seama că Ford-ul era gol şi că iar le scăpase vânatul. Urmărirea trebuia să continue.

Elicopterul era acum la numai câţiva metri de sol. Târându-se ca să nu fie văzut, Malko se apropie cât putu mai mult. În sfârşit, aparatul ateriză pe o platformă de ciment construită în vârful unei coline artificiale, la vreo şaizeci de metri de intrarea în vilă. De jur împrejur, un şir de tufe baliza pista. De la ea pornea un drum ce cobora până pe terasa cu colonade, unde oamenii de pază stăteau încremeniţi. Printre ei, Malko recunoscu silueta înaltă şi subţire a lui Ardeshir Nassiri! Dominându-şi cu greu dorinţa de a-l ucide pe loc, care puse imediat stăpânire pe el, Malko se ghemui într-un şanţ.

Din elicopter coborî un bărbat îmbrăcat în alb, din cap până-n picioare. Kharoun!

Un rânjet de satisfacţie apăru pe chipul lui Malko: traficantul de arme, care aprecia pare-se în mod deosebit acest mijloc de transport, îi va oferi poate, fără să vrea, o şansă de scăpare, a doua oară!

Paletele elicopterului continuau să se învârtească, uşa din stânga rămăsese deschisă, iar pilotul stătea în faţa tabloului de bord aşteptând ordinele stăpânului său, gata în orice moment să decoleze iar.

De unde se afla Malko şi până la pista balizată nu erau mai mult de zece metri de parcurs descoperit. Stătu ascuns până când Kharoun ajunse pe terasă, unde îl aşteptau oamenii săi să-l conducă spre intrarea în vilă, apoi o rupse la fugă spre elicopter, cu pistolul extraplat în mâna dreaptă.

Pilotul rămase cu gura căscată când se trezi cu Malko, care sărise pe uşa din stânga, lângă el în carlingă; stătuse cu ochii aţintiţi spre dreapta, atent la orice semn ce ar fi putut veni dinspre vilă şi nu auzise nimic din cauza zgomotului făcut de motor. Cu ţeava pistolului sub nas, îl privea pe acest necunoscut, speriat, incapabil să scoată o vorbă.

— Dă-i drumul! ordonă Malko în spaniolă. Dacă nu, te aşteaptă un glonte în cap.

Tipul nu ezită mai mult de o secundă: hotărârea ce se citea pe faţa necunoscutului, precum şi vederea pistolului extraplat din mâna lui, îl făcură să se decidă foarte repede. Puse mâinile pe manetele de comandă şi acceleră motorul. Un nor de praf învălui aparatul.

Pe terasa din faţa vilei, primul care îşi dădu seama că se petrecea ceva anormal a fost Nassiri. O secundă rămase paralizat de stupoare. Apoi îl recunoscu, în elicopter, pe Malko.

— Austriacul!

Zbieră imediat un ordin către oamenii săi, care începură instantaneu să tragă asupra aparatului.

Un glonţ lovi plexiglasul elicopterului care pornise deja să se ridice de la pământ. Din reflex, Malko îşi lăsă capul în jos. Marea pasăre de metal se înălţă încet. Când întoarse capul spre pilot, lui Malko i se puse un nod în gât. Tipul era plin de sânge: un glonţ îl lovise drept în frunte. În clipa următoare se prăbuşi peste bord. Era mort.

Malko se repezi spre el, ca să-l scoată din scaun. Îl apucă zdravăn de subsuori şi reuşi să-l ridice, apoi trupul pilotului mort alunecă pe podea. Malko preluă comanda făcând manevre disperate ca să redreseze aparatul care se dezechilibrase. Cu coada ochiului văzu corpul pilotului căzând din elicopter, pe uşa din stânga rămasă deschisă. Elicopterul începu, în sfârşit, să câştige altitudine; îl dirijă în direcţia mării.

Jos, oamenii lui Kharoun încetară să mai tragă.

*

* *

Nassiri era impasibil, sub avalanşa de invective pe care i le adresa sirianul. Kharoun fusese cel care ordonase încetarea focului.

— Eşti absolut nebun! spumega el. Ai fi putut provoca o catastrofă, dacă se prăbuşea elicopterul! Unde te trezeşti?

— Înăuntru era austriacul, răspunse Nassiri, palid.

— Evident că el era! strigă Kharoun. Şi ce dacă?! A venit la Marbella azi dimineaţă!

Nassiri îl fulgeră cu privirea.

Kharoun dădu din umeri. Ideea de a-l vedea pe Malko ras de pe suprafaţa pământului nu-i displăcea deloc, dar totul trebuia făcut la timpul său; nu sosise încă momentul să-l lichideze.

— Oricum, am făcut în aşa fel ca să-l încondeiez bine de tot la CIA, zise el. Linge a devenit pentru americani o oaie râioasă.

Obsedat de faptul că Malko ar putea eventual împiedica livrarea virusului, prevăzută a avea loc peste trei zile, teroristul clătină din cap. Nu părea convins de spusele sirianului. Îi aruncă o privire dispreţuitoare. Kharoun nu putea înţelege gravitatea situaţiei. Nassiri nu-l considera pe Mansour Kharoun altceva

decât un traficant vulgar, orbit de perspectiva milioanelor de dolari pe care urma să le încaseze datorită reuşitei acestei operaţii. Pe când el, el lupta pentru o cauză. Pentru Cauza sa.

— Nu mai sunt decât două zile, spuse sirianul cu un ton pe care se străduia să-l facă să sune cât mai convingător. Te asigur că Linge nu ştie nimic. Mai precis, nimic esenţial. Şi voi face în aşa fel încât să fie foarte ocupat până la încheierea contractului nostru. După cum bine ştii, poimâine seară dau o mare petrecere. Ei bine, m-am gândit să-l invit şi pe prinţul Malko Linge...

Un zâmbet perfid apăru pe buzele lui subţiri.

— Îl cunosc destul de bine ca să fiu convins că va veni. Aici, pe teritoriul meu, îţi va fi foarte uşor să intervii. Şi ai libertatea să faci atunci ce vrei cu el...

Se întoarse cu faţa spre vilă.

— Spune-le oamenilor dumitale să se întoarcă la posturile lor, adăugă el. Nu vreau să-i vadă Sharnilar...

Îl privi apoi pe Nassiri.

— Şi nici pe dumneata n-aş vrea să te vadă.

Traversă terasa cu paşi grăbiţi şi intră în holul de marmură, unde îl aştepta Carlos. Majordomul se înclină respectuos.

— Dacă-mi permiteţi, şopti el. Doamna a vrut să iasă în oraş în după amiaza asta şi eu a trebuit să mă împotrivesc... S-a plâns că... a devenit prizoniera dumneavoastră...

Kharoun se gândi câteva secunde, apoi zâmbi.

— O să-şi revină ea, zise el.

Mai ales dacă îi va oferi, în seara asta, preţiosul colier de smaralde, pe care se gândise să i-l dăruiască poimâine. Nu se născuse încă femeia capabilă să reziste în faţa unei asemenea bijuterii. Cel puţin el era convins de lucrul acesta.

*

* *

Istovit şi zdrenţuit, Malko de-abia aştepta să ajungă la bungalowul său să facă un duş. Lăsase elicopterul la Porto Banus, pe un teren viran, între două clădiri în construcţie şi o pornise pe jos până la *Marbella Club*. La recepţie a povestit un scenariu de groază ca să le explice cum a explodat Ford-ul, după care i-a rugat să-i închirieze o altă maşină.

Intrând în grădina hotelului, scăldată din plin de soare, se auzi strigat de o voce ce venea dinspre piscină.

— Malko!

Îşi îndreptă privirea într-acolo şi faţa i se lumină dintr-odată. Era Victoria Faraday Young! Frumoasă cum o păstrase în amintire, zicându-şi că nu va mai avea ocazia s-o revadă vreodată, după scurta lor „croazieră” încheiată în portul Bonifacio.

Stătea pe marginea piscinei, în eternul ei costum de baie negru, perfect mulat pe toate rotunjimile corpului.

Când Malko ajunse lângă ea, îl întrebă:

— Ce faci aici, Malko?

— Te-aş putea întreba şi eu acelaşi lucru, zise el.

— Cum nu ştii? Sharnilar îşi pune juvăţul de gât! Poimâine seară va fi o mare petrecere, cu ocazia logodnei. Iar noi vom fi domnişoarele ei de onoare la nuntă.

— „Noi”? întrebă Malko.

Victoria făcu un semn cu capul spre piscină; Ingrid venea spre ei, înotând crawl. Era frumoasă ca o statuie, iar sânii obraznici păreau gata să-i iasă din costumul de baie.

— N-aţi vrea să cinăm împreună? le propuse el.

Victoria examină cu un ochi sever hainele de pe el, care erau într-o stare jalnică, zdrenţuite şi murdare.

— Numai după ce faci un duş şi-ţi schimbi costumaţia, spuse ea cu o voce alintată. Dar ce ţi s-a întâmplat, de fapt?

— Maşina mea s-a îndrăgostit nebuneşte de un copac, replică el.

Se despărţi apoi de cele două fete, după ce hotărâră să se întâlnească, în aceeaşi seară, la *Rodeo Beach Club*.

Din barul de la *Marbella Club*, Malko îl chemă la telefon pe Frankenheimer, la Langley. După o lungă conversaţie, domnul Deputy Director îi spuse, în concluzie:

— Ai nevoie de ajutor. Doar nu vrei să iei cu asalt fortăreaţa lui Kharoun de unul singur! Chris Jones şi Milton Brabeck vor veni la Malaga mâine după amiază.

*

* *

Malko îşi puse pe masă paharul cu şampanie. Se simţea obosit, aşa deodată. Era târziu, iar Sharnilar nu-i putea ieşi din minte. Se străduia să ia totuşi parte la conversaţie. La masa lui stăteau două femei superbe, îmbrăcate în rochii lungi, foarte decoltate şi foarte mulate pe corp. Tuturor masculilor din restaurant li se scurgeau ochii de admiraţie.

Malko i se adresă Victoriei:

— Mansour se căsătoreşte cu Sharnilar! Ce glumă bună! Dar ea n-a avut de ales.

— Nu-i adevărat, zise Ingrid. Se iubesc. El o copleşeşte cu cadouri. Habar n-ai tu cât cheltuieşte cu ea! Săptămâna trecută i-a dăruit un vaporaş nou, în locul lui *Flyer 10*. O ambarcaţiune tip *Delta 60*, despre care se zice că zboară cu o sută pe oră!

Privind în gol, Malko îşi zise, în sinea sa, că din două sute cincizeci de milioane de dolari îi dădea mâna lui Kharoun să-i facă o mulţime de daruri lui Sharnilar...

— La ce te gândeşti? îl întrebă brusc Victoria. Am impresia că eşti cam botos! Parcă nici nu ţi-ai da seama că la masa ta se află cele mai frumoase femei din restaurant...

— Are dreptate Victoria, gânguri şi Ingrid fâţâindu-se pe scaun. În afară de Sharni – trecutul lui Sharni, caracterul lui Sharni, iubiţii lui Sharni – nimic nu pare să te mai intereseze! Noi nu însemnăm nimic pentru tine?

Malko clătină din cap, zâmbind.

— Aveţi dreptate, zise el privindu-le seducător. Dar trebuie să mă înţelegeţi; am o problemă pe care sper s-o rezolv cu ajutorul vostru.

Scoase din buzunar o invitaţie.

— Uite ce am găsit astă seară, la recepţie, pe adresa mea: o invitaţie la petrecerea dată de Kharoun poimâine seară...

— E extraordinar! îl întrerupse Ingrid. O să petrecem seara împreună! Nu înţeleg însă care-i problema?

— Problema este, o lămuri Malko, că eu aş vrea să vină şi Chris şi Milton.

— Chris şi Milton! Sunt şi ei aici? exclamară fetele aproape în cor.

Se pare că păstrau amintiri de neuitat despre cei doi americani.

— Sosesc mâine, preciză Malko. Ei, ce ziceţi? Cum am putea face să-i introducem la petrecerea lui Kharoun, pe ei şi pistoalele lor?

Fetele căzură pe gânduri. De când îl cunoşteau pe Malko, învăţaseră că nu trebuie să pună prea multe întrebări.

— E imposibil, zise în cele din urmă Victoria. Vila lui Kharoun e un fel de Fort Knox! E plină de instalaţii electronice. Nu s-ar putea strecura nici măcar un şoricel. Cum treci de grilaj, eşti sub observaţia camerelor de luat vederi.

— Aşa este, peste tot sunt camere de luat vederi, reflectoare,

infraroşii! confirmă şi Ingrid.

— În timpul petrecerilor, paznicii veghează la intrarea în galerii, ca nu cumva să se rătăcească cineva, adăugă Victoria. La intrare există şi un sistem electronic de depistare a armelor pe care le-ar putea avea, eventual, asupra lor vizitatorii.

Securitate deplină…

— Nu i-aţi putea prezenta pe Chris şi pe Milton în chip de însoţitori ai voştri? sugeră Malko.

Victoria îşi aprinse o ţigară.

— În nici un caz. Invitaţii masculini îi alege numai Kharoun. Am putea duce cu noi cincizeci de fete pe care să nu le cunoască, dar nici măcar *un* individ despre care să nu ştie exact cine e.

— Nici o şansă, zise Ingrid în concluzie. Doar dacă îi debarci cu o paraşută.

Malko nu mai găsi nimic de spus. Un timp nu se mai auzi decât muzica flamingo, în surdină, de la difuzoarele din restaurant.

— Şi dacă i-am cere lui Sharni, de-a dreptul, să ne trimită nişte invitaţii pentru ei? zise Victoria la un moment dat.

Malko se strădui să zâmbească. Dacă ar fi fost atât de simplu, n-ar mai fi avut nevoie de nimeni. Dar Victoria, sub privirile admirative a cel puţin cincizeci de masculi din local, îi făcuse deja semn chelnerului.

— *Telefono, por favor*, îi comandă ea.

Peste numai câteva secunde i se aduse un telefon fără fir. Malko o privea pe Victoria care forma numărul.

— Cu Sharnilar Khasani, ceru ea. Cum adică, nu vorbeşte cu nimeni?! Spuneţi-i că o caută Victoria!

Urmă o pauză. Apoi chipul fetei blonde se lumină.

— Sharni? Sunt eu, Vicky. Uite…

Fata tăcu dintr-odată şi ascultă, cu o expresie de perplexitate pe chip. Apoi, vizibil contrariată, puse telefonul pe masă.

— Incredibil! exclamă ea. Cineva ne-a întrerupt!

— Ce ţi-a spus? întrebă Malko neliniştit.

— Nu mare lucru… A apucat să-mi spună numai că tu ai avut dreptate şi… că întâlnirea are loc pe terenul de golf… N-am înţeles nimic.

Fără să se vadă nimic pe faţa lui, Malko le turnă din nou şampanie în pahare.

Începea să se facă lumină. Sharnilar folosise un limbaj codificat. *Ormuz*… Nume pe care îl purta o insuliţă situată la intersecţia Golfului Persic cu Oman. Aşadar, preţioasa

încărcătură era ascunsă în burta iahtului lui Kharoun, *Ormuz*. Îndrăzneaţă treabă... Era de ajuns să patruleze în afara apelor teritoriale ale vreunui stat şi încărcătura devenea aproape inviolabilă.

— Ce-a vrut să spună cu asta? întrebă Victoria.

— A vrut să spună că fermecătorul prinţ, aici de faţă, a avut dreptate în legătură cu Kharoun, zise Ingrid îngrijorată.

Luă o înghiţitură de şampanie şi spuse:

— Dacă am încerca cu ajutorul lui Andy?

— Cine e Andy? se interesă Malko.

— Un prieten al lui Kharoun, Andrew Marcus.

La auzul numelui traficantului de arme englez, lui Malko inima începu să-i bată mai tare.

— E îndrăgostit mort de Ingrid, preciză Victoria. Şi pentru că ea face nazuri, se ţine tot timpul după ea. Bineînţeles că e doldora de bani şi foarte amabil. Mă rog, măcar cu femeile.

Interveni şi Ingrid:

— Mâine după amiază ne duce să vedem o coridă la Ronda.

Mintea lui Malko funcţiona intens.

— Chris şi Milton vor veni şi ei la coridă, zise el. Ce-ar fi să-i prezentaţi lui Marcus ca fiind nişte vechi prieteni ai voştri? Cu puţină abilitate poate veţi reuşi să-l convingeţi să obţină şi pentru ei invitaţii la petrecerea lui Kharoun.

Ingrid îşi goli cupa cu şampanie.

— N-avea nici o grijă! Dacă mă străduiesc puţin, îl fac eu să înghită momeala, cu cârlig şi cu undiţă cu tot!

Malko nu era la fel de convins, dar n-avea ce face altceva decât să spere în eficienţa farmecelor tinerei fete. Oricum, n-avea de ales! Şi cele două gorile de la CIA trebuiau să facă eforturi serioase ca să nu pară ceea ce erau. Marcus nu era imbecil, de bună seamă. Din raportul pe care i-l prezentase Douglas Frankenheimer asupra lui reieşea că era în fruntea unei întregi reţele de societăţi paravan, prin intermediul cărora se puteau cumpăra arme fără să bată prea tare la ochi. Mai ales când era vorba de arme „neconvenţionale”, transportate în piese disparate spre destinaţii oficiale care nu erau niciodată, de fapt, destinaţia lor finală...

Malko ridică paharul.

— Pentru operaţia „Calul troian”! zise el vesel.

Şi ciocni cupa de şampanie cu Victoria şi cu Ingrid.

*

* *

Taurul ieşi din ţarc şi, ameţit de lumină, se opri brusc, ca paralizat, pe cele patru picioare. Apoi începu să se învârtească în jurul cozii, furios, iar în tăcerea care se lăsase peste arenă nu se auzeau decât copitele lui scormonind pământul.

Toreadorul începu atunci să oficieze dansul morţii în jurul viitoarei sale victime.

Malko îşi puse binoclul pe genunchi. Era satisfăcut. În partea opusă a arenei, totul se desfăşura conform planului. Se operase joncţiunea între cei doi americani, Victoria, Ingrid şi Marcus. Ingrid se îmbrăcase într-un costum de ţigancă de operetă, iar sânii ei păreau mai obraznici ca niciodată sub mantila neagră. Victoria, îmbrăcată mai cuminte, cu un taior roşu ca sângele, privea fascinată spectacolul din arenă.

Malko urmărise prin binoclu cum se desfăşurase întâlnirea. Probabil că Ingrid îi prezentase pe cei doi duri drept doi veri ai ei de la Houston, veniţi pe „bătrânul continent” la moartea unui unchi pe care îl moşteneau. Şi se pare că ţinuse.

Imediat după prânz, la volanul noii sale maşini închiriate, un Seat alb, fusese să-i ia pe Chris şi pe Milton de la aeroportul din Malaga. Pe drum, cei doi americani au găsit prilejul să facă unele observaţii critice asupra peisajului, prea asemănător cu cel din Africa, după părerea lor. Şi-au descreţit frunţile numai la aflarea veştii că, la Marbella, se găseau Ingrid şi Victoria. Şi că, în curând, va sosi aici şi Elko Krisantem. Elko abia se putuse stăpâni să nu urle de bucurie la telefon, când Malko l-a sunat, la Liezen, să-i spună că avea nevoie de, el, în Andaluzia.

Alături de Elko şi de cei doi americani putea avea şi el o viziune mai optimistă asupra viitorului.

Invitaţia la somptuoasa petrecere dată de Kharoun era, categoric, o capcană. Mai rar să primească o asemenea recompensă cineva care îţi fură elicopterul... Malko ar fi putut refuza politicos invitaţia, ca să aleagă el momentul când să se întâlnească cu sirianul. Se gândise îndelung la această soluţie, dar, dat fiind că dispunea de foarte puţin timp şi că traficantul de arme putea beneficia de informaţii precise în legătură cu toate gesturile şi activităţile sale şi-a dat seama că va fi foarte greu ca el să devină curând stăpân pe situaţie, în această partidă de poker cu cărţi măsluite.

Mai bine să se arunce, ca mielul, în gura lupului. Cu atât mai mult cu cât fusese şters „în mod ruşinos” de pe lista cadrelor

CIA, prin grija lui Mansour Kharoun... informaţie de natură să-i adoarmă sirianului bănuielile. Jocul se putea însă face, evident, numai cu condiţia să-şi ascundă un joker în manşetă. Trei jokeri, mai exact: Chris Jones, Milton Brabeck şi Elko Krisantem. Malko mai conta pe încă două atuuri: Victoria şi Ingrid.

Mai avea însă de rezolvat o problemă complicată: cum să-şi introducă „artileria grea" în interiorul proprietăţii lui Kharoun? Nu se punea problema să se prezinte la intrare înarmaţi până-n dinţi. N-ar fi putut trece de detectorul electronic de arme, a cărui existenţă îi fusese semnalată de Victoria. Trebuia să găsească o altă soluţie, elegantă şi infailibilă. Aducându-şi aminte de modul în care îşi ascunsese arma falsul chelner de la *Mayfair Regent* din New York, Malko îşi zise că. Era o idee la care merita să reflecteze. Se cam îndoia însă de faptul că CIA ar fi de acord să le livreze vreo două sute de kilograme de icre negre, cât ar fi trebuit ca să acopere tot arsenalul de care avea el nevoie...

*

* *

Soarele apunea, împărţind cercul arenei în două: o zonă cu soare şi o zonă de umbră, celebrul *sol y sombra* al spaniolilor. Ritmul atacurilor toreadorului, care sărea în jurul matahalei negre, se înteţise. Animalul se repezea cu coarnele înainte spre capă, iar când cădea, tremura pământul sub el. La fiecare mişcare, banderilele colorate înfipte în spinarea sa se balansau, ca nişte stranii podoabe rituale şi funebre, prevestind sacrificarea apropiată a animalului.

Deodată, în raza vizuală a lui Malko apăru silueta unui bărbat care se ridicase în picioare, sprijinindu-se de bordura de pietre albe a arenei. Era îmbrăcat de sus până jos în negru. Lui Malko îi îngheţă sângele în vine. Recunoscu în el pe unul dintre teroriştii care îl atacaseră la Liezen. Era un tip solid şi musculos, cu tenul închis la culoare şi privea fix în partea opusă a arenei, în direcţia în care se afla Andrew Marcus, înconjurat de Ingrid, Victoria şi cei doi americani.

Toate simţurile lui Malko intrară imediat în stare de alertă. Sigur că individul nu-i cunoştea pe Chris şi pe Milton, era însă de ajuns să întoarcă numai puţin capul şi ar fi dat cu ochii de mutra lui.

Malko se hotărî s-o şteargă înainte de a-l repera teroristul. Nu uitase de condamnarea sa la moarte, ce-i fusese adusă la cunoştinţă de către Nassiri la Liezen, iar de când se ştia că

„fusese pus pe liber cu dispreţ” de la CIA nimeni nu mai dădea nici două parale pe viaţa lui. Palestinianul putea conta pe o reacţie foarte slabă din partea Agenţiei, cel mult un protest de formă împotriva asasinării uneia dintre oile sale râioase.

Dar în clipa când Malko se ridică în picioare, vecinul său strigă un „ole” răsunător. Teroristul întoarse capul. Şi Malko intră în câmpul său vizual.

A reacţionat instantaneu. S-a întors şi a luat-o la fugă spre ieşire. Ca un om despre care, în cei mai bun caz, s-ar putea spune că nu avea conştiinţa împăcată…

O şterse şi Malko, la rândul său. Tipul se dusese, precis, să-i dea de ştire lui Nassiri, aşa că nu peste mult timp avea să se găsească în situaţia unei vulpi hăituite. Se sunase, din corn, semnalul începutului vânătorii.

În orice caz tipul fugea bine, căci, după cinci minute de urmărire, Malko, cu sufletul la gură, se trezi într-un coridor lung şi întunecos, care ducea spre cartierul general al matadorilor. Paşii grăbiţi ai teroristului răsunau în tunelul acesta negru. Apoi se opriră. Malko îşi încetini viteza, avansând cu o extremă prudenţă. La dreapta sa, o uşă deschisă dădea spre o încăpere ciudată, un fel de capelă plină de ofrande, în care, pe un altar lung, ardeau mai multe şiruri de lumânări. În mijlocul capelei, îngenuncheat, cu mâinile împreunate, îmbrăcat într-un costum de torero albastru-pastel ornat cu fir auriu, un bărbat foarte tânăr se ruga. Malko îl recunoscu: era Carlos Antonio de Linea. Se spunea despre el că. Deşi nu împlinise încă şaisprezece ani, ucisese deja douăzeci de tauri! Acum se concentra, încredinţându-şi sufletul în paza lui Dumnezeu, înainte de a intra în arenă şi a sacrifica a douăzeci şi una victimă…

Privirea lui Malko fu atrasă de sabia toreadorului, cu o lamă strălucitoare, aşezată în spatele lui, pe o pernă de catifea brodată cu fir de aur. Pe furiş, ca o pisică, Malko intră în capelă şi luă sabia.

Un zgomot uşor, pe coridor, îi dădu de înţeles că tipul se întorcea. Scoase capul în întuneric şi zări arma pe care acesta o ţinea în mâna dreaptă: un revolver cu amortizor de sunet. Dacă, până acum, Malko mai avusese unele dubii în privinţa intenţiilor teroristului faţă de el, la vederea armei toate se spulberară…

Dinspre arenă se auzeau strigăte entuziasmate. Se lăsă apoi o tăcere de moarte: se apropia momentul loviturii de graţie date animalului…

Cu urechile la pândă, Malko simţi mai curând decât auzi că teroristul ajunsese în dreptul său, de cealaltă parte a peretelui. Se lipi de zid şi îşi potrivi degetele pe mânerul sabiei. Ştia că avea dreptul la o singură lovitură; dacă rata, celălalt îl va ucide ca pe un câine.

Malko se năpusti pe culoar, cu braţul drept ridicat. Palestinianul nu mai avu timp nici măcar să se tragă înapoi. Lama sabiei tăie aerul şi se înfipse între umerii teroristului. Cu un spasm mut, acesta se prăbuşi la pământ; în genunchi. Era mort.

Malko trase sabia cu un gest scurt şi teroristul căzu pe spate. Nu mai rămânea altceva de făcut decât să şteargă sabia de sânge şi s-o pună de unde o luase.

În capelă, toreadorul era încă adâncit în rugăciune.

*

* *

Chris şi Milton nu mai terminau să-l îmbrăţişeze pe Elko Krisantem, mai-mai să-l sufoce. Acestuia îi dăduseră lacrimile de emoţie. Ce bine e să te întâlneşti cu vechi prieteni, cu care ai atâtea în comun!

— Ai văzut, zise Milton, câţi cocotieri şi câte minarete sunt aici?! Parcă am fi la Marrakech!

Turcul râdea cu gura până la urechi. Era cu atât mai fericit cu cât, până nu demult, din cauza rănilor foarte dureroase nu putuse nici măcar zâmbi.

Erau cu toţii într-o cameră de la *Marbella Club*. Cineva bătu la uşă. Malko se duse să deschidă. Victoria îşi făcu intrarea triumfală. Îmbrăcată în roz, din cap până-n picioare. Şi ultra decoltată, ca de obicei. Cei doi piepţi ai rochiei se întâlneau abia în apropierea buricului şi, la orice mişcare, sânii stăteau să-i iasă din acest acoperământ derizoriu. Un cordon lat întrerupea în talie această savantă dezbrăcăminte, care continua mai jos, rochia fiind crăpată în faţă cam până în zona unde se întâlneau picioarele.

— Am aflat! strigă ea victorioasă. Nu ştiu ce v-aţi face fără mine! *Marbella Club* va furniza toată mâncarea pentru serbarea lui Kharoun de mâine seară.

— La ce oră are loc livrarea? sări ca ars Malko.

— Asta nu ştiu încă, răspunse Victoria, dar aflu eu imediat. Şeful are deplină încredere în mine. Cu condiţia să mă duc să stau de vorbă cu el, în toaleta pe care o vedeţi…

— O faci pentru o cauză dreaptă, zâmbi Malko sărutând-o pe

obraz.

După ce plecă ea, Malko, cei doi americani şi Elko Krisantem făcură inventarul arsenalului de care dispuneau. În câteva clipe, puseră toate armele pe pat: cele două Sig Sauer P226 ale lui Chris Şi Milton, extraplatul lui Malko şi trei mini Uzi super scurte, dintre care una cu amortizor.

Elko le examină minuţios piesă cu piesă, apoi le ambala în pungi de plastic pe care le înveli, după aceea, în foiţă de aluminiu, spre a le asigura o etanşeitate perfectă.

— Ce drăguţe pachete cu cadouri! glumi Chris.

— A propos de cadouri, zise deodată Milton. Elko, avem ceva pentru tine!

Scoase trei stilouri mari negre şi i le oferi lui Elko. Acesta îi aruncă o privire tristă.

— Doar ştii că nu ştiu să scriu!

Milton izbucni într-un hohot de râs.

— Nu cunosc multe persoane care ar putea să scrie cu chestiile astea!

Chris luă unul dintre „stilouri”.

— E un GP 32, Elko! Fiecare drăcie din asta are tot atâta putere cât un sfert de livră de trinitrotoluen! Şi poţi trece cu ea în buzunar pe lângă toate detectoarele din lume, pentru că nu conţine nici o piesă metalică...

Mai aveau mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de asaltul final. Malko se simţea foarte emoţionat. Şi de apropierea pericolului, dar şi de perspectiva de a o revedea pe Sharnilar.

*

* *

După satul San Pedro, şoseaua mergea drept şi era mărginită, pe ambele părţi, de câmpuri. Îmbrăcat cu o haină albă de bucătar, Elko Krisantem aştepta de vreo douăzeci de minute, împreună cu Malko, în maşina Seat închiriată, când de după o cotitură apăru o camionetă albă. Pe unul din pereţii laterali era scrisă firma *Marbella Club*; furnizorul ales de Kharoun pentru recepţia din seara aceea.

Fără să spună nici un cuvânt, Malko demară şi blocă drumul. Şoferul camionetei apăsă pe pedala de frâna gata s-o rupă, ca să evite ciocnirea. Sări afară din vehicul, zbierând înjurături în spaniolă.

Dar recitalul lui de injurii nu fu prea lung. Braţul lui Elko se întinse ca un resort şi se propti cu forţă în bărbia lui. Nefericitul

de furnizor se prăbuşi la pământ. Malko deschise portbagajul maşinii sale, de unde luă leucoplast şi sfoară. În câteva secunde, şoferul camionetei, legat fedeleş, se trezi înghesuit, în poziţie de fetus. În portbagajul Seat-ului lui Malko.

În partea din spate a camionetei se găseau mai multe recipiente mari de aluminiu. Malko ridică capacul de pe unul dintre ele şi aruncă înăuntru pachetele pregătite de Elko, după care puse capacul la loc.

Turcul se aşezase deja la volan.

— Armele sunt în oala cu *gaspacho*; asta e o supă rece, îl lămuri Malko.

— Ştiu ce este *gaspacho*! mormăi Elko, care nu putea suferi să fie considerat un ignorant.

Malko se uită lung după camioneta care demarase într-un nor de fum albăstrui. Era neliniştit. Dacă făceau un singur pas greşit, această expediţie pe domeniul lui Mansour Kharoun putea deveni un drum fără întoarcere direct spre iad.

Capitolul 20

La un kilometru de vilă începu să se audă larma voioasă de ia petrecere. Zecile de limuzine Jaguar, Rolls, Ferrari sau BMW, staţionate în preajma vilei, l-ar fi făcut fericit pe orice hoţ de maşini libanez. Malko, la volanul maşinii sale închiriate marca Seat, rula cu viteză mică pe aleile domeniului, reperând ici şi colo puternicele reflectoare instalate pe stâlpi de zece metri înălţime, care luminau parcul ca în plină zi.

O boare călduţă şi umedă sufla dinspre sud. În depărtare, neclintită ca un gigantic monstru marin în mijlocul Mediteranei, se putea ghici, în noapte, stânca Gibraltarului.

Malko se opri în faţa monumentalei uşi de la intrarea în vilă, o uşă dublă pe care era aplicată o feronerie bogată şi complicată, iar unul dintre paznici îi făcu semn să iasă din maşină şi să lase cheile în bord.

Un majordom, în haină albă şi cu mănuşi albe în mâini, se apropie de el.

— Numele dumneavoastră, domnule?

Malko îi întinse invitaţia. Majordomul se înclină.

— Bine aţi venit, Alteţa voastră!

Înarmaţi până-n dinţi, patru sau cinci oameni de pază patrulau pe sub bolta portalului, dincolo de detectorul electronic de arme. Malko se gândi la Elko Krisantem. După spusele lui Ingrid, vehiculele care livrau mâncarea şi băutura nu erau: supuse acestui control, fiind dirijate spre o curte interioară din spatele vilei. Să dea Dumnezeu să nu se fi înşelat!

Se opri ca să vadă cum se proceda cu ceilalţi invitaţi, care soseau după el. Numele lor erau verificate cu atenţie şi bifate pe o listă. Nu se putea face nici un fel de matrapazlâc. Se întreba dacă Chris şi Milton trecuseră deja prin aceste furci caudine, când văzu că se îndreaptă spre el un bărbat înalt. Era Kharoun, îmbrăcat într-un smoching impecabil.

— Prinţe! exclamă Kharoun cu un zâmbet felin. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi răspuns la invitaţia mea!

Malko începu să examineze decorul. Era somptuos, aşa cum de altfel şi-l imaginase. Saloane imense dând dintr-unul în altul duceau spre un patio iluminat puternic, în mijlocul căruia se găsea un bazin cu apă. Pe un fel de podium ce se prelungea spre

centrul acestei piscine fusese instalat un pian cu coadă, transparent în întregime.

Era un fel de Versailles, revăzut şi adăugit de un decorator de la Las Vegas…

— Ce minunată coincidenţă să fiţi şi dumneavoastră la Marbella tocmai când îmi serbez logodna! se extazia traficantul de arme cu vocea cea mai mieroasă din lume.

— Nu-i aşa? murmură Malko. Am profitat de câteva zile de vacanţă. O vacanţă oarecum impusă, trebuie să recunosc…

Cu aceeaşi perfidie, sirianul îşi conduse oaspetele într-unul din saloane, unde mai multe dansatoare de flamingo se ondulau în mijlocul grupurilor de invitaţi, bătând frenetic din palme. Când fetele se învârteau, volanele rochiilor li se ridicau dezvăluindu-le picioarele şi, uneori, chiar slipurile albe sau negre.

— Sharnilar va fi încântată să vă revadă, zise Kharoun.

Şi pentru că pe lângă ei trecea chiar atunci un chelner. Mansour Kharoun luă două pahare cu şampanie Dom Perignon şi îi întinse unul lui Malko.

— Am aflat că aţi avut necazuri cu maşina, continuă el cu un aer dezolat.

Malko se uită la el cu o mină surprinsă, fără să spună nimic. O umbră de ironie trecu pe faţa traficantului.

— Ei, dragul meu prinţ, ce să-i faci? Aici veştile se află repede! La Marbella eşti, la urma urmelor, ca într-un sat unde toată lumea se cunoaşte. Aşa că, daca pot să vă ajut cu ceva, vă rog să-mi spuneţi…

Uitându-se în dreapta Malko văzu, pe un perete alb, tabloul de Rafael vândut la licitaţie, la Sotheby’s, cu cincisprezece zile mai înainte. Tabloul *său* de Rafael. I se strânse inima.

— Dar m-aţi ajutat deja, îngăimă el pe un ton la fel de ipocrit cu al interlocutorului său.

Kharoun privi şi el pictura.

— Dragul meu prinţ! De ani de zile căutam un Rafael, aşa că n-am ezitat nici o clipă să plătesc oricât! În plus, munca dumneavoastră de restaurare este remarcabilă, am considerat că merita şi ea să fie plătită. Sper că nu v-a deranjat. Mai ales după groaznicele necazuri pe care le-aţi avut la Liezen cu teroriştii aceia… Mi-a povestit Sharnilar…

Malko se aplecă spre gazda sa.

— Terorişti pe care, evident, nu-i cunoaşteţi…

Kharoun îşi compuse o mutră de fecioară nevinovată.

— Nu, din păcate, dragul meu!... Şi eu am fost, de câteva ori, victima acestor barbari. De exemplu alaltăieri mi s-a furat un elicopter! Sub ochii mei! Numai printr-o minune oamenii mei au reuşit să-l recupereze...

Îl luă pe Malko de braţ.

— Am impresia că între noi s-au strecurat unele regretabile interpretări greşite. Dar despre asta vom mai avea timp să discutăm, să nu ne stricăm o seară minunată! Acum, să ne distrăm! Avem amândoi norocul să fim încă în viaţă, ceea ce este o binecuvântare, nu credeţi?

În această privinţă Malko era de acord cu traficantul.

Trecuseră prin mai multe saloane boltite, în stil maur. Mese mari de marmură stăteau să se prăbuşească sub abundenţa felurilor de mâncare. Erau deja cel puţin o sută de invitaţi. Unii se trântiseră pe canapele confortabile îmbrăcate în piele albă, alţii bântuiau în căutarea unei partenere cu care să-şi petreacă seara, alţii dansau. Doamnele erau în rochii lungi, cavalerii lor în smoching. Malko observă că doi indivizi îl urmau peste tot, discret. Doi cerberi ai lui Kharoun, de bună seamă.

Mergând fără o ţintă precisă, ajunseră în cele din urmă lângă piscina interioară, unde era instalat ciudatul pian cu coadă transparent.

— Dar unde este Sharnilar? întrebă Malko.

Privirea lui Kharoun se întristă.

— Cred că nu va mai întârzia mult, trebuie să coboare. A avut, săraca de ea, o migrenă cumplită!

O necunoscută, înfăşurată într-un fel de furou extravagant roz cu verde, se repezi spre Kharoun spunându-i cât se bucură Că-l revede. Malko profită de acest moment ca să se îndepărteze de gazda sa, urmărit îndeaproape de cei doi cerberi.

Într-o „costumaţie" neagra ce aducea mai curând a combinezon decât a rochie, având în plus meritul că în spate era decoltată până unde începeau fesele. Victoria se apropia de Malko ondulându-se, vizibil puţin ameţită deja, cu un pahar de şampanie în mână şi cu buclele blonde în ochi.

— I-ai văzut pe undeva pe cei doi îngeri păzitori ai mei? o interpelă Malko imediat.

— Nu, răspunse ea. Eu am venit cu Ingrid şi cu Andrew. Chris şi Milton erau într-o maşină în spatele nostru, dar la intrarea în vilă ne-am pierdut de ei.

Îşi trecu un braţ în jurul taliei ei. Cei doi zbiri ai lui Kharoun,

închipuindu-şi că a agăţat-o, rămaseră mai în urma, oarecum liniştiţi.

— Încerc să-i găsesc, îi spuse el sărutând-o uşor pe tâmpla.

Îşi continuă drumul, urmat îndeaproape de cei doi cerberi. În fine, într-un salon îi reperă pe Chris şi pe Milton, fiecare cu câte un pahar în mână. Lui Malko îi venea să-i sărute. Dar trebuia să lase efuziunile sentimentale pe mai târziu. Trecu pe lângă ei fără să le arunce măcar o privire. Pe marginea piscinei, câteva cupluri dansau lasciv, după ultimele slow-uri la modă. Dădu în sfârşit peste Ingrid, după care Marcus se ţinea ca un câine credincios. Tânăra blondă era mai înaltă cu cel puţin douăzeci de centimetri decât asociatul lui Kharoun. Marcus era roşu la faţă ca sfecla, mai-mai să-l lovească apoplexia.

Malko se înclină în faţa lui Ingrid şi o invită la dans. Ea se lipi de el din cap până-n picioare, strivindu-şi sânii de pieptul lui. Era îmbrăcată în negru, cu o rochie foarte decoltată, aşa încât ar fi fost extrem de greu să o priveşti şi să nu ţi se trezească în minte gânduri vinovate.

— Nu l-ai văzut pe Elko? o întrebă el de îndată ce ajunseră pe ringul de dans.

În braţele lai, Ingrid practica un fel de dans din buric cu încetinitorul, cu capul pe umărul lui.

— Încă nu, îi şopti ea.

Malko începu să fie realmente neliniştit. Dacă turcul nu a putut pătrunde în vilă sau, mai rău, dacă l-au descoperit cu armele, erau terminaţi.

— Vino cu mine, zise el sărutând-o pe gât.

Îmbrăţişaţi, traversară toate saloanele, îndreptându-se spre scara monumentală a vilei, cu cei doi paznici pe urmele lor. La primul etaj le apărură în faţă doi bărbaţi, barându-le drumul.

— Doamna e obosită, îi spuse Malko unuia dintre ei făcându-i semn complice cu ochiul. Trebuie să se lungească puţin, înţelegi ce vreau să spun?…

Cei doi paznici rămaseră de piatră:

— Petrecerea are loc jos!

Tonul nu admitea replică. Malko înţelese că nu avea nici un sens să insiste. Oricum, fără arme, nu putea acţiona. Iar armele erau la Elko.

Oare unde era Elko?

*

* *

În imensa bucătărie strălucind ca un laborator, Elko tocmai profita de un moment în care rămăsese singur ca să-şi bage amândouă mâinile într-una din cuvele de aluminiu cu gaspacho şi să scoată arsenalul la lumină. După ce livrase mărfurile fusese poftit ca, înainte de a pleca, să mănânce ceva împreună cu ceilalţi servitori. După aceea se amestecase printre chelnerii angajaţi ocazional, profitând de faptul că era îmbrăcat la fel ca ei.

Acum, trebuia să facă în aşa fel încât armele să ajungă la destinatarii lor. Scoase mai întâi cele două Sig Sauer şi extraplatul lui Malko, cu încărcătoarele şi cartuşele şi le puse pe o masă. Mai rămăseseră automatele Uzi. Uşa bucătăriei se deschise brusc şi îşi făcu apariţia un chelner şef.

— Ei! Ce faci aici? strigă el.

Elko puse imediat mâna pe un oloi de aramă, care cântărea vreo douăzeci de kilograme, se răsuci şi îl aruncă cu toată puterea direct în capul intrusului. Zgomotul ca de gong al izbiturii fu atât de puternic încât nu se mai auzi scâncetul omului care se prăbuşi pe podea. Calm, Elko puse oala la locul ei în cui, luă câteva cârpe de bucătărie cu care îi astupă gura chelnerului şef şi îl legă bine, apoi îl târî până la toaleta personalului şi îl încuie înăuntru cu cheia... După care se întoarse în bucătărie, scoase automatele Uzi din recipient, îşi distribui toată muniţia sub haina albă de chelner, luă o tavă plină de cupe cu şampanie şi o porni spre saloane.

*

* *

La etajul al doilea, instalat în faţa celor opt ecrane de control care permiteau supravegherea vilei aproape în întregime, Nassiri fierbea de nervi. Kharoun îi ordonase să stea ascuns până în clipa când, în cursul nopţii, urmau să plece ca să se întâlnească, pe mare, cu un cargou sub pavilion liberian. Îi ascultase ordinele, de nevoie. Pentru că era în joc Cauza, iar el şi Kharoun erau momentan asociaţi; de-abia aştepta să se încheie operaţia.

La un moment dat încremeni. Pe ecranul de control care supraveghea bucătăria apăruse un zdrahon care îi amintea de cineva, de cineva anume. Era valetul gorilă al lui Malko Linge!

Smulse o Uzi din rastelul aflat în spatele lui şi ieşi în goană pe culoar.

Cu platoul în mână, Elko trecea din salon în salon. Îi descoperi, în sfârşit, pe Chris şi pe Milton care stăteau de vorbă cu două

tinere doamne.

— Mai doriţi un whisky, domnule? i se adresă el lui Chris.

Acesta îi aruncă o privire cu subînţeles. Cu o mână luă un pahar, iar cu cealaltă apucă pistolul Sig Sauer ascuns sub platou. Cu aceeaşi discreţie, Milton repetă manevra.

Ceva mai departe, Elko îl zări pe stăpânul său flirtând aproape indecent cu Ingrid. Se plantă ostentativ în faţa lui şi îi întinse platoul cu băuturi. Un zâmbet imperceptibil apăru pe buzele lui Malko. Din vârful degetelor care se plimbau pe pielea mătăsoasă a lui Ingrid îi indică lui Elko prezenţa celor doi paznici ai săi, staţionând la doi metri mai încolo. Elko pricepu riscul şi se gândi să se îndepărteze, pentru moment; dar Ingrid se desprinse din braţele lui Malko, luă două cupe de pe platou şi, cu un surâs fermecător, le întinse celor doi cerberi. Aceştia începură să se bâlbâie, neştiind cum s-o refuze, iar ea se împiedică şi li se prăbuşi în braţe, vărsând şampania pe ei, după care porni să le debiteze un lung şir de scuze.

Între timp, Malko îşi strecurase pistoletul extraplat sub smoching. Cu un zâmbet larg o înştiinţă pe Ingrid că circul ei avusese efectul scontat.

„Calul troian” pătrunsese în cetate... Acum mai rămânea de stabilit numai momentul atacului!

Pe când în salon se petreceau aceste fapte, în *patio*, Carlos, majordomul lui Kharoun, se apropie de acesta şi îl luă deoparte.

— Avem o mică problemă, *senor*, îi spuse el. Nişte musafiri nepoftiţi...

Şi îi povesti ce descoperise Nassiri. Ochii negri ai lui Kharoun se tulburară.

— Găseşte-l pe Marcus şi spune-i că ne întâlnim, la elicopter, peste zece minute! îi porunci el.

Pe chip îi apăru un rânjet care îi dezveli dinţii de fiară sălbatică.

— Iar lui Nassiri spune-i să aibă grijă de *unii* dintre invitaţii mei! adăugă el.

*

* *

Ca să nu dea de bănuit, Malko o părăsi, cu regret în suflet, pe Ingrid şi se lăsă înhăţat de Andrew Marcus care, fiind la al cincilea pahar de whisky nediluat, avea o adevărată diaree verbală. Obsedat de absenţa lui Sharnilar, Malko abia îngăimă câteva monosilabe, în chip de răspuns. Era obligatoriu să ia

legătura cu ea, ca să-şi poată pune planul în aplicare. Din cele câteva vorbe sibilinice pe care i le transmisese prin Victoria, când vorbise cu ea la telefon de la *Rodeo Beach Club*, reuşise numai să localizeze ascunzătoarea stocului de Hantavirus. Dar două întrebări capitale rămăseseră fără răspuns: unde şi când urma să se facă livrarea?

Se pregătea să încerce o acţiune în forţă ca să ajungă în apartamentul lui Sharnilar când, cu coada ochiului, îl văzu pe majordomul lui Kharoun făcându-şi loc prin mulţime şi îndreptându-se înspre el. Nu venea el, de bună seamă, ca să-l anunţe că era din nou primit, cu braţele deschise, la CIA... Carlos se înclină înaintea lui Malko, privindu-l pieziş:

— D. Kharoun ar vrea să vă spună câteva vorbe, dacă nu vă deranjează.

Malko îşi ceru scuze de la Andrew Marcus şi o porni după majordom traversând saloanele, sub privirile convergente ale lui Elko, Chris şi Milton. Urcară scara şi Carlos le făcu semn celor doi cerberi să-i lase să treacă. Sosise momentul cheie: acum ori niciodată. Malko avea la dispoziţie numai câteva secunde. Îl urmă calm pe Carlos câţiva metri, iar când nu mai puteau fi văzuţi, îl împinse lângă perete şi îi băgă ţeava pistoletului extraplat sub nas.

— Unde este doamna Khasani?

Chipul palid al majordomului se îngălbeni mai tare.

— Eu... Vă...

Cu mâna liberă îl căută pe Carlos în buzunarele hainei şi îi luă pistolul automat.

— Unde e? repetă el întrebarea.

Carlos clătină din cap.

— A plecat. Iar dumneata n-o să ieşi viu de aici!...

Malko îi împinse pistolul în gură, scoţându-i un dinte.

Cu ocazia asta.

— Îţi spun pentru ultima dată, mârâi el. Du-mă la ea!

Când Malko şi majordomul ajunseră în capul scării şi nu-i mai putea vedea, Elko Krisantem puse mâna pe un alt platou cu cupe de şampanie şi urcă şi el scara. Unul dintre paznici îi tăie calea cu pistolul în mână.

— Dl. Kharoun a comandat să fie servit sus! zbieră turcul împingându-l din drumul său.

Vorbise cu atâta convingere încât paznicul, zăpăcit, îl lăsă să treacă. Erau mai multe coridoare. Ezită o clipă, ciuli urechea şi, în

clinchetul cupelor de şampanie care se loveau una de alta, se năpusti într-o galerie, la capătul căreia Malko îl soma cu pistolul pe Carlos să vorbească. Chiar atunci, dintr-o încăpere vecină, ieşi Nassiri, cu o mitralieră în mână.

Lui Elko îi îngheţă sângele în vine. Aruncând platoul cât colo, se azvârli cu cele două sute de kilograme de muşchi peste terorist; acesta se dezechilibră şi căzu la pământ, trăgând o rafală de mitralieră. Zeci de gloanţe găuriră peretele lângă care se găsea Malko. Unul îl răni la braţul stâng şi, în aceeaşi clipă, simţi corpul lui Carlos, lipit de el, devenind moale şi flasc. Malko se îndepărtă şi, în timp ce majordomul se prăbuşea cu pieptul plin de sânge, îşi dădu seama că glonţul care îl atinsese pe el pătrunsese apoi în inima lui Carlos.

Palestinianul, sufocat sub greutatea turcului, se chinuia să-şi recupereze mitraliera. Elko îşi scoase laţul şi îl trecu în jurul gâtului teroristului. Şnurul subţire îl tăia, dar el se zbătea în continuare încordându-şi muşchii gâtului şi azvârlind din picioare ca să scape.

Malko lovi mitraliera cu vârful piciorului, trimiţând-o în celălalt capăt al galeriei.

— Nu-l omori imediat! Mai am puţin nevoie de el, îi spuse lui Elko.

Fără alte precizări, o luă la fugă spre ultima uşă pe stânga. Dacă Victoria nu îi explicase greşit, acolo trebuia să fie camera lui Sharnilar. Era închisă cu cheia. Malko îşi luă avânt şi o izbi cu piciorul cu atâta putere încât practic o smulse din ţâţâni. În încăpere, Sharnilar îmbrăcată într-o pijama de mătase roz stătea pe marginea unui pat imens, cu baldachin, sub supravegherea unui paznic. Nu auziseră focurile de armă din cauză că, prin fereastra deschisă, în odaie pătrundea tot vacarmul de la petrecere.

Gorila lui Kharoun îşi îndreptă pistolul spre Malko cu o secundă întârziere; glonţul pornise deja din extraplatul acestuia şi îi spulberă plămânii. Se prăbuşi la pământ înainte de a apuca să scoată măcar un sunet.

Sharnilar asistase nemişcată la scenă. Părea împietrită.

— Malko! strigă ea în sfârşit, cu ochii în lacrimi. Malko!

În aceeaşi clipă, Elko Krisantem năvăli în odaie, împingându-l pe Nassiri, aproape groggy şi cu faţa tumefiată, cu botul armei sale mini Uzi cu amortizor de sunet.

— Dacă vreţi să-l mai ţineţi în viaţă, avem nevoie de întărituri,

bombăni el. Au mai apărut doi pe care i-am adormit definitiv; sunt pe coridor.

Când îl văzu pe palestinian, Sharnilar scoase un răget ca de tigroaică. Revenindu-i în minte tot coşmarul pe care îl trăise la New York, se repezi spre el să-i scoată ochii cu unghiile.

Malko vru să intervină, dar Nassiri se dovedi a fi mai iute: cu o mână îi blocă braţele lui Sharnilar, iar cu cealaltă o cuprinse de talie şi fugi cu ea în braţe până lângă o uşă cu geam, folosind-o ca pe un scut. Îi dădu apoi drumul şi, făcând un salt fantastic cu spatele, trecu prin uşă, spărgând geamul, ca să aterizeze, rostogolindu-se, pe o mică terasă fără balustrada, cu deschidere spre curtea interioară şi piscină.

Malko ajunse imediat lângă el, iar Nassiri sări în picioare cu un ciob enorm, ca un pumnal, în mâna dreaptă. Malko îl evită în ultimul moment, dar palestinianul nu se lăsă: cu o privire de nebun, cu braţele şi picioarele depărtate, stătea gata să se repeadă asupra lui Malko ca să-l spintece. În faţa acestui monument de ură oarbă, Malko înţelese că nu mai exista decât o singură soluţie: puse degetul pe trăgaci şi trase. Glonţul îi pătrunse lui Nassiri drept în inimă. Cu ochii ieşiţi din orbite, nevenindu-i parcă să creadă, teroristul făcu câţiva paşi înapoi, până la marginea terasei şi se prăbuşi în gol.

Se auzi un pleosc răsunător, la vreo zece metri mai jos. Femeile începură care să zbiere şi să fugă în toate direcţiile, care să se trântească la pământ cuprinse de crize de nervi. În câteva secunde, vila din *O Mie şi Una de Nopţi* a lui Kharoun se transformă într-un veritabil azil de nebuni.

Malko, în picioare la marginea terasei, se trase repede înapoi văzând jos trei bărbaţi cu armele îndreptate spre el. Rafalele îi făcură pe invitaţi s-o ia la fugă care încotro, ca vrăbiile. Când focurile de armă încetară, Malko se îndreptă din nou spre marginea terasei şi îşi descărcă pistolul, trăgând asupra gorilelor lui Kharoun, care căzură unul după altul, ca ţintele la bâlci: unul se prăbuşi între două şezlonguri, iar ceilalţi doi în piscină.

În timp ce-şi reîncărca arma, atenţia îi fu atrasă de un bâzâit ce venea de sus. În clipa următoare zări elicopterul lui Kharoun apărând din spatele pădurii de stejari. O ştergea! În cabina luminată, Malko putu distinge şi silueta lui Andrew Marcus. Cei doi traficanţi îi scăpaseră din gheare, înainte de a afla unde şi când va fi livrată înspăimântătoarea încărcătură de arme bacteriologice...

Sharnilar rămăsese singura sa speranţă!... Înţelegând parcă ce mare nevoie avea de ea, Sharnilar se ivi în spatele său şi îi puse mâna pe umăr.

— Ai avut dreptate, îi şopti ea. Selim a notat totul în documentele acelea. Şi am mai găsit ceva care sigur te va interesa...

*

* *

De când începuse atacul, Chris şi Milton făceau, la parterul vilei, tot ce le stătea în putinţă ca să răărească rândurile adversarilor. Dovedindu-se de o mobilitate extraordinară, erau întotdeauna exact acolo unde era nevoie şi, până în prezent, reuşiseră să ţină. La respect armata de gorile a sirianului, care încercau să ajungă la etaj ca să pună mâna pe Malko. Aveau deja trei victime la activ...

În realitate, riposta oamenilor lui Kharoun nu era bine organizată. Fără şef, zbirii alergau de capul lor în toate părţile, trăgând orbeşte rafale care mai degrabă terorizau liota de invitaţi, decât să fie realmente eficiente. Ca să scape de gloanţe, bieţii oameni se aruncau la pământ, se lipeau de pereţi, se ascundeau în spatele coloanelor sau pe după mobile.

În debandada generală de strigăte, de ordine date în toate limbile şi de focuri de armă, numai Ingrid şi Victoria, pe două fotolii în *patio*, îşi păstraseră calmul olimpian. Admirau, cu gura căscată, vitejiile celor doi iubiţi ai lor americani, golind sticle de şampanie Dom Perignon, ca să le piară din nări mirosul prafului de puşcă.

*

* *

În baia de lângă dormitorul ei, Sharnilar se chinuia să scoată, cu o pilă de unghii, o dischetă pe care o ascunsese în spatele oglinzii de deasupra lavaboului. Reuşi, până la urmă şi i-o dădu lui Malko.

— E o dischetă de calculator, zise el uitându-se pe eticheta pe care ar fi trebuit să scrie ce conţinea, dar nu scria nimic.

— Este jurnalul de bord al vasului *Ormuz*, îl anunţă ea triumfătoare. Am făcut o copie noaptea trecută.

Un zâmbet lumină chipul lui Malko.

— Bravo! îi spuse el mângâind-o pe braţ. Du-mă repede în biroul lui Kharoun ca să aflăm ce conţine.

Erau gata să iasă din odaie, când dinspre galerie se auzi un

tropăit. Elko aruncă o privire rapidă pe coridor, însoţită de o rafală de mitralieră. Înţelesese care era situaţia: cinci zbiri înarmaţi veneau în fugă spre ei cu intenţia să-i lichideze sau măcar să-i facă să piardă un timp preţios. Scoţând unul dintre stilourile grenadă procurate de Milton, îl aruncă drept în mijlocul grupului de agresori.

O fracţiune de secundă nu se întâmplă nimic. După aceea însă se auzi o explozie formidabilă şi din parchet izvorî o jerbă de fum negru. Când se mai risipi, pe jos se văzură cinci corpuri zăcând inerte, sfârtecate.

Malko şi Sharnilar reuşiră să treacă. Elko, rămas în spatele lor să-i acopere, a mai trebuit să înfrunte trei vajnici purtători de puşti Kalaşnikov. Aruncă în galerie, unul după altul, ultimele sale două stilouri ucigaşe GP32, după care, ajuns la capătul argumentelor şi mai ales al proviziilor de exploziv, o luă la fugă spre terasă şi se aruncă în gol, în aceeaşi direcţie în care o luase, ceva mai înainte, cadavrul lui Nassiri. Ateriză în mijlocul piscinei, înconjurat de o fântână arteziană de stropi, dar într-o clipă ieşi la suprafaţă. Cu puşca mini Uzi în mâini, începu să calce apa ca un apucat, mitraliind totul în jurul său.

*

* *

După ce ajunseră în biroul lui Mansour Kharoun, Malko se uită să vadă cât e ceasul. La Washington era acum ora opt seara. Erau toate şansele ca Frankenheimer să se afle la biroul său de la Langley.

Încercă nu mai puţin de cinci ori până izbuti să prindă CIA la celălalt capăt al firului. Când, în sfârşit, Suzy ridică receptorul, Malko scoase un strigăt de bucurie.

— Suzy! Ascultă-mă cu atenţie...

Lângă el, Sharnilar, stând în faţa ecranului unui calculator, apăsa cu disperare, dar zadarnic, pe toate butoanele. Discheta pe care o copiase noaptea trecută era protejată şi, de bună seamă, ea nu cunoştea codul.

— Îţi trimit un dosar codat, îi comunică Malko lui Suzy la telefon. N-am timp să-ţi explic despre ce e vorba, dar trebuie să aflu cât mai repede ce conţine. Este vital!

Şi adăugă că putea fi găsit la *Marbella Club*.

Asta cu condiţia să poată ieşi din fortăreaţa lui Mansour Kharoun.

*

* *

Malko şi Sharnilar reuşiră, de data aceasta, să se întâlnească cu Chris şi Milton, la parter, fără peripeţii.

Ultimii invitaţi, ascunşi prin diverse colţuri ale salonului, se înghesuiseră şi mai tare pe sub mobile.

— Unde sunt Victoria şi Ingrid? întrebă Malko.

— Aici! strigară cele două fete, clar bete moarte.

— Plecăm! le anunţă Malko.

Traversară în fugă curtea interioară, fără să întâmpine nici un impediment. Era evident, contraatacul slăbise. Se mai auzi totuşi o rafală, însoţită de zgomot de geamuri sparte. Elko, care tocmai ieşise din piscină, ripostă cu o serie de gloanţe trase cu o mitralieră Kalaşnikov, recuperată de la un duşman mort. Apoi se lăsă tăcere.

În schimb, în parkingul luminat ca ziua-n amiaza mare; patrulau vreo zece oameni.

— Milt! strigă Malko. Reflectoarele!

Instantaneu, Milton mitralie reflectoarele şi întunericul se lăsă peste ei.

— Aş vrea şi eu o armă! ceru Sharnilar.

Malko avu un moment de ezitare. Ochii albaştri ai tinerei femei străluceau, din cauza tensiunii nervoase din ultima vreme. Îi întinse pistolul automat luat de la Carlos.

Milton le arătă o limuzină mare, Mercedes 600.

— Asta e maşina lui Ingrid. Să ne urcăm în ea, că e ca un tanc.

Şi se sui la volan. Chris şi Elko se aşezară alături de el, iar doamnele, împreună cu Malko, pe bancheta din spate. Milton porni motorul.

— Stai o clipă! strigă Malko. Trebuie să mă întorc în vilă!

— Eşti nebun! îi zise Milton. Or să ne omoare ca pe nişte iepuri!

— Nu întârzii mult! insistă Malko.

O porni în fugă spre vilă. Un minut mai târziu, năvălea în primul salon. Se trezi nas în nas cu un paznic, care îndrepta spre el un pumnal de comando. Malko nu-i lăsă prea mult timp de gândire; un glonţ şi gata! În trecere, îi smulse din mână pumnalul.

Ajunse în salonul unde, pe peretele alb, se găsea Rafael-ul său. I se strângea inima de durere gândindu-se ce era silit să facă, dar n-avea de ales. Lama pumnalului de comando era ascuţită ca un brici. Scârţâi, când veni în contact cu pânza

tabloului. În zece secunde, cu o tehnică pe care i-ar fi invidiat-o şi cel mai mare hoţ de opere de artă, Malko scoase lucrarea lui Rafael din ramă. Rulă pânza şi o băgă sub braţ.

Peste încă două minute, sărea în maşină. Mercedesul demară în trombă.

Nu rulă mai mult de treizeci de metri şi trebui să frâneze. Un grilaj solid de fier forjat bara unica ieşire. O ploaie de gloanţe începu să cadă peste Mercedes.

Erau prinşi ca şoarecii în cursă.

Capitolul 21

Milton apăsă pe maneta de mers înapoi. Dând cu spatele, în lumina farurilor Mercedesului apărură mai multe maşini, staţionate pe un teren de tenis în construcţie: un screper, un compresor, un buldozer…

— Buldozerul! strigă Malko.

Chris sări din Mercedes, urmat de Elko. Americanul se căţără pe scaunul din faţa manetelor de comandă, încercând să pună maşinăria în mişcare, iar Elko se instală lângă el, în cabină, cu automatul mini Uzi în mâna dreaptă şi cu mitraliera Kalaşnikov în stânga. După ce bâjbâi timp de câteva secunde, care li se părură secole, Chris reuşi să urnească buldozerul din loc. Bubuind şi tuşind, enormul motor al maşinii începu să se învârtească. Într-un scrâşnet oribil de pinioane supuse la chinuri, Chris demară, fără să-i pese de consecinţe.

Gloanţele cădeau ca grindina pe caroseria de tablă a utilajului. Din Mercedes, Malko, Milton şi Sharnilar trăgeau în gorilele angajate de Kharoun, ca să-i apere pe Chris şi pe Elko. Buldozerul se apropia de grilaj. Elko, protejat de lama ridicată a buldozerului, în care ricoşau gloanţele, trăgea cu amândouă mitralierele. Buldozerul intră în barajul de metal. Grilajul, solid, rezistă câteva clipe atacului, apoi barele de fier începură să se îndoaie şi, în cele din urmă, cedară. Drumul era de acum liber!

Mercedesul se strecură prin gaura făcută în grilaj de buldozer, trecu pe lângă el, după ce ieşi de pe proprietate şi stopă la vreo zece metri mai încolo. După numai câteva secunde Chris şi Elko se urcară în limuzină şi o porniră, cu toţii, pe drumul în serpentină care ducea spre Marbella.

*

* *

Telefonul începu să sune în bungalowul de la *Marbella Club*, în timp ce Victoria, în baie, fixa pansamentul pe rana lui Malko.

Malko intră ca o bombă în salon, unde Chris, Milton şi Ingrid încercau să-şi revină din emoţii, golind cu metodă barul. Frântă, Sharnilar se odihnea pe patul lui Malko, în cealaltă cameră.

Malko recunoscu, la capătul firului, vocea lui Frankenheimer. De data asta, chiar şi domnul Deputy Director avea vocea alterată de încordare.

— Malko! Discheta a vorbit! Iahtul lui Kharoun are întâlnire, în noaptea asta, cu un cargou liberian numit *Rasty Scupper*! Uite care-i poziţia: 36° nord şi 0, 4°-15° est. Asta înseamnă cam la şaizeci de mile de Gibraltar. Întâlnirea trebuie să aibă loc la ora şase dimineaţa.

Malko se uită la ceas. Era ora trei. Iahtul *Ormuz* trebuia neapărat interceptat înainte ca viruşii să fie transferaţi pe vaporul liberian.

— De ce nu trimiteţi nişte forţe de la Navy să-i scufunde? îi suflă Malko. De vreme ce se află în afara apelor teritoriale ale Spaniei…

— E prea periculos, replică Frankenheimer. Din cauza virusului. O explozie puternică presupune riscul împrăştierii lui în cele patru vânturi, ceea ce ar însemna contaminarea unei bune părţi din ţările de la Marea Mediterană. Trebuie să ne asigurăm că virusul e la bord şi nu în altă parte, după care trebuie neapărat să fie ars.

Un program complet.

— Nu pot implica flota navală americană; operaţia este prea delicată, adăugă Frankenheimer.

— Aşa, deci! Şi cine o să facă treaba asta?

— Foarte simplu de răspuns. Dumneata!

Malko înghiţi în sec.

— Şi cum vă închipuiţi că voi reuşi eu să realizez în trei ore şi în plină noapte, un asemenea miracol? silabisi el.

— M-am ocupat de tot, îl asigură Frankenheimer cu o voce optimistă. Avem un corespondent la Gibraltar care posedă un hidroavion ULM. Şeful filialei noastre l-a contactat deja. În prezent, trebuie să fie pe drum. Ai întâlnire cu el la Porto Banus. El are asupra lui tot materialul de care o să ia nevoie.

— Adică?

— Explozive ca să scufunzi vasul *Ormuz*. Şi, bineînţeles, echipament complet de scafandru.

Malko tăcu. N-avea nici un chef să se deghizeze în om-broască după o seară în care curseseră gloanţele mai din abundenţă decât şampania. Un moment se gândi să-l trimită la plimbare pe Frankenheimer, cu gustul său nemăsurat pentru acţiuni imposibile. La urma urmelor, Nassiri era mort şi îl ucisese cu mâna lui. Palestinianul plătise cu viaţa dezastrul făcut la Liezen, asasinarea Evanghelinei şi mutilarea lui Sharnilar. Sharnilar… Dintr-odată imaginea chipului ei, împietrit de spaimă pe

marginea patului cu baldachin din vila lui Kharoun, îl făcu să simtă un nod în gât. Îi promisese că o va apăra. Iar traficantul va fi obligatoriu la bord, când vasul *Ormuz* va exploda…

— Sunt de acord, zise el pe tonul cel mai natural.

Şi închise telefonul.

În camera alăturată, unde cu toţii credeau că doarme, Sharnilar puse cât se putea de încet receptorul în furcă. Ascultase toată conversaţia lui Malko cu domnul Deputy Director de la CIA. Nu-i scăpase nici un cuvânt.

Închise ochii. Avea şi ea, personal, un cont de reglat cu Mansour Kharoun şi nu voia ca Malko să şi-l ia asupra sa. Cum a putut oare să fie atât de naivă? Mai devreme sau mai târziu, sirianul ar fi lichidat-o oricum! În clipa în care ar fi fost convins că ea nu mai reprezenta nici un pericol pentru el…

De aceea, ea era cea care trebuia să-i vină de hac.

Aşteptă să plece Malko, apoi, ascunzând licărirea de ură ce îi lucea în ochi, se ridică din pat şi se îndreptă spre uşa camerei…

*

* *

Începeau să se ivească zorii, pe Marea Mediterană. Vremea era superbă; doar câţiva norişori, la orizont, păreau aurii în lumina soarelui ce răsărea.

Micul hidroavion ULM zbura la o sută de picioare deasupra apei. Cu e hartă pe genunchi, pilotul urmărea ruta. Era un bărbat de vreo şaizeci de ani, un american roşcat care fusese pilot în războiul din Pacific. Trăia acum la Gibraltar şi îşi folosea hidroavionul mai mult pentru lecţii de pilotaj, decât pentru scufundarea iahturilor.

Malko îşi trecu în revistă echipamentul. Se îmbrăcase cu salopeta de scafandru trimisă de şeful filialei CIA din Gibraltar şi în picioare îşi pusese labele de înot sub acvatic. Nu mai rămânea decât să-şi tragă pe cap masca şi să-şi fixeze cele două butelii cu aer în spinare. Avea la dispoziţie şi un mijloc de transport submarin, un „scuter” Apollo alimentat cu baterie cu care se putea deplasa, sub apă, cu o viteză ceva mai mare de trei kilometri pe oră. Încărcăturile cu exploziv se găseau într-un sac de cauciuc negru, legat de curea, pe şold.

În fine, în lumina albăstruie a zorilor, apăru la orizont forma masivă şi albă a vaporului *Ormuz*.

Hidroavionul începu să coboare încet, până aproape să atingă apa. Ghemuit, Malko îşi dădu drumul în apă, prin trapa din spate.

Imediat după aceasta, avionul viră brusc şi începu din nou să se înalţe.

*

* *

În acelaşi timp, vedeta *Delta 60* a lui Sharnilar, ultimul cadou primit de la Kharoun, pleca din Porto Banus unde era ancorată de o lună, lângă goeleta *Stormy Weather*. Pornind cu toată viteza înainte, cu botul în întregime ieşit din apă şi lăsând în urma ei o dâră lungă de spumă albă, vedeta se lansă spre largul mării folosind din plin puterea celor două motoare Isotta Fraschini de câte 1.500 de cai.

Sharnilar branşă pilotul automat al ambarcaţiunii. Apoi, pe harta pe care o avea în faţă, cu ajutorul unei rigle şi al unui compas, stabili poziţia vasului *Ormuz*, după indicaţiile pe care i le comunicase la telefon Frankenheimer lui Malko, cu puţin timp înainte.

Deschise un sertar, de unde luă pistolul Bereta placat cu aur şi îl armă.

După aceea rectifică uşor direcţia, se aşeză cu pletele ei negre în vânt pe scaunul din faţa manetelor de comandă şi îşi aprinse o ţigară. Vasul *Delta 60* tăia valurile înaintând cu optzeci de kilometri pe oră.

Sharnilar se simţea nemaipomenit de bine. Mergea spre împlinirea destinului ei.

*

* *

Lui Mansour Kharoun nu-i veni să-şi creadă ochilor când văzu apărând, la orizont, vedeta Delta 60 a lui Sharnilar. Îşi puse paharul cu şampanie pe tejgheaua barului şi se apropie de fereastră. Micuţa vedetă albă se apropia cu toată viteza, înconjurată de o cunună de stropi de apă şi de spumă. Vasul *Ormuz*, cu toate motoarele oprite, se legăna uşor pe valuri.

Andrew Marcus veni lângă Kharoun.

— O aşteptai să vină? îl întrebă el.

— Câtuşi de puţin, zise Kharoun pe un ton aspru.

Cu o expresie crispată pe chip, încerca să înţeleagă ce se întâmplase. După plecarea lui precipitată, rupsese orice contact cu vila. Din motive de securitate. Să fie oare posibil ca diavolul ăla de prinţ austriac să fi scăpat viu din ghearele lui Nassiri şi s-o fi eliberat, pe urmă, pe Sharnilar? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu era şi el împreună cu ea? Sau poate, mai degrabă,

această sosire a ei intempestivă trebuia interpretată drept semnul victoriei palestinianului care, după ce îl lichidase pe Malko Linge, considerase că pericolul era îndepărtat şi se debarasa de o prezenţă stânjenitoare şi inutilă, de acum încolo, trimiţându-i-o lui?

— Să-l lăsăm pe Klaus să se ocupe de ea, zise englezul pe tonul cel mai normal.

Mansour Kharoun refuză, cu un gest clar al mâinii, propunerea facilă a lui Andrew Marcus. Mai, bine mai aşteptau puţin, ca să se lămurească despre ce era vorba. Nu-şi putea permite să pună în pericol livrarea virusului, afacere care urma să-i aducă un câştig de o sută de milioane de dolari-aur.

Compunându-şi o mutră binevoitoare, se hotărî să o primească la bord, cu un zâmbet larg pe toată faţa.

*

* *

Malko înota încetişor pe lângă carcasa vasului *Ormuz*. Fixase deja două încărcături explozive cu fosfor, prevăzute cu magneţi. Mai avea de pus încă una, în partea din spate a iahtului. Ceea ce garanta un foc de artificii pe cinste!

După ce regla detonatoarele, dispunea de numai treizeci de minute ca să-şi ducă la îndeplinire ultima fază a misiunii.

*

* *

Elegant ca întotdeauna, îmbrăcat în eternul său costum alb, Kharoun traversă salonul cu lambriuri al vasului *Ormuz*, cu o cupă de şampanie în mână.

— Dar nu-i adevărat, draga mea, nu te-am părăsit deloc! protestă el cu cea mai blândă voce.

Sharnilar luă cupa cu şampanie şi se prăbuşi într-unul dintre fotoliile capitonate cu piele din salonul iahtului.

Cocoţat pe un scaun la bar, Andrew Marcus nu-i scăpa din ochi pe amândoi, vag neliniştit. Prezenţă acestei femei la bord, cu mai puţin de o oră înaintea unei tranzacţii de maximă importanţă, îl intriga. De ce venise? Şi cum aflase poziţia vasului? Regreta faptul că Mansour Kharoun nu-i urmase sfatul şi nu-l trezise pe Klaus Altman, care dormea într-o cabină de pe vas. Tânărul neamţ îl ucisese fără cea mai mică ezitare pe Khasani, acum câteva luni, când şi-a dat seama că individul vroia să-i escrocheze. Precis că ar fi găsit o soluţie eficientă să se debaraseze şi de văduvă.

Sharnilar îl privea pe Kharoun cu un aer straniu.

— Şi totuşi, ai plecat fără să-ţi iei rămas bun de la mine, şopti ea. Nu-i frumos.

Kharoun deschise braţele.

— E o poveste lungă, oftă el. O să-ţi explic…

Sharnilar zâmbi.

— Avem tot timpul, zise. Ea.

Apoi îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul fustei, de unde scoase pistolul Bereta.

— Sharnilar! strigă sirianul.

Era gata să sară pe ea, dar Sharnilar, cu calm, puse degetul pe trăgaci.

— Te sfătuiesc să nu te mişti! zise ea.

Kharoun încremeni, ca un câine la pândă.

— Ascult, spuse ea. Povesteşte-mi în ce mod intenţionai să mă lichidezi, după ce obţinuseşi de la mine tot ce vroiai…

— Eşti nebună! gâfâi Kharoun.

— Nebună? repetă Sharnilar. Am fost, ce-i drept, nebună să am încredere în tine. Ca şi Selim, de altfel…

Traficantul făcu semn din cap că nu era adevărat ce credea ea.

— Ascultă-mă, începu el. Trebuie să mă înţelegi. N-am avut de ales.

Sharnilar îl fixa drept în ochi, cu ochii ei albaştri. Ce citi în ei, îl îngheţă.

— Întotdeauna ai de ales, răspunse ea rar.

*

* *

Malko se opri, simţind cum sângele îi zvâcnea în tâmple.

După ce înconjurase vasul *Ormuz*, urcă pe punte pe la pupa, pe deasupra orificiilor de aruncare a apei. Descuie uşa solidă care bara drumul spre sala maşinilor şi se strecură în burta vasului.

Malko ajunse lângă enormele turbine ale iahtului, ce se zăreau într-o lumină difuză. „Descurcă-te dacă poţi!” Îşi zise el în gând, uitându-se la maşinăria complicată, de înaltă tehnologie, de pe *Ormuz*.

Deschise fără zgomot o uşiţă metalică şi se trezi pe un coridor, unde se vedeau mai multe uşi. Se opri lângă una dintre ele, în spatele căreia se auzea curgând un duş. Zâmbind, se strecură până la uşa din capătul coridorului, o descuie şi o împinse cu

ţeava pistolului său extraplat. În mijlocul unei grămezi de lăzi, Malko văzu Phalanxul şi lansatorul de rachete, care fuseseră cât pe ce să-l trimită pe lumea cealaltă.

— Bun venit la bord! strigă Aziz punând ţeava pistolului său Skorpio în gâtul lui Malko. Aruncă arma!

Uluit, Malko avu un surâs reflex când îl recunoscu pe ultimul dintre teroriştii de la Liezen.

— Ţi-ai schimbat pieptănătura! Îţi stă foarte bine aşa! îi spuse Malko.

— Marş afară! zbieră Aziz împingându-l pe coridor.

În aceeaşi clipă, uşa de la duş se deschise şi apăru un marinar. Surprins, Aziz nu-şi dădu seama că Malko, cu un gest rapid, îşi dezlipi gâtul de ţeava armei şi împinse mâna teroristului spre peretele coridorului. Aziz avu un reflex nefericit: strângând bine pistolul în mână, să nu-i scape, apăsă pe trăgaci, golindu-şi tot încărcătorul. Douăzeci de gloanţe de 7,65 îl ciuruiră realmente pe bietul marinar. Răsucindu-se, Aziz îi plasă lui Malko o lovitură cu cotul în stomac şi se năpusti după pistolul extraplat aruncat pe jos. Cu o detentă fantastică, Malko se izbi în picioarele lui Aziz şi-i trânti la pământ. Teroristul înhaţă extraplatul, dar Malko, punând în aplicare o figură pe care o învăţase la Şcoala de Marină, prinse ca-ntr-un cleşte pumnul lui Aziz şi-l azvârli, pe deasupra sa, trântindu-l peste lăzile cu muniţie. Pistolul lui Malko căzu iar pe jos, cu un zgomot surd.

Cu ochii ieşiţi din orbite de furie şi cu braţele întinse înainte, arabul se aruncă asupra lui Malko, care, cu o mişcare graţioasă, se dădu uşor într-o parte şi prinse la subraţ capul teroristului. Strângând din dinţi, Malko îşi înfipse cealaltă mână în chica arabului, îşi fixă un genunchi în burta lui Aziz şi trase cu putere de cap înapoi. Vertebrele trosniră cu un scârţâit sinistru, iar corpul lui Aziz deveni dintr-odată flasc.

Malko îl împinse între două lăzi, apoi se uită la ceas. Nu mai avea decât cincisprezece minute ca să găsească sinistrele capsule ascunse pe vas.

— Drace! exclamă el uitându-se la grămada de lăzi din faţa ochilor săi.

Ca să caute în toate, i-ar fi trebuit timp până la Ziua de Apoi!

Totuşi se apucă de treabă, inspectând metodic fiecare ladă. Când o deschise pe a cincea, la lumina lanternei văzu o valijoară metalică, neîncuiată. O deschise şi abia îşi putut stăpâni un strigăt de bucurie. Înăuntru erau capsulele!

Valiza era aşezată într-o baie de azot lichid, ca să stea la o temperatură foarte joasă. Malko luă una dintre capsule şi o deşurubă, apoi apropie de ea un contor trimis, tot cu hidroavionul, de filiala CIA din Gibraltar. Cifrele începură să se mişte şi, în câteva secunde, Malko avu confirmarea faptului că găsise ceea ce căuta. Fiorosul Hantavirus, capabil să ucidă milioane de fiinţe omeneşti, era acum sub ochii săi.

O voce cu un puternic accent teuton, venind din spatele lui, îl făcu să tresară.

— Bravo! Şi acum, după ce le-aţi descoperit, ce vreţi să faceţi cu ele?

Malko se răsuci brusc, cu fioroasa capsulă în mână stângă. Klaus Altman era în pragul încăperii şi îl fixa, cu ochii lui albaştri ca de gheaţă, ţinând în mâna dreaptă un mic pistol Colt Cobra îndreptat spre Malko.

Klaus Altman îl văzu pe Malko aruncând în direcţia sa capsula cu viruşi ucigaşi; oroarea şi mirarea se citiră, în acelaşi timp, pe faţa ucigaşului. Instinctiv, avu reacţia pe care Malko o bănuise: lăsând pistolul, se grăbi să prindă capsula din zbor, ca nu cumva să cadă pe jos şi să se spargă.

În aceeaşi clipă, Malko puse mâna pe pumnalul pe care îl purta, într-o teacă de piele, la glezna stângă. Lama tăie aerul cu un şuierat ascuţit şi pătrunse în corpul neamţului, exact sub inimă. Cu ochii măriţi de surpriză, se prăbuşi pe burtă. Malko îi smulse din mână, în ultimul moment, capsula aducătoare de moarte. Îi înşurubă repede capacul şi o lăsă lângă cadavrul lui Altman după care ieşi în fugă pe coridor.

Mai erau doar două minute până la izbucnirea incendiului.

*

* *

Trei explozii simultane zguduiră iahtul *Ormuz*, aprinzând miile de litri de motorină şi rezervoarele sale. Flăcări gigantice îl cuprinseră imediat. Apoi, cu un zgomot asurzitor, vaporul explodă şi se scufundă încet în apele mării.

Asurzit de explozie, Malko, care înota prin preajmă, zări hidroavionul ULM venit, conform înţelegerii, să-l recupereze. Îl aştepta calm să se apropie.

Ormuz dispăruse deja sub valuri. Nimic nu mai rămăsese din armele fioroase aflate la bordul său. Iar Kharoun pierise în flăcări, împreună cu iahtul său. Avusese o viaţă înflăcărată şi o moarte înflăcărată; era logic.

Totul se sfârşise, îşi îndeplinise misiunea, nu mai rămânea decât să-i recupereze pe Chris, pe Milton, pe Elko Krisantem şi pe Sharnilar, ca să plece, cât mai repede din Spania, înainte de a începe autorităţile locale să pună întrebări stânjenitoare…

Abia după ce se afla la bordul hidroavionului ULM şi zbura deasupra rămăşiţelor iahtului *Ormuz*, Malko avu un şoc puternic. Observă o vedetă rapidă albă, care plutea în apropiere, neatinsă de explozie. O şalupă *Delta 60*! Ultimul cadou pe care i-l făcuse Mansour Kharoun lui Sharnilar Khasani…

Lui Malko i se strânse inima şi ochii i se umplură de lacrimi.

Când plecase în misiune, Sharnilar se odihnea în dormitorul din bungalowul său. Nu şi-ar fi putut niciodată închipui că ea se va afla la bordul lui O*rmuz*, în momentul catastrofei. Până la sosirea la hotel mai putea încă spera că nu e adevărat. Deşi presimţea că ea fusese acolo…

*

* *

În Europa vremea era oribilă, iar avionul lui Malko avea două ore întârziere. După soarele din Andaluzia, ceaţa ce domnea peste Austria îl impresionă destul de neplăcut.

Dar chipul încântător al Alexandrei, care adormise într-o baie de spumă, alungă norii de pe fruntea lui Malko. Tânăra lui logodnică nu ştia că sosise, de câteva minute, la castelul din Liezen. Ieşi din baie şi îşi aruncă, cu maximum de viteză, hainele de pe el, ca să se poată strecura lângă ea, în marea cadă de marmură, în formă de scoică.

Alexandra se trezi tresărind când se atinse de corpul lui gol, scoase un mic strigăt de bucurie şi îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui.

Începură să se mângâie, apoi să se sărute. Malko închise ochii, încercând să-şi alunge din minte şi din inimă imaginea obsedantă a unui chip, deşi ştia că nu-l va putea şterge niciodată din amintire. Era chipul unei tinere doamne cu ochi teribil de albaştri care, singură şi cu luciditate, îşi alesese destinul.

Sharnilar Khasani.

Sfârşit.

Făcînd parte din celebra serie poliţistă SAS, a nu mai puţin cunoscutei case editoriale pariziene Presses de la Cité, romanul *Ochiul Văduvei* a constituit scenariul unui recent şi foarte apreciat film (peste 180 milioane cópii vîndute, tradus în 17 limbi, între actori numărîndu-se Ben Cross şi Richard Young).

De la castele medievale şi costume de epocă pînă la rafinatele ambientale de ultimă oră, implicarea cunoscutei C.I.A. contra unei dezlănţuite bande de terorişti şi introducerea în prim-plan a realizărilor tehnicii de vîrf în materie de arme sofisticate şi mijloace de intervenţie, toate acestea constituie recuzita unei acţiuni debordante, în care lumea interlopă internaţională îşi afirmă „valorile" morale : şantajul, teroarea, violul, crima. *Ochiul Văduvei* se circumscrie noului val al romanelor poliţiste scrise pentru cititorii mileniului trei.

DANUBIUS

Lei 129

169 ISBN-973-9067-05-0